

Атанас Панайотов

ЗАГОВОРЪТ

НОВЕЛА

© Заговорът
© The Plot

© Атанас Панайотов
© Atanas Panayotov

Отпечато в България

Printed in Bulgaria

ISBN - 978-954-8919-11-1

Автор Атанас Панайотов
Редактор и коректор София Бранц
Предпечатна подготовка и дизайн на корицата
Петко Цвятков
Набор Милка Нешкова
шаржове Иван Кутузов-Кути

Всички права запазени

All rights reserved

Първо издание 2003, второ издание 2003, трето издание 2004,
четвърто издание 2007, пето издание 2009

Печат Nasco® International™
София 1463, ул. Бузлуджа 53а
Тел./факс: 02 4809331
GSM: 0897 847461, 0899 985 487
e-mail: nascopanayotov@yahoo.com
e-mail: nascopanayotov@abv.bg
e-mail: atanaspanayotov@gmail.com

*Всички съвпадения на имена и случки
с действителни лица са случайни.
Всички съвпадения на имена и случки
със случайни лица са действителни.*

ЗАГОВОРЪТ

НОВЕЛА

Атанас Панайотов

София, 2010

Пътуването до страната на мъжките мечти беше дълго, отегчително и уморяващо. Първо излетяхме за Варшава (трябваше да проверим как продават братята славяни боба, картофите, ябълките, кромида. Лукът си имаше своите многобройни фенове в България и Таши се грижеше да не останат без него).

Ирек, наше момче във Варшава, ни посрещна по полски. В голяма къща с голяма кухня (с два огромни хладилника, натъпкани с манджа), просторна спалня, мраморна баня и лек автомобил, за да не ходим до будката за вестници пешката. Отчитайки любезното полско гостоприемство, двамата с Таши поизпразнихме двата хладилника и продължихме за Берлин. Луи (с българското име Лъчо) ни посрещна там. У тях изпихме ракията, която си носехме предвидливо, и продължихме с автобус до Хамбург.

Барон Петер фон Палске беше нашия домакин в Хамбург, северната столица на обединена Германия. Пичага, нямаше нищо общо с останалите немци. Познавах го от времето, когато бях емигрант. Изкарахме няколко дни в тузарския квартал Винтерхуде, след което продължихме с влак до Франкфурт. Оттам със самолет за Мадрид – столицата на Испания.

Евгени, мой приятел от детинство и „търсец“ работа от две години, ни посрещна и изпрати за Каракас. С „Иберия“ прекарахме девет часа във въздуха. В столицата на Венецуела минахме без митническа проверка на летището (виждам завистта в очите ви), без излишни формалности и без рушвети (не ви се вярва, ама така си беше): без цигари, без уиски, без сгъната банкнота – друг свят...

В НДК цареше царствено оживление. На втория тур на изборите за държавен глава стана ясно, че следващият президент е избраникът на БСП (бивша БКП) Георги Първанов. Магарешката усмивка трябваше да сдаде поста и цялата поста. Тъжен и мрачен, бившият вече президент цвилеше както обикновено с катърски цвилеж и обясняваше на медиите, че ще отстъпи на избора от народа нов президент, нищо че бил комунист (бивш).

Емо Кошлуков обикаляше представителите на „свободната“ преса и им разясняваше, че и така било добре за България и българите, защото живеели в демократична държава и изборът си бил лично техен. Споменавахе и за грешките в своята партия,

Атанас Панайотов

застанала твърдо зад Петър Стоянов, и за поуките, които щели да извлекат с тая си загуба. Да знаеше само Кошлуков колко още им предстояха, ама нейсе.

Ахмед Доган, коалиция на Царо в парламента и правителството, потриваше самодоволно ръчички и раздаваше на пишещите братя от „свободната” преса турска баклава и боза. Бозата е благо нещо, особено за пресъхналите жадни гърла на журналистическото братство, незадоволено от Надка Пиратка (бивш министър на външните дела, предшественичка на мелеза между овца и пудел и настоящ съчинител на вицове Саполан Паси, наричан гальовно Шматката).

Помочко, известен и той като бивш министър, седеше като напикано мушкато, държаш ръката на любимата (любима от страниците на „ШОК”) и страдаш за изгубената кауза още в първия тур, когато Магарешката усмивка му удари такъв кур (ама на ужким) за недоказани убийства, които бил извършил (пак на ужким, извадени на показ от бившия вече президент демонстративно, с патос и цвилеж. Който по закон е съучастник – знал, па не казал.

СДС-то, представлявано от доновете на българската мафия (бивша), гризна и таз гъргамушка, която сама си издяла чрез кражби, грабеж, караминьоли, безчестие и лъжи. И успели да разбият тотално българската държава – такава вече нямаше.

БСП-то. То беше доволно. Отвсякъде. Възвръщаше си властта. Лека-полека. Без да бърза. И възможностите за нов айдуклък. И опустошение. Не всичко беше опоскано от царското движение на Невестулката, настоящ премиер и надежда на един цял народ. Надежда... Упование...

Каракас. Столица. Мегалополис. Красив и грозен. Богат и беден. Модерен. Старинен. Мъжествен. И женствен. Град мечта. Но и трагедия...

Как да ви го опиша? Много богати и много бедни, събрани в шестмилионен конгломерат. Първо ще питате откъде се взеха бедните. Нали имат петрол, газ, желязо, алуминий, злато, диаманти... Имат, имат, не е като да нямат! Но!!! Управява ги комунист. Не като таткото на нашия външен министър теоретик, а практик. Добър човек. Не дава на бедните да си плащат тока, водата... Виж, богатите плащат. Плащат и за бедните. Започва да

ЗАГОВОРЪТ

ви харесва? Нещо като съвременен Вълко Червенков. Побратим на Федел Кастро и колумбийските партизани марксиста (смятани от останалия свят за терористи – Велко Вълканов да си го препише в тефтерчето). Та този практик откраднал от държавата (и народа) седемдесет и пет милиарда долара. Множко ви се виждат. Така е. Нашите Иван Костов, Петър Стоянов, Надка и Катя Михайлови, Божков, Бакърджиев и останалата пасмина от СДС с техните двадесетина милиарда бледнеят. Та и затова там има повече бедни, отколкото у нас. Това не може да не ви изкефи. Бензинът и газта във Венецуела са без пари. Символика – нула цяло и две за литър газ (стотинки). Демек една пета от стотинката. Чувствам как стягате куфарите да заминавате. Обаче!!! Взимате такси да се повозите и ви одрусват по 10 долара на час. Заради задръстванията. Ако се шляете пет-шест часа, което си е нормално за Каракас, ще ви вземат 50-60 зелени гущерчета, изкарани с много пот. Защото и там заплатите са като в България. Ще кажете: я разкажи за сиренето и кашкавала. Сега си поемете дълбоко дух. Доброто сирене и добрият кашкавал не падат под 40-50 лева за килограм. Веднага ще попитате: ами киселото мляко? Не дишайте! Лев и петдесет за сто грама. Сега сами сметнете колко ще ви трябва, за да си направите таратор.

Богатите и там като у нас са си богати. Все едно сте на Симеоново или Бояна в полите на Витоша. И там планина, и там прогимназии вместо къщи. Чисти лъснати квартали, охранявани от полицаи с велосипеди – подобно на американските във Флорида, където местните богаташи притежават повече недвижими и движими имоти, отколкото в родната Венецуела. Досуц като нашите. Но!!! До тях бариоси. Бедняшките квартали, нацвъкали целия град по всички хълмове на планината, а Каракас е заобиколен отвсякъде с планини, бърда и хълмове. Нещо, което в баровските квартали на София не може и няма да се случи. Тоест бедняк не бива да живее до богат. Друго си беше при комунизма... А венецуелците тепърва ще го строят. Защо оставихте багажите?

Та Каракас си има хубавите и грозните местенца. Землянки редом до небостъргачи. Мръсни улици и лъснати авенюта. Полуголи туземци и елегантни наследници на европейци. С голфигрища, частни летища, магистрали, оживени търговски квартали (еврейски също), стара част, нова част, квартал за туристи, квартал за бизнесмени, пазари, дипломатически мисии, църкви, музеи, улица с проститутки, булевард с травестити. Горедолу

Атанас Панайотов

добихте представа. И две неща, които много ги има в София, а там липсват. Прах и мухи. Поглеждате отново към багажите? Странен град. Колите, автобусите, камионите и камионетките (маршрутки) сигурно са повече от жителите на града. Задръстванията са тези, които оскъпяват такситата – не се усмихвайте. А прах и мухи никакви. Друго си е в София – потънала в прахоляк и насекоми. Климатът е прекрасен. Почти винаги се редуват дъжд и слънце. Нито прекалени горещини, нито пък става студено, както е зимата при нас. На планината се качват с лифт, под земята пътуват с метро. Въжената линия струва 20 долара на човек (след 16.00 има намаление и е само 5 зелено). Железницата е като в България по цена, но по чистота минава всички метра, ъндърграунди и у-бани, които съм ползвал. Евала. Иначе мръсотията е невероятна, като изключим баровските квартали – там свети от чистота.

Но за да не ви доскучава, преминавам към целта на нашето пътуване – пъпешите. Те са евтини. По 20 цента за килограм. Зимата. Когато у нас ги няма или са по 10 лв. Таши много се зарадва като чу цената. Но още повече, като разбра, че Венецуела произвежда матраци. Едни издокарани, нагласени, качествени, нищо общо с българските, които ви убиват от всякъде. Не само предполагате, а сте вече сигурни, че зарязахме пъпешите и се впуснахме в бизнеса с матраците. Този Таши, този Таши... Нали е по далаверите – тази с дюшеците веднага я взехме присърце. Пъпешите, докато ги докараме за 30 дни, ще станат на фреш или най-малкото достойни да ги превърнем в ракия. А и кой от вас ще извади 10 лева да си купи килограм от този иначе вкусен, ама скъп за вашия джоб бостански плод. И на пет няма да го купите. А матраците са огромни, удобни, ортопедични, стават за спане, за чукане, за диплене и каширане... и достъпни.

Знам, знам. Чакате да ви разказвам не за пъпешите и матраци, а за героините от сериалите. Всички само това гледате – признайте! Не сте пред копоите на Бойко Рапона (национален герой – стихове пишат за него). Спокойно четете, няма кой да ви арестува... или застреля. Абе може и да има, знам ли. Закон. А той го спазва. И как още. Скоро и награда взел, прочетох по интернет. Ашкулсун на това момче. Мутра, мутра, но само с мутри си има работа. И чисти пътя пред своите мутри. И пак мутри в... Нали говорехме за любимите девойки (венецуелски актриси) в любимите сериали по любимите канали. Я стига. Тия грозници няма кой да ги погледне, та камо ли естет като мен да им обърне внимание. До хотел „Таормина”, в

ЗАГОВОРЪТ

близост до Ла Бандера (автогара), където пребивавах в апартамент, пригоден за ергени, имаше новопостроен блок, в който на втория етаж в добре обзаведен апартамент се снимаха лас новелас, както им викаха венецуелците – демек почти всички сериали, сапунени, шампоанни, лусионни и тем подобни, които заемаха почти всичкото време на българските домакини, че и трудящи се, престояващи на трътлестите си задници (извинете, ама казаха, че българките били най-затлъстяващите жени в цяла Европа – как да ви е с тия хамбургери, дюнери, чикъни, които плюските наготово, защото забравихте да готвите).

И по тази причина имах възможността да се нагледам на героините, участващи в единственото развлечение на българките. Мани, мани... Но тръгнеш ли по улиците, става страшно. Витошка пасти да яде. Ако в София си въртиш главата на 180 градуса, там 360 не ти стигат. Улиците на Каракас са царството на пичките. И всичко си имат: цици – D, два пъти D и нагоре (и се муевен); задници – всички българи ще се изселят без да чакат визи, минават границата нелегално; косите – с тях корабни въжета да плетеш или да удушиш „любимата” съпруга, защото те избива на садизъм.

Обаче!!! Ние се надуваме. И ги оставяме те де ни свалят. Така де, нали сме българи – БУЛГАРОС! (би се провикнал Бай Ганьо). И понеже съм решил Тошко да го ползвам като прототип в продължението на Бай Ганьо (щом Александра Рипли написа продължение на „Отнесени от вихъра”, защо аз да не напиша за Алековия герой – скучните Цанев, Радичков, Пасков сигурно до гуша вече са ви дошли) ще продължа за неговите, съответно и моите приключения в тази латиноамериканска страна.

Матриците са си матрици, но българщината си е българщина. Оставихме за малко бизнеса и се представихме в посолството. Българското, разбира се. Ох, въздишам, ама има защо.

Там ни посрещна Копринаров. Представяше държавата като посланик. Костюмиран, с вратовръзка, късо подстриган – досущ като тайно ченге от едновременната народна милиция. Каза, че е преподавател в университет и кара първи мандат. Личеше си, че е интелигентен човек, но скъпеше приказките си. Все пак ни покани да участваме в учредяването на българо-венецуелска търговска камара. Държа се любезно и явно се радваше, че има българи, посетили Венецуела и решили да развият бизнесотношенията между двете страни.

Атанас Панайотов

Посолството се намираше в един от тарикатските квартали на Каракас, където живееха богаташи и се намираха много от резиденциите в града, ресторанти, дискотеки, галерии – Лас Мерседес. С Бай Тодор пристигнахме първи около 18 часа, пременени във венецуелски ризи, панталони и каубойски ботуши. Аз сложих за случая и вратовръзка. След като се почерпихме с българска водка, със сина на посланика започнахме да посрещаме гостите. Събрахме се около двадесетина души: българи, живеещи от години във Венецуела, местни бизнесдами и мени, както и представители на външното им министерство, наподобяващи героините и горите от сериалите.

Копринаров държа прочувствено слово, с което показва, че може наистина да е преподавател, след което преминахме към учредяване на камарата. Избрахме председател. Стар емигрант, поданик на Венецуела. С трудно име, не беше българско. Сетихте ли се? Да? Браво на вас! Евреин. Ама българин евреин, не някои си дошъл от Израел. Зам.-председателите и те българи, тоест евреи от България. Дългогодишни емигранти със сериозен бизнес. Строители. На капитализма? Това не ви е Гуньовско. Строители на... синагоги.

И понеже тук юдеи, там юдеи да продължа с нашите герои от световната конспирация. Пък после вие ще размишлявате.

Морис Самуел пише през 1924: „Ние вярваме, че Бог е евреин и американците и англичаните нямат Бог.” Йозеф Кашайн продължава през 1933: „Никога не е съществувал Бог, който да е искал тези хора и техните съдби. Те са тези, които искат този Бог и тези съдби.” „Бог е абсорбиран в израелския национализъм” – Равин Соломон Голдман. Руските евреи не позволяват и на руснаците да имат Бог. Ако някой има Бог, то това са само те – избраният народ. Можем ли забрави убийството на цар Александър II, освободителя на крепостните? И кой го ликвидира? Евреите. А премахването на граф Столипин през 1911 от юдея Богров, унищожил завинаги мечтите за модерна традиционна монархия в свободна Русия. Или да замълчим за написания от еврейска ръка на стената на Екатеринбургския дворец цитат от Библията: „В съща нощ Валтасар, халдейският цар, биде убит” – последвал разстрела на царската фамилия.

Още тогава американският посланик в Русия Давид Франсис съобщава: 90% от лидерите на болшевиките са евреи... завърнали се от емиграция. В централния комитет влизат само трима

ЗАГОВОРЪТ

руснака, но девет юдеи. В тайната полиция руските главатарии са само деветнадесет срещу четиридесет и двама евреи. Съветът на комисарите се състои от 17 синове на Израел, а само 5 от други националности. Сред болшевишката върхушка са 458 евреи и 108 от различни народности. Ще ли забравим кой финансира тази революция – еврейската финансова общност, водена от Бърнард Барух и Якоб Шиф. Всеки би се разтреперил от страх при думите на Херцел, апостола на ционизма, който ни стряска от името на избрания народ: „Пролетаризирайки се долу, ние ставаме революционери... А едновременно с това горе нашата страшна финансова мощ се увеличава.” Значи и комунизмът и капитализмът се дирижират от парата. А който плаща, той поръчва музиката. Затова и при червените, и при сините, и при сегашните жълти командват еврейските кинти. И докато седите нагъзени, царевицата ви влбиза все по-дълбоко и по-дълбоко... Искате нещо по-весело? Готово.

На приема се повеселихме, понапихме, поучредихме. Посланикът се държи дипломатично, ние с Таши бизнесменски, мадамите като от сериалите артистично, членовете на камарата камерно. Минахме без еврейски тарикатлъци и ганъовски номера. И въпреки че бях заобиколен от най-готините венецуелки, накрая си тръгнахме с колегата съвсем самички. Знаем, че не ми вярвате... Да съм ви лъгал за нещо?

Сандански, 20.00 ч.

– Не става – Вальо Пензов затвори слушалката на мобилния си телефон.

– За какво става дума? – попита брат Джон, игумен на манастир.

– Надка иска да участва в „Пирин фолк” с нейна песен.

– Дамяновица?

– Дядооо, иска. И аз искам, но фестивала не е наш. Даже не сме в журито...

– Бог така е решил...

– Остави Бог намира. Това е МОЯТ ФЕСТИВАЛ! Аз го създадох...

– Чадо, не се коси, Бог вижда...

– Късоглед е... Не мога да се преборя с корупцията...

Атанас Панайотов

– Която е навсякъде... Господ...

– Стига с тоя Господ! – прекъсна македонскиот Моцарт чернокапеца игумен. – Трябва да направим нещо с фестивала...

– „Пирин фолк“!? – брат Джон се изправи с целия си ръст на исполин.

– Знам, знам... Искаш да започнем с името на града...

– Сгряваш, отгук трябва да се почне... От името на града...

– Ще те подкрепи ли синодът?

– За този изменник Яне ли? Разбира се, че ще ме подкрепи.

Десният синод е зад мен, левият да ходи при левите резби, дето им цепеха дупенцата в Москва. Не може град да се нарича на един турски паша. Трябва да върнем старото име...

– Свети Врач...

– Същото! Я отвори още едно пиринско... Има ли достатъчно?

– Купих двадесет бири само пиринско.

– Е, наздраве, Бог да ни благослови...

– Амин...

Вальо и игуменът отпиха по глътка студена биричка.

– Кажи за Дамяновата булка...

– Иска да участва в „Пирин“, но тя много се подхлъзна.

– С циганьорите?

– Добра поетеса, няма спор, ама Джони, Бони, Кондьо...

– Циганите там, синтите, ромите де, вече не знам по кого стрелям... с пушката, кат крадат от имотите на манастира.

– Ама певците не крадат бе, дядо, само апашите...

– По Кондьо още не съм пуцал, прав си. Но гепат, мама му стара, кат за световно. Не мога ги озаптя. Надка я харесвам, добре пише. Щом Бог така е решил. Едни обедняваме покрай мангалите, други забогатяха. Чух че над петстотин хита е надраскала – малко ли са? По сто лева да е взела, пак си е цифра. Нали умее, затова и завиждат останалите и злословят по неин адрес. Кондьо и Софи Маринова поне могат да пеят, ама тоя Станчо, хич го не бива...

– За него текстове не е писала. Пък и той не е манго, нищо че мяза на такъв. Само му гостува в шоуто, като сродни души, отдадени на фолка.

– Надка поне има какво да му каже. Повечето поканени са едни супершушумиги, които няма какво да ни кажат. Какво? Бакърджиев, Радев или Бонев ще заразправят колко са откраднали. Нали видя Генчо Пут... пардон, какви ги плещеше, увърташе и все Костов изкарваше виновен, само той крал.

ЗАГОВОРЪТ

– Това не е голяма болка. Станчо днес го има, а утре го няма. Кофтите е, че Надка беше на миналогодишния фестивал в Благоевград, който се опитва да ни дублира.

– Демек с отцепниците.

– Да бе, като двата синода.

– Нищо лошо не е направила. Какво толкоз. Днес едни са в десния синод, утре в левия, после пак се завъртат, туй е живота. Ако имаш възможност, поканете я. Та тя е лицето на града. Да няма сто като нея.

– Но вместо мен тя може да спечели.

– Да спечели по-добрия. Хайде наздраве!

– Наздраве!

– Оня пушарак писателят обажда ли ти се?

– Насето ли?

– Аха. Брей да му се не види, по-добър излезе от Христо Калчев.

– Ти пък, Калчев? Той пише измишльотини. Насо драска само истини.

– И умее да буни народа. Всичко прочетох от него. Аз по принцип много чета, но той е върхът на сладоледа. Малко там един наш владика е издокарал, но той си го заслужава.

– Досещам се. За Павката говориш. Беше с вас, по́ после отиде при Максим, сега е с масоните.

– Цялото настоятелство в катедралата е масонско. Леви, леви, ама масони. Петьо Калпакчиев от КИНТЕКС, директор на кантора, от старото ръководство на ЦСКА е един от най-влиятелните масони в България и в настоятелството на „Александър Невски”.

– Ами Иван Желев, декан на богословския факултет, хем с досие, па Царо го назначи да завежда Дирекцията по вероизповеданията към Министерски съвет.

– Даже е председател на еуфория „Зограф”. Управлява имотите на „Атон” в Света гора и лапа три заплаги, докато много свещеници и богослови умират от глад.

– Колко материал има да му разкажем на Насето за книгите...

– Ти внимавай. Голям автор, спор няма. И още не са го...

– Застреляли – наля още биричка Вальо Пензов, един от малкото читави композитори в България.

– Бог го пази! Хайде наздраве! Че ще ставам, утре ма чака кръщение в манастира.

– Хайде! И ще те поканя в журито.

Атанас Панайотов

- Покани Надка да участва...
- Добре, ще я поканя. Само да не цъфне с някой...
- Мангал? Нали каза, че певците не гепат. Айде, няма да пуцаме. Само да кротуват.
- Аз ще я предупредя да напише текст за некое българче. Наздраве!
- Туй да се чува, наздраве...

Исперих, 22.00 ч.

Поганеца седеше по турски в одаята на кметския наместник и попейваше турско раки.

- А ние? – млад туркаш изпроси от питието.
- Раздай на всички – нареди председателят на ДПС, – на гяурите също!
- Има защо, ефенди – угоднически наля кметът по чашите.
- Седемстотин милиона са за нас – важно, важно изгледа останалите Доган ефенди.
- Малко...
- Престани, нахалник такъв! Европейците ни ги отпускат...
- За селското стопанство...
- Гьотферен! Разбира се, че са за селското стопанство...
- А то не съществува...
- Именно... и ще ги използваме за изборите. Тая държава трябва да се управлява от нас.
- Аферим...
- Машаалах
- Ашколсун...
- Звъняха чашите с раки...
- Не са ли малко?
- Да поискаме повече от тия европейски хюмнета...
- А Бай Симо?
- Той зема половината...
- Лошо...
- Лошо? Иска две трети! Ама няма начин, ще си шарим...
- Дур на Царо!
- Спокойно, нали министърчето е наше. И половината ще ни стигнат, освен...
- Курвата не ни направи сечено...
- Дадохме и вече десет милиона.
- Много бе, аркадаш...

ЗАГОВОРЪТ

– Ташак работа, какво са десет милиона...

– Някой от момчетата пришпорва ли я? – намеси се Емел Етем колежка в парламента на въпросната другарка и фактор в ръководството на ДПС, третата по сила фракция, произлязла от партията майка БКП.

– Шшшшшшшшт, това са партийни тайни – сопна се Поганеца.

– Кво толкоз де, Ахмед? Бог да го прости, Савов я прасна, после един подир друг я опънаха Магарешката усмивка и Синята устна, защо да не я лашнем и ние...

– Резан може и да не е опитвала...

– А в Египет? Ега ти тайна...

– Стига! – ревна с цяло гърло Ахмед Доган и се изправи – Все пак е председател на СДС. Утре може да се наложи пак да влизаме в коалиция с тях.

– Свърши тая, Доган ефенди, БСП-то ще е следващата на власт. Царо също е бита карта. Дъртия пергиш много се изложи...

– Не говорете за Негово величество по този начин, срамота е...

А къркан турчин споделяше с друг фес:

– Ко ли ша стане, ако го ръгна резания в дирника на Надка Михайлова...

– Ох... ами тя е... свикнала...

– Тя е, ама ние не сме. Защо да даваме една втора от парите на Царо?

– Голям си гьот. Нал той също се отчита някъде...

София, 23.00 ч.

На Бузлуджа и Цар Асен в клуб-кафенето на Съюза на демоничните сили седяха на сладка размумка шаманите на синята партия Евгений Дайнов и Явор Дачков. Двамата идеолози бистреха състоянието на губещата гласове, позиции и членове дъщерна компания на БКП на бутилка минерална вода.

– Дачков, Дачков, докъде я докарахме... ех. Дадохме на премиера цели 400 милиона... долара.

– Нали беше поискал 800. На Бойко Рапона ли ги дадохте? – преглътна горчивината синият гуру – богослов и водещ на телевизионни предавания.

– Царо и Славчо Кебабчето са се разбрали на два транша. И Цветелинка да управлява банката.

Атанас Панайотов

– Много пари бе, Дайнов... И Невестулката дава пълни гаранции, че Иван Костов, Надка Михайлова, Йордан Соколов и... ние няма да пострадаме.

– Бай Симо и Славчо са се договорили лично. Бойко е гарант по сделката – съд няма да има.

– Дано, дано... Станахме за смях пред народа. Аз и ти сме говорители на партията. Не ни взимат вече на сериозно, няма кой да излъжем. Ванката се откупи, но той е милиардер. Ние с теб какво ще правим. Затвориха ни кранчето.

– Дори Станчо Трифонов ни взе на подбив. Тебе, мене, всички...

– Този бълъво Трифонов поддържа имиджа на агресивна мутра, най-после избягала от село и успяла в града. Виж само какви мъртви и неподвижни очи има. Ако не четете от аутокою става нечленоразделен. Това се харесва на простаците, защото хем е агресивно, хем е много страхливо. Той няма дори наченка на талант. Хуморът при него е надолу от кръста, скучни и пошли шеги. Интервютата му са страхотен провал – пълна излагация. Кани всички по-известни хора, за да поддържат славата на успялото селянче, а разговорите са напълно безсмислени. Отделно дете не е никакъв музикант и пее съвсем фалшиво. Помня го още от деветдесетте, когато се разхождаше безцелно из кулоарите и залите във ВИТИЗ. Той не ни бърка. Електората загубихме, хората ни обърнаха гръб, а и оттам средствата ни за препитание...

– Нали отървахме съда, това е по-важно. А тия около кмета, Бакърджиев и Любо Пъпката, разбра ли се колко са дали?

– Невестулката се е вторачил в цифрата 800 и само нея повтаря. Доколкото разбрах, с Генчо Путката са договорили също толкова да платят.

– Откъде се пръкна тоя цар? На нас ни трябваха четири години, а той иска за нула време да забогатее.

– Голяма му е фамилията. Щерката ще жени. Нормално е да ги подсигури. За какво се върнаха, за да помагат на стадото ли? И те като нас ще му ударят ножката...

– Само стригане на тия овце, докато може...

От телевизионния екран в клуба на Съюза на демоничните сили поредното шоу на Станчо Трифонов излъчваше поредното интервю с поредния гостенин, възвеличаващо славата на най-бездарния водещ, гастролирал някога в телевизионно предаване.

ЗАГОВОРЪТ

Ерусалим, 24.00 ч.

Водата спи, световното правителство не.

Бернщайн, Блумфелд, Грюнбаум, Мазовецки, Розенберг, Вайсман и Голденбург заседаваха тайно в тайната квартира на тайното им здание в тайния квартал на световната столица. Заседаваха и решаваха. Съдбата на България... Тясна лична собственост.

– Да влезе – нареди Голденбург.

Тайният пратеник на българското правителство пристъпи в тайната квартира.

– Готов ли си? – попита Блумфелд.

– Да, Господарю...

– Тогава да започваме! – заповяда Вайсман.

И докато пратеникът на балканската страна си сваляше гащите, господарите на света разкопчаваха своите. След което „шампионът по бойни изкуства” застана в „партер” и зачака. От дванадесет години всички пратеници на българското правителство бяха заемали тази поза, така че да не ви прави впечатление, защото и в бъдеще ще е така и ще продължава, докато някой инакомислещ българин реши да сложи край на гъзенето на продажните ни държавници. И този получовек-полумаймуна, мязащ повече на мелез между овца и пудел, продаде за пореден път интересите на страната ни.

Врана, 1.00 ч.

Бай Симо Невестулката беше събрал многолюдната си челяд в стаята с наградите, които беха накичени по стените - символите на благодарност към „спасителя на българските евреи”. А те не беха хич малко. Наградата за царица Джованна от Световния еврейски конгрес, връчена на 6 декември 1992 г. Наградата „Морален държавник”, връчена от Б’ней Б’рит на Симеон фон Саксен Кобург-Гота на 18 май 1994 г. в Ню Йорк. Наградата „Праведен неевреин” (Пламъкът на живота), връчена от Американския еврейски конгрес на 23 май 1994 г. в Лос Анджелис, заедно със златен медал на Почетния легион от еврейския национален фонд. Сертификат от Керен Каймет Леизраел във връзка с освещаването на българската гора в Израел през октомври 1996 г. И много, много други, свързани с Борис, таткото на Симеон, споминал се отдавна, следствие на отрова – нормална кончина за цар.

Атанас Панайотов

Та на тая сбирка царската сбирщина решаваше доста важни и наболели за фамилията въпроси. Като кога например принц Киро ще стане богат? Или колко голема зестра ще получи принцесата за сватбата? Важни въпроси, а не маловажни като държавните дела. Да не мислите, че в този момент на премиера му е леко. Хич даже. Пак требваше да дава обещания. Все обещава, а нема как да изпълнява това, което е обещал. За пред народа. Фамилията трудно ще премегне. Обещаващ, обещаващ, а не изпълняващ. И 800 дни беше обещал... Не че ще си изпълни обещанието... пред народа, но вкъщи номера му нема да мине. Като професионален лъжец се справяше добре. И в Испания, и в Германия, и в България. Дори в казината ги слагаше на кормилачката и ги засилваше по нанадолнището. Много шейни плъзна, откакто дойде на власт, но това не е електорат, не е стадото, наречено българско, а собственото му семейство – невестулки досущ като него.

– Колко още да чакам? Изминаха отдавна 400 дни от премиерстването ти, а още не съм богат като Костов! – недоволстваше Киро, най-големият измежду принцовете. – Обеща ми...

– „Булгартабак“ не ти ли стига? – обиден прекъсна отрока си Невестулката.

– Не ми стига искам още, а ти само ни лъжеш... Затова целия народ ти вика Ментата. Тях ги лъжи колкото си искаш, но нас не...

– Детето е право – намеси се на испански българската царкиня. – Можеш спокойно и БТК да му подариш. Не бъди стиснат. А за сватбата на щерка си помисли ли?

– Si – приготвил съм и 200 милиона...

– Не си отделил повече – скочи принцесата – за любимата си щерка?! Нали чух Бойко Борисов да говори за 800 милиона!

– Лева!!! А аз ти дарявам 200 милиона долара!!!

– Това е друго – успокои се бъдещата булка и седна обратно.

– Държавата е бедна...

– Тате – обади се принц Видински, – тая каца трябва до дъно да я изчегъртаме...

– Даже и отвън да я лъснем...

– Нали затова се върна...

– Буено, буено – зауспокоява Бай Симо Ментата настървените за народна кръв невестулчета.

В преддверието на стаята с наградите го очакваше генерал Бойко Борисов, главен секретар в Министерството на вътрешните

ЗАГОВОРЪТ

дела. Премиерът на Република България се измъкна от семейната сбирка и се присъедини към човека с „най-висок рейтинг” в държавата.

– Ваше Величество – скочи и застана мирно в генералска поза „любимецът” на българските жени Бойко Рапона.

– Седай, че трябва да говорим – нареди величеството. – Обстановката в семейството не е много розова. Ще трябва още люде да пообиколиш и повече пари да донесеш. Ти знаеш от кого, затова ти се плаща богато. И рейтинга ще си вдигнеш по-нагоре.

– Ще инсценирам гангстерска война – това е проста работа. Лесно е да въвлека бившите ми колеги в крамоли. За парите ще е по-трудно. Още доста има за щавене от бившите правителства и групировките, но не се събират лесно. Ще се опитам да поставя всички наркоканални и контрабанди да са под мое лично наблюдение...

– И ръководство – допълни водачът на жълтото правителство, бащица на народа.

– Всичко ще е под мой контрол: от джепчийките в трамвая до футболните босове. Такива като Кюлев и Павлов също няма да подмина.

– Те дават, не можем се оплака. Ето Кюлев за последната сделка със застрахователното дружество донесе двадесет милиона. Верно левове, но по-натам обеща още. Ама семейството ни е големо, малко ли гърла храним?

– Разбирам, Ваше Величество, винаги съм изпълнявал вашите нареждания и занаят ще си върша работата най-съвестно, но мисля, че е редно да ми вдигнете процента. На 15, да речем.

– Ще ти дадем 20%, само повече пари да носиш, че времето ни минава. Хич и не се заблуждаваме, че на следващите избори некой ще гласуват за нас.

– Балами не останаха. А и Станишев е заламтял за власт.

– Теб какво те бърка? Ти и с комунистите ще си добре. Винаги трябва човек като теб. Довчера нали беше с Бай Тодор.

– Така е, но дано си отидете с добро от страната.

– Бойко, знаеш, че си ни като син. На тия телета им трябва каспин. Да не мислиш, че некой ще се вдигне на бунт. Стадо – това са българите. Теб не те броя, не поглеждай така. 50 години бех в изгнание, сега е дошло нашето време – Новото. Имаме да си връщаме и ще си им го върнем за всичките тези години в емиграция. След нас потоп!

Атанас Панайотов

– Аз да ставам, Ваше Величество.

И най-работещият държавен служител, с физиономия на бандит от филмите с Джулиано Джема стана и напусна царската резиденция.

А Бай Симо Невестулката, преименуван в Ментата, по народному Царо и познат в монархическите дворове като Симеон фон Саксен Кобург-Готта, се завърна в стаята с наградите, за да продължи подsigуряването на децата.

Вървах с Тошо Лудия по пешеходната пътека в центъра на квартал Чакаито и се наслаждавахме на женските, които се движеха в двете посоки. Чакаито е най-тарикатската спирка на метрото, която се намира между Савана гранде и Чакао. Улицата е нещо като нашата Витошка, но пешеходна, на която се намират множество магазини, бутици, сергии и бистра. Разбирате, защо се разхождахме по нея. Най-хубавите гаджета щъкаха напред-назад, оголили коремчета, изпънали дупета и натопорчили цици, изхвъркнали на показ. Венецуелците са изключително смесен народ. Европейци, азиатци и африканци са се омешали с местните индиански племена и породата им е много интересна и разнообразна. Гаджетата са рядко красиви: платинено руси, с бяла млечна кожа; тъмнокоси brunетки със зелени очи или маслиново черни; мулатки с европейски, негроидни и азиатски черти; метиси с матова кожа и смолисточерни коси – наследнички на различни раси; кварталеронки; октавонки; креолки. Хубавици, спор няма, но! Лошо облечени – всички до една с дънки, смъкнати под пъпа или в еластични панталони, за да им открояват изхвъркналите задници (включително и дебелите). Тези в поли бяха в такива до коленете и с ботуши под тях. Жена в рокля и висок ток, за наше и ваше съжаление нямаше. Но и нямаше като нашите момичета, дете се надпреварват коя от коя по да прилича на проститутка, в къси полички. Иначе са нагласени: фризирани, гримирани, лакирани.

Кръчмите, бистрата и ресторантите бяха фрашкани с народ, който се забавляваше. Пред „Макдоналдс“ имаше нещо като подобие на градината пред НДК, само че в умален вид, където някои играеха шах, а повечето, все двойки, се прегръщаха, галеха и целуваха като във филм за пубертети. Между цялата гмеж патрулираха полицаи с колела или мотори, които пазеха хората от

ЗАГОВОРЪТ

крадци, въпреки че с Тодор за целия ни престой не видяхме една джебчийка, а уж градът бил много опасен. Но най-забележителното от тази венецуелска Витошка бяха непушачите. Или да се изразя по-правилно, не видяхме някой изобщо да пуши. Нито в заведенията, нито пешеходците, нито влюбените по пейките пушеха. Друго си е да тръгнеш из София и пред всеки магазин продавачките налапали цигари и димят като локомотиви. Или в кръчмите, където непушача хваща рак, докато се е наобядва. И като си легнеш с някои гадже и решиш да я целунеш, тя смърди на пълен с угарки пепелник. Такива екстри в Каракас нямаше.

На авенида Дел либертадор си купих телефон с венецуелска карта, за да избегнем теслата на нашия мобилен оператор, който още с кацането ни поздрави с „Добре дошли във Венецуела” и превключи на роуминг, което означаваше здраво дялкане във валута. Тази авенида е известна с хилядите травестити, които нощно време излизат на лов за клиенти, но сега през деня ги нямаше.

Понеже съм голям фен на каубойските ботуши, накарах барон фон Картоф (Таши не само караше картофи зимно време от Полша за България, ами като настъпеше пролетта ги вкарваше в хладилни камери за по няколко месеца, докато преминат жегите, и после дори и не отиваше при камерите, за да види дали са оцелели, докато собствениците на камерите си скубеха брадите, косите и космите по мадите, защото не си бяха получили наема за няколко месеца и нямаше да го получат, а Таши само повтаряше: голяма работа, загубих някакви си двадесет бона, ще ги избия с нещо друго) да отидем да спирка Капитолио и оттам пеша до фабриката „Льо блан” и да си напазарувам. А на човека с най-много прякори в тази книга обещах да отведе в квартал Ягуара и да погледнем фабриките за матраци. Не че забравихме за пъпешите, но моят спътник беше всестранно развит търговец.

Докато стигнем до фабриката в Пуенте йеро главите ни се откъснаха от въртене. То не бяха задници, то не бяха цици. Но така, както в България можеш да дърпаш пичките по улицата, не става. Има нещо – наплашени ли са, угрижени ли са... Абе друго са си нашите ганки. Въпреки че и у нас много се промени ситуацията – не е като едно време: докато се разходиш от Патриарха до „Балкан”, и си забил поне десет парчета.

Купих си три чифта ботуши. Имаше разпродажба и някъде средно ми излязоха по 30 долара, което за такъв тип обувки не е

Атанас Панайотов

въобще скъпо. И за разлика от премира на републиката аз, като дам обещание, го изпълнявам, та се качихме в метрото и заведох Ел мелон (Пъпеша) в Ягуара, където се намираха фабриките за матраци. Таши не само търгуваше, но и разбираше от този вид дюшеци. Във всяка от фабриките ни посрещаше собственикът или директорът и ни развеждаха да разгледаме производствения процес. Оказа се, че венецуелските матраци са по-качествени, но и по-скъпи от българските и турските, които се продаваха у нас за немски, швейцарски, италиански. Най-вече на картофения бос му харесаха десените, които наистина бяха много красиви и привличаха окото дори и на непознавач като мен. Гаргамел използваше матраците за търговия и средство за препитание, докато аз ги ползвах за креватни упражнения.

Целия ден прекарахме в обиколки из фабриките, разговори с ръководствата, черпене с кафе и сваляне на секретарки. Получихме доста оферти; каталози и мостри щяхме да вземем, но не ни дадоха. Обещаха за след някой и друг ден.

Аз, разбира се, напомних на Бързака, че сме дошли за пъпеша, а не за матраци и се разбрахме на следващия ден да отидем в АЕС - асоциацията на производителите, и да погледнем на някой бостан какво произвеждат пъпешарите във Венесуела. Трябваше да подсигуририм и транспорт, който да стига до България за по-малко от 20 дни, нещо, което на мен ми се струваше утопия, и бях 1000% сигурен, че няма да се върнем с бленуваните за цял един народ пипони на тънки цени през зимата. И ще трябва да си шарите пак по 10 кинта за килограм.

Вечерта случайно се запознахме с един ганъовец, пристигнал от Варна да купува яхта за някакъв много богат софиянец. Бил намерил за тридесет хиляди зелено и щял утре да я плаща. Та Ганьо беше дошъл да взима лодка от Венесуела и да я кара в България. Хората от цял свят ходеха да купуват яхти в Мексико или Флорида, само нашият беше дошъл да вземе оттук. Нещо не се връзваше. Явно с яхтата купуваше и нещо друго, което можеше да му струва главата след покупката. Той бил само превозвач – ветроходец и умеел да прекарва „празни“ яхти през океана.

И друг ганьо видяхме. Той пък дошъл с гаджето си от Доминиканската република, за да регистрира фирма и по този начин по-лесно да вземе виза за Мексико. Оттам през Тихуана щели да възират за САЩ.

ЗАГОВОРЪТ

Трети също имаше. Чакаше за венецуелски паспорт. Бил си платил, където трябва. Живеел в Испания и имал доста имоти, но с българския паспорт все имал проблеми и щял да се легализира по-лесно с венецуелския.

Цял ден скитахме из Каракас, подкарахме и вечерта и не видяхме един чужденец, а през нощта трима българи на куп. После кажете, че не сме скитническа нация. Или, че нямал българина пари, за да пътува. Бедна нация сме били... Е, като изключим хилядите просяци, плъзнали из страната и срещани на всяко къоше и ъгъл - те били наследство на Царо от предишните тартори в българската политическа класа. Как звучи? КЛАСА...

В хотела си спретнахме с моя придружител вечеря, а след нея се отдадохме на телевизия. По всички канали даваха една и съща муцуна – тази на президента Уго Чавес. Имаше на какво да се учат нашите държавни ръководители от венецуелските си колеги. Да изчезнат просяците като в Каракас? Не бе, да дават по всички канали само Бай Симо Ментата или този, който ще го наследи.

Та включваме с Таши телевизора и по всичките им канали дават разни разгорещени и темпераментни говорители, които приканват народа към бунт. Едни показваха отрязаната глава на президента, поднесена на тепсия, други в затворнически дрехи, трети като Камен Воденичаров и Станчо Трифонов го имитираха и го сравняваха с дявола. Свещеници го анатемосваха затова, че отнел имотите на църквата, латифундисти, че им отнел земите, партийни лидери от опозицията гореха чучелото му...

И хоп изведнъж по всички канали се появява президентът Чавес и ги почва той на свой ред. И продължава с едни декламации за революцията (нашият бат' Петьо пасти да яде с рециталите за НАТО и ЕС), едни обещания за благополучие и по-добър живот на бедните (обещанията на Невестулката са си чиста боза – с тоя им раздава двадесет и четири годишно уиски), и кадри: с Фидел Кастро, с Муамар Кадафи, със Саддам Хюсеин (тия сте ги виждали по времето на бай Тодор), приказки, речи, рецитали, декламации... Щрак първи канал – Уго Чавес, щрак втори – пак той, щрак трети, четвърти, пети – пращат го при дявола, ама той по-голям дявол излезе.

И почват гърмежи, трещене, дрънчене на тенджери. А аз и Тодор право на балкона. Целият град бучи и ръмжи. На всеки прозорец, балкон, веранда, тераса, от мазета и тавани се гърмеше

Атанас Панайотов

и дрънчеше. Едни всеха червени знамена (чависти), други – черни (античависти).

И започна преврат...

София, 23.00 ч.

В бар „Луна” течеше страхотен педерастки купон. Заведението, собственост на отец Дамаскин от левия синод, се посещаваше изключително и само от педеруги, гейчета, травестити и политици с лява ориентация. Чести гости в този нощен локал бяха известни личности като Камен Воденичаров, Мариус Куркински, Евгени Минчев, Джулио Кубински, Жана, Берта, Филипина и още куп лявоориентирани клиенти.

Тази вечер Джулио Кубински беше поканил Иван Хърбата и Митко Боксьора да ги почерпи и ако може... Но да не изпадаме в подробности, пък и не е честно спрямо Организация за защита правата на обратните в България „Джемини” и председателя и Генко. Докато тримата се забавляваха, на дансинга кършеха снаги всички по-известни траверси у нас.

– И гледам аз наш Насо по телевизията – обясняваше Джулио, мулат, споен от силата на българо-кенийската дружба и таен любител на мъжките дупета – заедно с Дени Желязото...

– Ааааа, и аз го гледах по „Нощен магазин”...

– Иванчо, не ме прекъсвай – потупа нежно по бедрото Джулио седящият от дясно Иван. – И разправя, че не бил чукал дупета. Изобщо не бил спал с мъже...

– Е така си е – намеси се Митко Боксьора.

– И ти ли ще ме прекъсваш – зажестиккулира „тайният” обожател на мъжки задници. – Не бил чукал, а? Че той толкова време, какво е правил в затвора?

– Ама ти ще изкараш, че и Емо Кошлуков и Ахмед Доган също са се чукали, понеже са били в затвора? – реши Хърбата да отклони разговора в друга посока.

– Емо ходи с лакирани нокти...

– Полирани – вещо прекъсна Джулио Митака. – Но Доган може и да си го е слагал отзад.

– Е ти не знаеш ли? – намигна Иван.

– Аз да не съм гей бе? – лъсна мулатската физиономия на Кубински в загадъчна усмивка.

Спорът беше разрешен в „Дали”, където на бара между две текили Любо, брат на Начко, обясняваше на Васо Пенчев и Гацо

ЗАГОВОРЪТ

как председателят на ДПС Ахмед Доган работел в чевекето на пазарджишкия зандан с флекс № 2 и обработвал чугунените тела за мотокарите. И понеже бил солташак на старшина Поптолев, циганите постоянно го юркали да им носи вода и го шляпали по задника. А някои не само шляпали. Неведоми са пътищата господни...

В „Амор” Коце Черния и Стоянчо от Ел Ей сваляха някакви путаранки, работещи в заведението като танцьорки. Стоян, емигрант в САЩ от 96-та, беше поръчал на момичетата по едно безалкохолно коктейлче и петнайсетте лева, които заплати, му докараха леко сърдечно пристъпче, което компенсира с няколко разговора по джииесемите на момичетата.

– Стоянчо – надвеси се Коцето над българина с мерак за американско гражданство, – русата жена е като манджа без сол. Какво си я зяпнал тая боядисана блондинка от балета. Пък и ще вземе да си поръча още нещо и съвсем ще се разболееш.

По същото време Бойко Борисов и Станчо Трифонов репетираха в „Ел Корасон” утрешното предаване на „мегаталанта” и „гениален” шоумен от село. Човекът с „най-висок” рейтинг в държавата слушаше прехласнат наставленията на двуметровия водещ за начина, по който трябваше да се държи и говори по време на предаването. И какво да бъде посланието на мъжа „мечта” на всяка домакиня към целокупния български народ.

– Важното е да убедим зрителите, че тоят рейтингов процент наистина е висок...

– И плюсов...

– Точно така, господин генерал – плюсов. Защото навремето всички медии лъжеха за рейтинга на Костов, Стоянов, Бонев и другите от Съюза на демоничните сили. А те винаги бяха под точката на замръзването...

– Станчо, не си прав. В началото на тяхното управление имаха наистина висок рейтинг, но после се провалиха. Затова сега вече никой не ги ще. Къде са Стоянов или Костов? В шеста глуха...

– Нещо, което и вас ви очаква, ако продължавате по същия начин. Доверието в Ментата тотално се срива. И той вече е с минус...

– По-тихо, може да ни подслушват. Бай Симо има уши навсякъде...

– Че нали ти си този, който подслушва всички – сниши глас Станчо Трифонов.

Атанас Панайотов

– Е, чак пък всички – усмихна се вълчо бившият пожарникар и настоящ полицай в генералски мундир. – Бай Симо е зъл човек и не прощава на никого. Отдавна е разбрал, че е пътник и ще трябва да си стяга багажа.

– Затова ли изявите му стават все по-неадекватни?

– Винаги е бил неадекватен. Затова е на този пост.

– Докога все идиоти ще ни управляват бе, Бойко?

– Шшшт! Как ще сме тогава ние с теб на върха, а? На такива като нас ни трябват идиоти. Има ли по-известни в държавата от нас?

– Няма. Но сме харесвани само от олигофрени...

– Цялата държава е населена с олигофрени, щом търпят такива като теб и мен. Какво остава за Невестулката и неговите предшественици. Те са удобните и толкоз. Ние се управляваме отвън. Каквото кажат евреите – това ще е.

– Така е... Хайде да продължаваме с репетицията, че искам утре всичко, което кажеш, да хване декиш.

– Ще ги преметнем, не се притеснявай.

И гениалният и мечтаният продължиха с подготовката за утрешното предаване на Станчо Трифонов по „най-гледания“ канал в „най-гледаното“ предаване.

А на съседната маса Цайса от Канада беше разпознал в компаньона на Плашилото бившия шофьор на Румен Пашата, с когото като милиционери бръмчеха в София на виетнамци, най-често в „Славини“, и после отвързваха валутата, конфискувана от гастарбайтерите, при него. Цайса се беше прибрал за месец в България, но след първите пет дни се убеди, че трябва да прекрати ваканцията. Първо го вързаха в „Будабар“, защото не носел документи. После някакви кратуни, дошли от село, се опитаха да рекетират него и Гацо в сладкарница „Неделя“ – поискаха му 50 лева затова, че щом имал пари за кафе, щял и за тях да намери. Гацо го посдърпаха, даже с цялото си нахалство поискаха и на Васо Пенчев, все едно да поискаш от змия пичка. Даде на един постоянно живущ в България българин 100 лева на заем още първия ден за няколко часа, а минаха пет дни и нищо – нито постоянно живущия, нито парите. После... после ще го разкаже на Насо Испанеца да го напише в следващата книга, както му разказа за предишната преживяванията си в Австралия. Насо щял да я кръсти „Кошмарът – Добре дошли в България“ – нещо като наръчник за чужденци,

ЗАГОВОРЪТ

осмелили се да посетят страната на чудесата, които се превръщат в истински кошмар.

Вратите на резиденция Бояна се отвориха за да влезе късният посетител. На прага на резиденцията Негово величество Симеон фон Саксен Кобург-Гота посрещна лично господин Максим, ковчежник на немската фамилия, управляваща България. Двата се присъединиха в уютната премиерска винарна, където на кръгла софра вечеряха принц Киро, престолонаследник; Сополан Паси, получовек-полумаймуна, мязащ повече на мелез между овца и пудел и изпълняващ длъжността външен министър; генерал-полковник Блядов, изпратен от съветските другари и КГБ; Якоб Езелшванц, проведен от световното правителство да предава и приема устно всичко, за което се говореше тази вечер; Милен Велчев, финансов министър, израснал и откърмен с идеите на Българската комунистическа партия и тясно свързан с едрия еврейски капитал в Лондон; Коко Василев, педя човек – лакът уста, министър на икономиката и той като Милчо сукал болшевишко мляко, продавач на държавните интереси и всичко българско и родно.

Ковчежникът господин Максим се настани до домакина цар, присъедини се към вечерята и започна веднага разговор:

– Идвам от среща с депутатата Емил Кошлуков. Двата решихме да затворим кранчето на Стефан Софийски и да го свалим на следващите избори. Мисля, че той достатъчно се налага.

– И не даваше нужното на нас – обади се Якоб Езелшванц. – Присвои много милиони. Бакърджиев и Пъпката също не оправдаха доверието ни. Тримата забогатяха прекалено много за наша сметка.

– Така и ние с Куши мислим. Ще предложим за поста кмет на София генерал Бойко Борисов – господин Максим се закиска като петниста хиена.

– Гениално! Само той може да излезе срещу Софийски – въодушевен взе думата Сополан Паси. – Хората го харесват. Вярват му – мелезът между овца и пудел изчака одобрителните кимвания на останалите и продължи: – Ще увеличи нашите, а и вашите приходи – потупа Блядов и Езелшванц по скъпите им костюми. – Бойко Рапона е най-подходящ и не само това – единствен ще може

Атанас Панайотов

да се пребори с досегашния кмет. Само дето не разбирам защо Кошлука и господин Максим не си предлагат кметове съответно в Пазарджик и Добрич, ами се мешат в моя град?

– Какво искаш да кажеш? – петнистата хиена погледна обидено министъра на външните дела.

– Ами и двамата сте провинциалисти. Предлагайте си кметове в провинцията. Аз съм столичанин и ще си предлагам който поискам за кмет. И той трябва да е софиянец. Роден и израснал в столицата...

– Стига, стига – намеси се Негово величество царят без царство. – Изборът е шестица от тотото. Столицата трябва да е изцяло наша. Утре народът ще встане и току-виж ни катурнат. Каквото успеем да отмъкнем, успеем. Всички видяхме как лесно се пада от власт. И Иван Костов се смяташе за несменяем, а вече и в „Шоу“ не пишат за него. Не сме имунизирани. От всички нас само Борисов все още е с положителен рейтинг. Не го ли използваме, ще ближем рани. Но до кметските избори има много време. Да се заемем с по-наболели проблеми. Като БНБ. Време е да я ликвидираме.

– Всичко е уредено с нашето момче в Гърция – потърка длани пратеникът на КГБ и съветските другари Блядов. – Започнахте ли със закриването на клоновете?

– Враца, Русе и Бургас ги ликвидирахме – доволен вицепремиерът Василев изчака одобрението на останалите участващи в доунищожаването на България.

– Само ремонта на бургаския клон струваше 10 000 000, а ние направихме данъчна оценка за милион и триста. Оборътът от валутни операции е някъде към сто милиона долара годишно – Велчев на свой ред получи одобрение.

– Прекрасно – Езелшванц бе на седмото небе от възторг. – Но има още лапаница. А времето тече. Действате малко мудничко. Трябва да се бърза.

– БТК е на ход – намеси се принц Киро. – Ще я прилапаме, но нека да мине сватбата на сестра ми. После даваме газ.

– Добре, така да бъде – съгласи се пратеникът на световното правителство. – Момичето подсигурено ли е?

– Мислим, че сме му осигурили достойни старини – беше категоричен Симеон фон Саксен Кобург-Гота, баща на задомяващата се принцеса. – Да преминем на по-важни за страната и хората неща.

ЗАГОВОРЪТ

– Кой го интересува тая страна и тоя народ бе, Симо? – изпусна нерви Езелшванц. – Колкото по-бързо приключим, толкова по-добре за всички ни. Знаеш ли колко страни още ми остават да обиколя този месец, а? Искам действие! Да не мислиш, че ще живеем вечно... Да не си на двайсет години... Времето ти тече, часовникът цъка...

– Ама все пак тоя народ ни е избрал, гласувал ни е доверие...

– Тате, стига си хленчил – престолонаследникът на несъществуващото царство изостри тон спрямо баща си. – Да изчегъртаме кацата и да се спасяваме. 50 години чакаш този момент. Още малко остана...

– Ааа, има, има. Доста още има – господин Максим намекна, че не напразно е дошъл тази вечер. Извади списък с предстоящи приватизационни сделки, прилежно попълнен от Насо Китаеца, началник кабинет в министерството на Милен Велчев, и зачете.

По същото време сватбата на Коцето и Раличка беше в разгара си. Той футболен бос от дълбоката провинция и с криминално досие по-дебело от „Енциклопедия Британика”, тя манекенка от столична агенция. Събитието на хилядолетието, както двамата младоженци сами нарочиха собственото си сватбено тържество, се състоеше в реномирания петзвезден хотел от веригата „Кемпински”, известен на по-възрастната аудитория и като „Японския”. Пред хотела бяха паркирали повече луксозни мерцедеси, отколкото се произвеждаха за година в Щутгарт. Кой на лизинг, кой близък, кой с пренабити номера, че даже и редовни, мерцедесите съжителстваха с ягуари, беembeта, американски и японски таункари и джипове. Техните притежатели бяха уважили поканата на младоженците, които само за тортата бяха дали 10 000 щатски долара, изкарани от младоженеца в неравни битки по футболните игрища на многострадалната ни родина.

Коце Петричанина беше поканил сума ти елитни дами и хайлайф господа. Агенциите за проститутки и фотомодели „Визаж” и „Мегаталант” бяха осигурили млади, красиви и дашни девойчета, чиито тарифи варираха от 200 до 400 долара, в зависимост от услугата, която искаше клиентелата. Попфолк-чалга певици, натруфени като за карнавала в Рио, хем забавляваха, хем обслужваха самотни господа и ергени, които можеха да надскочат

Атанас Панайотов

летвата от 400 долара на вечер за компания с известна „певица“ в кревата.

Наско Сираков, Жоро Илиев, Васил Божков бяха само част от множеството представители на собственици и шефове на футболни отбори от висшата и нисшата лига. Проспериращи гущери бизнесмени с отрязани опашки като Вола, Телето, Бивола, Говедото, Кравата, Маймуната, Гибона, Горилата, Орангутана, Годзилата, Камилата, Коня, Катъра, Мулето, Чугуна, Стоманата, Ламарината и много, много други бяха насядали на отрупаните с всякакви вкусотии маси, за които беше платено от честния труженик младоженец от спестяванията му около 80 000 долара. Имаше гости от съседна Югославия, за които под сурдинка се разправяше, че били приближени на Аркан, който като друг авер на младоженеца Маймунка беше отпътувал в отвъдното. Поли Пантев и Кузман Гуслеков също отсъстваха по тази причина.

Закъснелият по незнайни причини Станчо Трифонов се появи на импровизираната сцена на балната зала и заедно с балет „Сатен“ започна да вгорчава от първия ден и първа нощ брачния живот на Коцето и Раличка с кичозни и бездарни скечове, фалшиво пеене и дори тези ВИП персони се убедиха, че таланта в „Шоуто на Станчо“ се измерва с дължината на поличките на танцьорките в него. Виж, Маджо, Маргина, Димата и повечето представители на силовите групировки, както се изразяваха бивши и настоящи министри на вътрешните дела за босовете на охранителните фирми и застрахователи, се разтапяха от кеф и наслада.

Самият Станчо беше гушнал 20 бонки в зелено и това му повдигаше до такава степен самочувствието, че на следващия ден срещу известно заплащане ежедневниците щяха да отразят как гуруто на българския шоу бизнес е веселял гостите на събитието на хилядолетието – сватбата на Коцето и Раличка. Той футболен бос от провинцията, тя манекенка от столицата.

Президентът на Република Боливариана де Венесуела беше отведен под конвой от военните в една казарма, където щеше да остане, докато бъде съставено ново преходно правителство. По време на метежа бяха убити над сто цивилни, но официално обявиха петнадесет. Аз и Тошо Лудия останахме читави. И докато два дни не излизахме от хотела и се чудехме какво да правим, бедняците

ЗАГОВОРЪТ

от крайните квартали нахлуха в Каракас и направиха контраметеж. Уго Чавес беше върнат в президентството, а превратаджиите арестувани и предадени на правосъдието. И почнаха пак гърмежи, пак дрънчене на тенджери и лъжици, пак веене на червени и черни знамена.

Прочетох в интернет как някакъв недоволен българин влязъл в Министерския съвет и се опитал да запали сградата със сто грама бензин за горене. Трима-четирима с неизплатени заплати от години стачкували пети-шести ден пред Министерството на икономиката и министър Василев не се страхувал да разговаря с тях и се движел извън зданието без охрана.

Хора, не излезете ли по улиците на София, както венецуелците излизат със стотици хиляди, милиони и обръщат целия град на бойно поле, няма да подобрите положението си. Такива като Магарешката усмивка, Бай Симо Ментата, Рапони, Пипони, Трифоновци, Кошлуковци, Доганци и тем подобни господа, другари, политиканти, платени шутове, купени депутати, агенти на чужди държави и антибългари ще ви манипулират, управляват, доят, унищожават, зомбират, промиват, подиграват, използват, експлоатират, ебават. С една дума царевицата винаги ще е във вашите, а не в техните задници.

Уго Чавес оцелява няколко пъти. Ще му дойде и на него краят. Видях как свършват Чаушеску, Самюел До и много други тирани. Недоволството във Венецуела растеше с всеки изминат ден и съм сигурен, че рано или късно ще има голяма кървава баня. И ако надвиете страха у себе си, същото трябва да стане и у нас. Не накажем ли виновниците за състоянието в което се намираме, дълго още ще ни тъпчат, грабят, малтретират, а царевицата ще става все по-дълга, голяма, чепата, твърда и... вие търпите на болка. Да продължавам историята с нашето посещение в една от най-красивите страни в Латинска Америка.

Няколко седмици Уилям Родригес от KATCARGO, фирма за транспорт, ни мотаеше с цените и времето за превоза на пъпеши с хладилни контейнери. До края на нашето пребиваване той не можа да ни каже нито за колко време пристигат контейнерите от Ла Гуайра до Варна, нито пък колко ще струва. Всеки ден чувахме едно и също: маняна. Нещо като африканското тумороу или нашенското утре. По манталитет и леност си приличаме много с венецуелците, но в обещанията те ни водят поне с едни гърди

Атанас Панайотов

напред. Иначе пъпеши колкото искаш и то само по 10 цента за килограм. Но какво от това?

Сами разбирате, че нищо друго не ни оставаше, освен да се връщаме. Превратът не успя, пъпеши не взехме, но! Сетихте се, нали? Знам си, че умни хора ме четат (това за царицата не го взимайте много навътре, приемоте го като майтап). Матраците – точно така. Ох, тук трябва дълбоко да си поема въздух, само като си го спомня. Някога да ви е било срам? Аз какъвто срам брах с Тодор, надали някой от вас е преживял. Е, да продължавам.

Таши като наследник на Бай Ганьо действаше точно като него. В много отношения, дори го надминаваше. Не знам как Алеко се е чувствал, докато е писал за подвизите на своя герой, но знам как аз се почувствах с моя приятел през целия път обратно.

Сутринта рано Яребицата (с този прякор нарочиха Тодор колегите му от ски-училището в Пампорово) сложи ризата, която не беше сменял две седмици, за да провери дали ще се изцапа в Каракас, obu бермудите, с които изкара целия престой, и изскочи навън. Аз останах да се излеждам. Вънка беше прекрасен слънчев ден, но плътните пердета пропускаха едвам светлинка. Мързелуването не продължи дълго. Сладката дрямка, на която се бях подложил, беше прекъсната от продължителното звънене на телефона. Търсеха ме от рецепцията. Отдолу ме свързаха с някаква жена, която истерично крещеше: ладрон, ладрон...

Аз я успокоих с моя континентален испански, доближаващ се повече до португалски тежък акцент, след което я помолих да ми разкаже причината за нейното обаждане. И както вече се досещате, касаеше не друг, а самия Бай Тодор, който обичаше да го наричат Франк или Франки. Та този български гаргамут се промъкнал в една от фабриките за матраци и понеже не му дали желаната от него мостра, решил сам да си я вземе. Оказало се, че фабриканта си има пазач. Франки бил издебнат и заловен от същия този блюстител. Той от своя страна повикал шефката, а тя, като не разбираше български, се обадила на телефона в хотела, даден и съобразително от моя бизнеспартньор.

Ако фабриката си имаше шеф, можеше и да не се споразумеем, но с шефката постигнах примирие и наш Таши беше пуснат поживо - поздраво. Оттам барон фон Картоф отишъл в магазин за матраци и закупил един брой за френско легло от модела, който не му дали да си вземе, без да го забележат във фабриката. Натоварил го на

ЗАГОВОРЪТ

такси и пристига при мен. Точно тогава се препичах на балкона. Долу пред вратата спря кола с матрак на покрива. От автомобила слиза Франк, нарамва матрака и влиза в сградата. След минута се появява в стаята, целият плувнал в пот и доволно ухилена физиономия. Филма с Бай Ганьо сте го гледали, така че няма да се впускам в обяснения.

– Тошо, какво е това с теб? Едвам се побира в стаята...

– Като не ми дадоха мостра във фабриката, купих в магазин – тарикатски смига Франки Франк, ярък представител на скиорската раса, поселяваща Родоп планина.

– Е какво ще го правиш?

– Ще го карам в България. Странно ли ти се вижда?

Не, не беше странно. Какво странно може да има в това да занесеш на гръб двуметров матрак от Каракас до София? Нали самолет ще го носи.

Оставих краля на картофите да се наслаждава на новата си придобивка, а аз отидох до Ла Бандера да погледна новините в интернет. Настаних се пред един компютър и зацъках с мишката. Цък: Професионалист номер едно в държавата Бойко Рапонски. Цък: кандидатът за кмет, предложен от Емил Кошлуков за градоначалник на София, Бойко Борисов. Мъжът с най-висок рейтинг в държавата (дори по-висок и от на Станчо Трифонов) Бойко Борисов. Брей тоя Бойко колко популярен бил станал в наше отсъствие. Ц, ц, ц... Професионалист № 1. След като е бил пожарникар, значи по гасене на пожари. Като мутра се занимаваше с рекет и кражби на коли, събиране на дългове и изнудване, но пък имаше доста по-добри от него в занаята. После му станаха съдружници и заедно си легализираха бизнеса. Охранител беше обидна дума и за да подобри имиджа и, започна да охранява не кого да е, а самия кръволок Тодор Живков – безплатно. Когато сатрапа се спомина и в България изгря звездата на Симеон фон Саксен Кобург-Готта, се зае с охраната на Бай Симо, който за благодарност го направи главен секретар в МДВ и произведе в генерал. Изведнъж човекът с най-криминалната физиономия в държавата се превърна в мъжа мечта за всички жени между пет и сто и пет и засенчи по слава дори краля на слънцето, гуруто на българския шоубизнес, самия Станчо Трифонов – Плашилото. А когато Куши от Пазарджик предложи генерала от Банкя за кмет на София и той отказа, всички родни журналисти написаха заветната фраза: Може и друг да е кмет, но само ако успее (горкият Станчо)

Атанас Панайотов

да засенчи по красота, ум и обаяние Бойко Рапона! Четох, пулих се, четох, пулих се, но от многото четене и пулене не разбрах в коя дисциплина точно е професионалист № 1: в краденето на коли или в гасенето на пожари? А може би в изкуствено вдигане на рейтинг (Плашилото има на какво да се научи). В едно нещо се убедих, че жените наистина го харесваха. Нали живеем в страната на чудесата. Или по изразно казано, България се превърна в страната на Кондьо, където на почит през последните 13 години са мутри и мутреси... И се пишеха стихове, оди и балади за... генерала. Даже бил предложен за повишение в генерал-лейтенант!? Тоя народ май не разбира, че докато избира провинциалисти, ще ни управляват провинциално и другите европейци ще гледат на България като на провинция. Колко добре щеше да им е на пазарджиклии, ако Емо Кошлуков и Стоян Ганев се занимават с техните проблеми, а не с тези на София и държавата, защото камъкът тежи на мястото си и всяка жаба да си знае гъола. Емо е интелигентно момче за разлика от Ганев, който потъна в забвение. Тарикат е също, а как не ги е проумял тези неща... Или така е наредено отгоре? А Бойко да бе си стоял в Банкя, нямаше да създава такъв смут и недоумение в държавата. Банкя навремето заради Бай Тошо го направиха град, точно както и село Баня заради Бай Симо. След като гражданинът Бойко Борисов е родом от курортното градче, съвсем логично е да се кандидатира за кмет там, а не в София. А избора го оставяме на банчани.

Завърших с интернетновините и преминах към четене на личната ми поща и пращане на писма. Приключих набързо и се прибрах в хотела. Там моят съквартирант ме очакваше, блажено излегнал се на матрака, който беше разположил в импровизирания хол.

– Доволен вид имаш. Все едно, че си легнал върху мис Венецуела...

– За мен този матрак означава много повече, отколкото да мушна ключа в ключалката – прекъсна ме Риголето (този прякор му го измисли Юм от Камерун). – Жените никога не са били приоритет за мен. Е като ски учител имам две - три изневери на Мимето, но тя отдавна ми ги е простила. Но за другите ски учители мога цяла книга да ти разкажа. Невероятни истории...

– То за теб май ще напиша самостоятелна книга. Нещо като продължение на „Бай Ганьо“. Идеален си за тази роля.

– Кой ти чете книгите бе, Насо? Само на караминьол ги

ЗАГОВОРЪТ

продаваш. Не смееш да се появиш никъде из страната. Цялата държава е настръхнала...

– Да, ама сега като се приберем, Жижо ще ме чака с парички в чекмеджето на бюрото.

– От насила продадени книги. Хората кинти правят, а ти книги пишеш.

– Не правят, а присвояват, източват, грабят. Аз не желая да съм като тях. Малко ли шанжета сме извъртели и старци наредили на пиацата като младежи, та сега, когато сме улегнали мъже, да се занимаваме с измами. Всяко нещо с времето си.

– С честност и почтеност в политиката не се влиза. Мисля, че си го разбрал вече. Ако ще се кандидатираш при следващите избори...

– Франки, има време до президентските избори. Тия вече ги изпуснах. Сам видя колко измежяри участваха. Ако на следващите се явят само достойни хора, ще участвам с удоволствие. Искам да имам конкуренти, а не някакви шушумиги. Да вземем сегашния Първанов. Не е направил нито един гаф и се държи коректно...

– Ти, разбира се, няма да си като него – прекъсна ме Лудия Макс.

– Той е от комунистите. Нищо, че се преименуваха на социалисти. Аз тях ще ги изтрия от политическата карта на България. Веднъж и завинаги.

– Да не стане като „Последен валс“...

– Не изчезнат ли комунягите от политиката, икономиката, въобще от властта, държавата ще върви само надолу. Те са оръдия на световната конспирация, провеждат политиката на световните господари. И са изцяло подчинени на еврейската доктрина.

– Нямах шансове, не си ли го разбрал?

– Имам. Когато узрее народът, хората станат достатъчно силни и застанат с цената на живота си зад мен. Много ми е ясно, че една птичка пролет не прави.

– Искаш революция?

– Искам справедливост. И правораздаване. Но най-важното е да се забрани БКП и произлезлите от нея формации БСП, СДС, ДПС, НДСВ, всички, всички, които имат в редиците си бивши партийни номенклатурчици и служители на Народната милиция и Държавна сигурност. На същите тези хора конфискация на имуществото, отнемане на фирмите в полза на държавата и забрана до живот

Атанас Панайотов

да заемат ръководни постове. За тези, които са ошешили хората и държавата, ще има съдебно преследване.

– То тогава половин България ще бъде поставена на подсъдимата скамейка и ще има тотална национализация...

– Национализация не е правилната дума. Когато един banker или шеф на голяма фирма, там разни холдинги и корпорации, с доказани червени пари, когато структурата е изградена от бивши висши комунистически кадри и служители на ДС, тогава ще има конфискация в полза на държавата. На неговото, на децата и внуците му имущество. Значи един търтей ще е милиардер и ще се бие в гърдите колко е способен и как само за 10 години е натрупал състояние, а всички тези, които са допринесли за неговото благоустройство и благоденствие с труда си, да тънат в мизерия.

Спечелил си с труд милиони – харчи ги. Може да е било с контрабанда, може със спекулации или производство на алкохол и цигари в гаражни условия, но с труд. За мен това е първоначално натрупване на капитала. Но за тези, които получиха милиони левове и долари от спестяванията на хората в невъзвръщаеми кредити, приватизираха под тезгяха големите предприятия за жълти стотинки, чрез участието си във властта станаха супербогати, организираха пирамидите и участваха в източването на банките, за тях прошка няма да има. Ако трябва тогава революция, аз съм готов. Но и народът трябва да е готов.

– Надай се. Това няма никога да стане. Ще си остане една твоя утопия. Нито една партия няма да застане зад теб. Нито един с пари. Ти искаш всички да накажеш.

– Само виновните. Говориш за половин България, а аз за 150 000 доносници на Народната милиция и ДС. 1000-2000 висши партийни кадри, барабар с роднините. И още толкова облажили се от властта след осемдесет и девета. Виж, от тях със сигурност половината ще трябва да влязат в затвора. Без това не може. Ако страната трябва да започне на чисто, а хората с еднакъв старт, просто друга възможност няма.

– Вече е късно. След петнайсет години ще вдвояваш ред. Богатите кога ще ти пуснат фъндък? Никога. Те правят кампании. Те си избират народни представители. Те управляват държавата. Еврейските капитали командват парада. Кога ще можеш да се пребориш с тях? Американците няма да те допуснат, нито пък германците. А зад тях стои световното правителство на юдеите.

ЗАГОВОРЪТ

Техните преса и медии ще те разкъсат. Ще те подложат на такива унищожителни критики, че с промитите си мозъци хората няма въобще да ти обърнат внимание, камо ли да гласуват за теб. Стадото се води от овчар с тояга. Ти с какво ще ги убедиш да ти повярват. Те на приказки се наслушаха достатъчно. Или ще те вземат за луд. Има кой да те изкара такъв. Не можеш да платиш на журналистите, както Стефан Софийски и Бойко Борисов. Не се хаби, ами давай да правим пари. Това се гледа в днешно време.

– Нахранете журналистите, каза навремето Надка Михайлова. Прав си, че не мога да им плащам, а и не трябва. Нека ме плюят. Хората с мозък в главата ще ме разберат и мисля, че ще успее да ги убедя в правотата си.

– А колко от тях са били членове на БКП? Или са доносничели? Забрави, Насо. Дай да си гледаме бизнеса. Ще закараме матрака в България. Ще го покажа на моя фес във фабриката. Ще почнем да произвеждаме качествени матраци...

– Тоше, аз искам да пиша – прекъснах Яребицата. – Нямам нищо против да търгуваме, но народът е обеднял. Колко матрака ще продадем? С хранителните продукти става, но пък риска е толкова голям, че според мен няма смисъл. Предпочитам да пращам книги в Чикаго и Торонто, отколкото да се заглобвам финансово у нас. Нещата вървят много зле. И стават още по-зле. До пет години всички млади хора ще възират. А и не само младите. Много петдесет-шестдесетгодишни също напускат страната и търсят по-добро препитание. Искат да живеят просто като хора. Даже вече не се интересуват от политика. Все едно им е кой ще ги управлява. Искат само да се махнат.

– Дай да ми помогнеш да опаковаме матрака и да си приготвим багажа, че утре летим обратно.

– Как ще пътуваме с тоя дюшек...

Брюксел, 10.00 ч.

– Господин Първанов, правителството обеща да затвори трети и четвърти блок през 2006 година. Приемете решението – убедително настоя председателят по атомна енергетика в Комисията към европейския парламент, отговарящ за електроцентралите в Източна Европа.

Атанас Панайотов

Президентът на Република България седеше пред еврокомисарите като крадец в небрано лозе и се чудеше с какъв посткомунистически тарикатлък да излезе от неудобното положение, в което го беше поставил Бай Симо Ментата, премиер и отявлен негов противник в страната, на която беше държавен глава само на хартия.

– Това решение е взето още по времето на господин Иван Костов и Надка Михайлова. Сегашният премиер господин Симеон фон Саксен Кобург-Готта и Сополан Паси само довършиха започнатото от правителството на демоничните сили.

Първанов бе поставен в крайно неловка позиция – пред свършен факт. След най-апетитните хапки „Булгартабак” и БТК оставаше единствено за него и партията му (ако вземе властта) АЕЦ Козлодуй. Златната кокошка на българската икономика. Нещо като Лили Иванова за Тончо Русев и Дамян Дамянов. Царо обричаше БСП на тотален глад и мизерия. Затова трябваше да измисли нещо бързо и ефективно.

София, 10.30 ч.

В сградата на БСП на улица Позитано червеното политбюро се бе събрало на извънредно заседание. Всички членове на ръководния орган на българските комунисти бяха бесни, а председателят другаря Сергей Станишев беше направо разярен. Опозицията в страната на чудесата беше за пореден път бламирана от управляващото мнозинство. Правителството, оглавявано от Бай Симо Ментата, пренебрегна решението на парламента и волята на народа и на своя глава (приемете го като метафора) реши да закрие III и IV блок на АЕЦ Козлодуй, преди страната ни да е получила даже покана за ЕС и без да е определена дата за евентуалното ни приемане. Но ако за народа това означаваше предателство, то за бившите и настоящи комунисти си беше чист грабеж посред бял ден. Мнозинството, водено от Невестулката, лишаваше жадните за власт и управление комуняги, като им отнемаше последната възможност за пълнене на партийната каса, при евентуална победа на следващите избори. А щом няма за партията, няма и за тях да има. Немската фамилия, управляваща държавата, ошушка до шушка неприватизираните от СДС обекти и за БСП оставаше само и единствено АЕЦ-ът. Който с решение на правителството щеше да бъде ликвидиран през 2006 година. Годината, в която трябваше

ЗАГОВОРЪТ

да властва Сергей Станишев и подопечната му партия. Поне така беше по план.

– Другарки и другари, за пореден път продажникът Симеон фон Саксен Кобург-Готта предаде народните и държавни интереси – председателстващият Станишев се покашля леко, като с ръка закри появилата се усмивка върху кривогледата му физиономия. – Президентът ми се обади от Брюксел и от мен научи за това незачитане на мнението на народните представители от страна на премиера и министрите му.

– Другарят Станишев е много прав и добре че навреме е уведомял за вероломната политика на германеца – думата взе другарят Стефан Данаилов, депутатин, бивш партиен секретар в театъра на народа, участвал в култовата роля на майор Деянов и познат на широката публика като батето Серго от „На всеки километър” – другаря Първанов, който представлява цялата нация в Брюксел. Невестулката застрашава жизнените ни интереси, ДРУГАРИ! – повиши сценично глас бившият партиен секретар в театъра на народа и настоящ депутатин.

– Затова трябва веднага да вземем решение и да го пратим по факса на президента. Сега е моментът да се противопоставим и да спрем веднъж и завинаги антибългарската политика на сегашното правителство – пак се покашля другарят Станишев и прикри с ръка появилата се усмивка върху кривогледата му физиономия.

Някъде из плевенските села, 11.00 ч.

В селската къща на родителите си вече гражданинът Станчо Трифонов седеше в малка задимена стаичка с най-верните си съмишленици от хъшовската банда „Ку-ку бенд” Любен Дилов син от „Гергьовден” и Мартин Карбовски – журналист последен разряд. Станчо от малко сополиво селянче, свирещо на цигулка по селските вечеринки, за да изкара някой и друг петак, се бе издигнал до гуру на съвременния български шоуубизнес. Самият той се смяташе за краля слънце, който с невероятната си дарба и неизмерим талант грееше над цяла България. Според него заслужаваше най-много слава, почит и уважение от всички българи и най-вече висок рейтинг. А за награда... си беше втъпил, трябва да получи не приза „Пръч на годината” (трябва да го видите само какъв левент е, хубавец!), а царската щерка за съпруга. Ха сега!?

За читателите, които са емигрирали по политически причини до 1990 г., лицето Станчо Трифонов, прочул се като Плашилото,

Атанас Панайотов

поради красивата му естетична външност, не им говори нищо. Но за тези, които избягаха по икономически причини или имаха нещастieto да останат в страната на чудесата, тоз гигант на чалгата, виртуоз на цигулката, титан на хумористичното слово и колос във воденето на шоу на чист английски или магадански, означаваше толкоз: погледнете от кръста надолу (както той прави по телевизията).

Причините за това отшелничество в дълбоката провинция на Станчо и съмишлениците бяха две. Първата, която беше и жизненоважна за чалгаджията, бе, че царската дъщеря отиде при Китин Муньос и кралят слънце нямаше никакъв шанс да се превърне в съпруг слънце. Днес на Боровец принцеса Калина щеше да каже „да” на избраника на сърцето си Китин. Причина, поради която Плашилото си беше изгризал до кожа ноктите на ръцете и гледаше обезумял останалите в стаята, дошли да го утешават. И другата, поради която си обрасна не само главата, а и мадата, бе изключително високия рейтинг на главния секретар на МВД генерал Бойко Борисов, станал по-популярен от най-популярния. Факт, заради който Станчо Трифонов започна да гризе и ноктите на краката си.

– Ех Станчо, Станчо – въздъхна председателят на „Гергьовден”, – отнеха ти булката. Трябва нова да ти търсим...

– Не ща – изхлипа страдащо най-смелият измежду смелите. – Като не е Калина, никоя друга не ще е. Какво са туй слава и пари без човешко щастие? – философски се обърна закоравелият хъш от телевизионния екран към останалите утешители.

Мартин и Любен погладиха по кубето прелъстения и изоставен Станчо за успокоение.

София, 12.00 ч.

Шурла-бурла тиквен гъз се изтягаше блажено върху канапето в кабинета си – доволно четеше статиите във вестниците, които отразяваха неговите подвизи като главен секретар и професионалист № 1 в страната на откраднатите мечти. Четеше, сам си ръкопляскаше и възкликваше: Браво! Час по час ставаше, отиваше до бюрото, взимаше лист или два от купчината и прочиташе някое и друго стихотворение, балада или ода, написани за възхвала на генерала от признателния народ, влюбена мома или загубил ума си по него момък лява резба. След което заставаше

ЗАГОВОРЪТ

пред огледалото и самодоволно се усмихваше сам на себе си. Пак се връщаше на канапето и продължаваше да чете.

Тряс! – изгърмя нещо току под прозорците на генерала. Докато се изправи, в стаята влетя охраната, две яки момчища с вид на кръстоска орангутан с хипопотам и чевръсти кат гибони.

– Генерал Борисов, някой хвърля бомби по сградата на министерството – израпортува по човекоподобният.

– Чувам, сержант Тъпонски – видимо раздражен остави вестника на канапето възпятият в стихове любимец на моми и момци леви резби.

– Какво да правим? – попита главен сержант Пипонски и заедно със сержант Тъпонски зачакаха заповед от генерала.

Шурла-бурла тиквен гъз отиде предпазливо до прозореча и страхливо погледна навън. Под него на улицата се бе събрало половината министерство. Към тълпата цивилни и униформени полицаи се присъедини линейка и пожарникарска кола. Като видя последната, най-популярния герой на Новото време се успокои и се престраши да слезе. Долу го чакаха жадните за новини журналисти и до една влюбени журналистки. И шоута почна.

Довечера си включете телевизорите и му се наслаждавайте.

Боровец, 13.00 ч.

Пред входа на царската хижа в рилския курорт се бе стълпотворило целото журналистическо войнство. Царо женеше царкичето и задомяването на принцесата беше новина № 1 за радост на неговите поданици в нерадостното им съществуване в годините на преход, проточили се вече 13 години.

Три дни и три ноци щеше да продължи сватбената фиеста, за която от всички кътчета на глобуса беха пристигнали екзотични представители на людете със синя кръв. Имаше ги всекакви. От испанска инфанта до марокански принц. Всички те, включително и гостите с червена кръв, игнорираха пишещите братя и сестри, така жадни за сензации и гладни за кюфтета. Негово величество премиеринът беше изрично наредил да не се дават излишни интервюта поради скромността на сватбата и нищожното значение на събитието. В държавата има много по-важни неща от една сватба.

В царската хижа са опънати палатки за гостите. Там и ще се извърши католическият обред, защото и царкичето и женихът са от западноправославната вяра. В семейството само Бай

Атанас Панайотов

Симо изповядва източното православие. Тържественият обяд ще се състои в хотел „Самоков”, където са настанени повечето чуждоземни гости. Но до тех припарване няма. Двата света на аристокрацията и простолюдието са плътно разделени от гавазите на НСО. Фотографите, акредитирани от своите медии, но без акредитация от сватбарското семейство, успеха да щракнат с големи мъки и изобретателност по некое и друго папарашко фото.

Най-накрая се появяват Царо, царкинята и царкинчето, заобиколени от 101 охранители. Младоженката се беше опитала чрез хирургическа намеса и един тон фондъотен да пооправи грозничкото си личице, запазена мярка за съвременната испанска жена. Тримата се усмихваха консервативно и се опитваха да си придадат аристократичен западноевропейски вид и маниери, което не им се отдаваше много сполучливо. Изказвания никакви. Скромността на събитието се спазва стриктно. Затова и в ресторанта не се меркаха много българи. Откъде толкоз пари в хазната? (Знаете ги как плюскат и къркат.)

За царската сватба са поканени официално 600 гости, от които 560 чужденци и 40 българи. В този щастлив момент Симеон фон Саксен Кобург-Готта можеше за първи път да се почувства цар сред всичките тези представители на световната аристокрация и да заслужи оваците на верните си поданици, които от любов и признателност скандираха зад въжетата, които ги отделяха: Царо! Царо! Царо!

И на поляните в Боровец, и извън него чак до Самоков народът ликува. Вият се кръшни хора и се вдигат наздравици за младоженците. Царо черпи с кебапчета и кюфтета. Лее се като из ведро младо вино и отлежала ракия, дар от Цар Киро – другия монарх в републиката, като все пак се съблюдава скромността на тържеството, макар че за първи път от векове насам се жени царкинче.

След католическата венчавка следва българска. Целото шествие от палатковия стан пред хижата се понася към храма „Преображение Господне”. Аристократите по целия път до голгота крачат плътно изолирани от екзалтираната тълпа от хиляди въоръжени до зъби гардове на охранителна фирма „Ипон”, народната полиция и НСО. Щастливата Калина постоянно повтаря „грасиас”, „грасиас” на българските си пожелатели за щастие, здраве и много деца. От радост бе забравила дори родната си реч и караше на испански, нищо че не я разбираха. Важното е, че я обичаха.

ЗАГОВОРЪТ

– Господин премиер, как ще коментирате сватбата на дъщеря си? – нахален български журналист зададе въпрос на щастливия татко, след като избута с лакти акредитиран испански новинар.

– Ама молим ви се, това е частно парти. Кой ви пусна да минете? Има по-важни неща в държавата от личното щастие...

– Ще коментирате ли за предстоящата сделка с БТК, след като „Булгартабак“ премина във владение на приближени до принц Киро хора? – още по-нахален журналист се провря през кордона от пазачи и акредитирани чужди журналисти и успя да навре микрофон под монархическия нос.

– Хайде стига, не му е времето. Днес женим щерка ни. Това е скромна церемония, има по-конструктивни неща в държавата. Тепърва ще градим...

– Господин...

Следващият нахалник беше здраво приклепен от десетина гардове на фирма „Ипон“ и откаран в участъка на народната полиция, където беше временно въдворен за живеене, докато траят всенародните тържества из Боровец и околностите. Е, оженихме и царската щерка.

София, 22.00 ч.

В хотел „Радисън“ отляво на „Фланаганс“ се помещаваше казиното на хотела. Докато на Рила се вихреше страхотен купон за царската сватба, в игралното помещение заклетите комарджии джиткаха на рулетката, като печелеха или губеха суми, непонятни за въображението на среднестатистическия българин.

В казиното се бяха развихрили все редовни посетители като Бай Павел, бащата на „Мулти“, Начко брат на Любо, Васо Пенчев, Рон Финли, Чарлс и други. Настроението беше приповдигнато и играчите видимо се забавляваха. А някои страдаха.

В игралния локал влезе и хазартен бос № 1 господин Васил Божков, познат на комарджиите като Васо Череп, придружен от няколко бодигарда, вървящи дискретно на разстояние подире му.

– Ей, Череп, как си, момчето ми? – провикна се Начко, на Любо брат.

Господин Божков се приближи тактично до Начко и му зашепна още по-тактично:

– Братле, недей да ме излагаш. Знаеш, че съм вече господин Божков. Мани ги тия прякори. И то пред охраната... Шеф съм на

Атанас Панайотов

„Нове”, повечето казина и Бинго зали са мои... Притежавам най-големия футболен отбор... Това казино също е мое!

– Добре, Череп, няма повече! – още по-гръмогласно даде своето съгласие Начко, на Любо брат.

Бай Павел, бащата на „Мулти”, беше се набутал няколко хиляди долара и заедно с Васо Пенчев ближеха рани. До тях Рон Финли печелеше десетина хиляди и черпеше стоящия до него Чарлс. Отвън нахлу шумна компания, предвождана от Нико и Кольо Близнаците, следвани от Мая Бебето и Пачо Тренев. Появи се и Трайо Манекена, придружен от Бай Миле и Емо Френски.

– Милчооо – провикна се Кольо, – не си ли на сватба в Боровец?

– Не ни поканиха с Емо, щели сме много да изядем – и Бай Миле поглади изхвъркналото коремче на Емо Френски, брат на Гочо, футболния бос на Перник. – Силвето е горе, наблюдава цирка на Царо. Одеве се обади да ми каже за гостите на Невестулката. Нали всички минават покрай нашия хотел.

– Насо писателя при нея ли е? – попита Нико, близък на Кольо. – Той такъв циркаджилък няма да изпусне.

– Било като пътуващ театър от миналия век. Така били издокарани сватбарите на Бай Симо Ментата – намеси се Емо. – Насо е в чужбина. Май във Венецуела. Тръгне на някъде и гърмежите започват...

– Да бе, има нещо вярно – прекъсна го Начко. – Замина за Гамбия и след три дни пуф, застреляха Кузман. Отиде в Германия и праснаха Поли. А сега от две седмици само се гърмят и взривяват.

– Аз си тръгвам, стига за днес. Успях да намалю загубата на пет хиляди – бащата на групировката „Мулти”, прераснала в корпорация, си тръгна видимо доволен от малката загуба.

– Наче, защо Васо Череп излезе сърдит, като влизахме ние? – зададе въпрос Мая Бебето на брата на Любо.

– Що съм му викал Череп, а не господин Божков.

– А ако влезе Илийката, на бай Павел сина? – подхвърли Пачо Тренев, заклет комарджия, изджиткал цялото си състояние на постата.

– Зъбчето, как да му вика? – намеси се Мая.

– Може и той да държи да се обръщат към него с господин Павлов – включи се Трайо.

– А бе, Васооо, – провикна се Кольо, – кажи някоя клюка, ти си спец, всичко знаеш за всички.

– Васо харабия е най-отворен...

ЗАГОВОРЪТ

– Бебе, като каза отворен, се сетих за Огнян. Вчера празнувал рожден ден и поканил двадесетина пишман тарикати като Митко Фашиста, Гацо, Гьорето и други. Казал им, че е заклал две прасета и ги нагостил здравата... Само че с куче. За да не се набутва за свинско, дал на махленските гепачи 10 лева да му хванат две кучета, одрали ги и ги турили във фурната.

– Ха, ха, ха...

Цялото казино се смееше. Освен Рон, който не разбираше български, въпреки че от първия ден на демокрацията живееше в България. Чарлс му преведе.

– Пълна харабия, братлета. Данчо Кюстендилеца ме светна...

– Ха-ха-ха...

Тодор Яребицата нарами матрака на гръб като хималайски шерп и тръгна да слиза по стълбите. Аз взех останалия багаж и се понесох надолу с асансьора. Таши явно беше припкал като цайга, защото ме чакаше пред вратата на асансьора, а живеехме на десетия етаж. Рецепционистите се сбутаха, като видяха човека-матрак и се закикотиха: Ел Макс Локо, Ел Макс Локо...

Таши, Яребицата, Бай Тодор, Франки, Франк, Гъргамел, Бързака, Риголето... Прякори, прякори... А сега още един – Лудия Макс. Тодор попълваше колекцията, ще трябва да участва за „Гинес“ по брой на прякори и сигурно щеше да влезе в нея.

Джонатан, нашият такси драйвър, пристигна навреме. Двамата с Таши натовариха матрака върху колата. Завързаха го стабилно и тримата поехме към Ла Гуайра. По пътя спирахме за да правя снимки, защото, като се върнех всички вестникари, особено от женските издания, щяха да ми искат фотоси и да отразят победите ми на дамския фронт във Венецуела, както след всяко друго мое пътуване из широкия свят. На мен ми беше омръзнало да пътувам, да чукам и да снимам. Стотината държави, хилядите жени и безбройните снимки биха уморили и най-каления скитник. Но трябва да запълвам клюкарските хроники на дневните и нощни вестници. И най-вече „Евроком“ в сутрешния блок със Светлин. Там бях на живо и никога не отказвах да ме дават. Докато го уволниха.

На летището се снимахме за спомен с Джонатан, Риголето помъкна матрака, а аз по него с багажа. Пристигнахме на чекинга

Атанас Панайотов

и зачакахме да ни дойде ред. Тошо стоеше, прегърнал матрака, а разни там служители го гледаха, ръгаха се с лакти в ребрата и си шушукаха. Като дойдохме ние за чекиране, първо се опита да ни лашне момичето от гишетото, като ни заразказва вицове, че матрака е голям и трябва да платим свръх багаж. Тая венецуелска медуза ни хвана за канарчета.

– Сеньорита, съжалявам, но имаме право по два багажа на човек и по 38 килограма. Матракът тежи само петнадесет кило и имаме точно 4 единици багаж. А това е подарък от България – дадох и да разбере, че не сме шарани и и мушнах едно мускалче с розова есенция в ръката.

След като се убедиха в тежината на венецуелския дюшек, помолиха Таши да отиде до митницата за проверка на скенер. Явно си мислеха, че сме каширали някой и друг килограм кокаин и сега беше времето да ни разобличат като абсолютни кифли.

Лудия Макс вдигна ръце над главата си, опъна показалците и средните пръсти, сви останалите и като ги замърда покрай ушите си, започна да лае: аф, аф, с което искаше да покаже, че не е нужно да минава на скенер, ами за улеснение да доведат обучено куче да открива наркотици. Цялата аерогара изпадна в истеричен смях, а аз потънах в земята от срам. Той срамът тепърва започваше. Все пак четирима митничари придружиха Гъргамел до стаята със скенера и след обстойна проверка матракът беше пратен за товарене, а ние се отправихме към паспортна проверка.

Франки сияеше от радост, помрачена от цивилен служител на летището, който го накара да си събуе обувките за проверка, преди да се качи на самолета. Джобовите също трябваше да обърне. Абе тия лавандули не разбраха ли, че човекът търгува с матраци, а не шитка наркотици? Явно вида му на гаргамут ги предразполагаше към обиск. Мен ме попипаха тук-там и двамата се качихме на самолета. Малко преди да излетим, в салона нахлуха двадесетина въоръжени командоси с маски и бронезилетки. Пътниците изпаднаха в паника, но като разбраха, че не са влезли за никого от тях, а докараха някакъв опасен престъпник, който трябваше да бъде експулсиран в Испания, започнаха да се успокояват. Бандитът беше настанен по-отпред, наобиколен от няколко цивилни ченгета, които щяха да го придружат до Мадрид, а командосите изфирясаха така бързо, както и бяха нахлули. Къде е сега Бойко Рапона да вземе пример от показността на полицейската презентация. Пожарникар-генералът ги обичаше тия ми ти работи.

ЗАГОВОРЪТ

Самолетът излетя и се издигна над Каракас. През илюминаторите видяхме как по пътищата се придвижваха към града бронемашини, танкове и камиони с войници. Започваше следващият преврат. Купонът във Венецуела нямаше край. Колко ли българи мечтаят за такава фиеста у нас?

След девет часа и половина бяхме на летището в Мадрид. Пътниците се намятаха по прозорците, за да наблюдават посрещането на опасния бандит. Любопитството им бе задоволено мигновено. По трапа се качиха двама! Униформени полицаи без маски, без бронезилетки и без тежко въоръжение. Зад тях се покатери оператор с камера. Двете ченгета поеха от своите венецуелски колеги престъпника и го изведоха навън. Тримата заслизаха много бавно, даже спираха от време на време, за да може операторът да снима. Шоутайм. Тук трябва да е сега Станчо Трифонов Плашилото. Да се учи. Нищо чудно екстрадирианият да участва в някое токшоу довечера и да разправя как прехвърля тонове кока в Европа. А не като нашите сънародници, които си купиха яхта във Венецуела и после взеха, та ги хванаха на Азорите с някакви си 77 пършиви килограма. И ни телевизия, ни участие в шоу. А на Плашилото ще могат да гостуват поне след две петилетки. Ако Плашилото още се появява като „Шоуто на Станчо”. Амин.

Аз и Риголето се прехвърлихме набързо през транзитната зала в самолет за Франкфурт, матракът и той транзит. Нещо, което натъжи Таши, но ме зарадва пък мен. В самолетите ни хранеха добре. И пиенето беше достатъчно. Сигурно много от читателите, които живеят в България и са от тези, които не живеят, а вегетират, ми завиждат. Без право. Когато до вас седи Тошо Лудия, и дума за завист не може да става. Мляс, мляс, мляс. И пак. И отново. Мляс, мляс, мляс. В страната на мъжките мечти бяхме само двамата и нямаше кой освен мен да го слуша. Пък и аз си слагах тампончета. Но в самолета, сред международна публика, където цял свят нази гледа... Моля, моля, без завист.

На Алеко не му е било леко с неговия Ганьо. И на мен не ми беше с моя Таши. Но приятелството си е приятелство, а и не всички сме свършени. Във Франкфурт минахме цолконтрола без разправии. Яребицата натовари матрака на една количка и го забута пред себе си. Аз след него с багажа. И така няколко километра, докато стигнем до гарата. И понеже влакът за Хамбург беше след три часа, кандидатът за „Гинес” свали матрака от количката,

Атанас Панайотов

положи го на перона и се опъна върху него. След което ме погледна победоносно. И захърка.

Влакът не е самолет. Това заключение направи Лудия Макс, когато кондукторът му поиска 60 евро за матрака и го накара още повече да полудее. Германецът няма нищо общо с венецуелките и моите опити да го придумам към снизхождение нямаха никакво въздействие. Швабата си е шваба и беше праволинеен привърженик на идеята „Цухт унд Орднунг“, докарала Германия до това благополучие, не се подаде и на моите увещания да понамали малко сумата, та накрая бях принуден от този непреклонен жп служител да помоля Таши да си плати обявения бетраг. В Германия по-лесно се обираща банка, отколкото се подкупва служител, затова собственикът на матрака се раздели с 60 евро. На всеки му е трудно, когато душата се отделя от тялото, но на нас ни предстоеше още бая път и се примирихме със сполетялото ни нещастие. Друго си е в българските влакове, където, ако кондуктор много знае, може и пердах да яде.

В Хамбург, северната столица на Федералната република, от гарата отидохме право на автогарата. Там трябваше да вземем рейс за Берлин. Имахме няколко часа на разположение, което беше достатъчен повод за Таши, да се изтегне отново на матрака. И пак да захърка.

Аз оставих моя спътник да кърти и се поразходих малко из Санкт Георг, квартала срещу Хауптбанхоф, жалко подобие на Санкт Паули. Първото нещо, което прави впечатление, са проститутките. Второто, че са турски цигански от България. Явно пребиваването на Царо в родината не ги беше задържало и бяха тръгнали на гурбет в странство. Предлагаша се за 20 евро на тек и 15 за свирка. Просякините също бяха нашенки от ромското малцинство. Срещаша се и нелегални гастарбайтери, които разговаряха на диалекти и наречия, рядко срещани в България, облечени до един в къси изтъркани кожухчета, миришещи отдалеч на пот и чесън. Въобще сънародниците ни си личаха отдалеч, няма начин да не ги забележите – контрастът беше очевиден. Предполагам, че и в останалите немски градове в кварталите около гарите картинката е една и съща. После – били сме бедни. Кога ще срещнете толкова немски туристи у нас, а? Цяла Европа сме я окупирали. Нация от нашественици.

Когато стана време за тръгване, се върнах на автогарата и заварих Тошо да спортува – правеше физзарядка. Любопитни

ЗАГОВОРЪТ

минувачи го бяха взели за учител по тай-чи и се бяха включили и те – за здраве. Матрака не го побрахме в багажното и го качихме в рейса при нас. И така поехме към Берлин, столицата на обединена Германия.

След три часа път в три часа сутринта бяхме на берлинската автогара. Тук такси-там такси, никой не ще да ни качи. Накрая попаднахме на един сърбин, братко, който се обади на друг сърбин, братко, който пристигна с фолксваген „Шаран” и за радост на Франки Франк матракът се побра в автомобила и след десетина минути се озовахме на летището. Там човекът прякор се зае да опакова матрака с велпапе. За да не шуми на залата, се беше изнесъл на вън и обикаляше да събира кашони, които късаше и ползваше за облицовка на дюшека. Трябва да е имало камери, защото пристигнаха две коли с ченгета, които се поинтересуваха какво прави. След подробни мои обяснения куките ни оставиха на мира, а Таши продължи да се труди прилежно до сутринта.

За разлика от венецуелците, които мислеха, че пренасяме наркотици, и си мечтаеха за парична награда, германските им колеги изпаднаха в шок, като ни видяха да приближаваме чекинга с огромния матрак, целия опакован в картони и омотан с найлонови въженца.

– Вас, ввв...ааа...ссс ист дас? – опулена руса госпожица започна да заеква на гишето.

– Матрац, Фройлайн, гресе матрац – облещи се Риголето и сбърка съвсем малко, което му бях казал да каже.

– Матраце – намесих се аз.

Алеко, Алеко, пасти да ядеш с твоя герой. Наблюдаваш ли ме отгоре? Немците разопаковаха целия труд на Тошето, който се опитваше да им обясни, че ще му изцапат леглото, даже повредят при транспорта. Но тевтонците се държаха като вандали и за броени минути всичко около матрака беше във велпапе и найлонови въженца. Пристигнаха две полски стюардеси, които само изхлипаха: Йезус Крисус и понесоха матрака лекичко в тръст. Аз нагласих така нещата, че да не плащаме. Туй мое геройство пооправи донякъде натрошеното настроение на моя бизнеспартньор, който вече го чувствах като гадже.

И понеже самолетът беше двумоторен с перки, демек малък, стюардесите внесоха матрака в него и като не намериха място в салона го установиха в кабината на... пилотите, чиято врата остана отворена за радост на Таши, който можеше да наблюдава

Атанас Панайотов

своя матрак през цели полет. А аз, аз ни лук ял, ни лук мирисал. Но борбата за пътничопоток е безмилостно жестока и LOT ни обслужи подобаващо и с достойнство.

Във Варшава Ирек остана приятно изненадан, но като наше момче в Полша накамари матрака върху луксозното си БМВ и с помощта на Лудия Макс го привърза на покрива. Тримата отпрашихме за едnodневния ни престой у тях и двата пълни хладилника, които поизпразнихме взаимно.

Ню Йорк, 10.00 ч.

Стоян Ганев посрещна Сергей Станишев на „Кенеди еърпорт“ и с таункар го закара в „Тръмп Плаза Хотел“. Дватама се усамотиха в президентския апартамент и веднага преминаха към целта на посещението на председателя на БСП.

– Господин Станишев...

– Другарю, спазвайте протокола – поправи пътникът от далеч своя домакин.

– Добре де, другарю – раздразнен се поправи бившият министър на външните дела от времето на първото синьо правителство и зет на генерал от КГБ (слух, уж пуснат от Андрей Луканов). – Скоро ще сменяме правителството на Симеон фон Саксен Кобург-Гота. И вие ще сте новия премиер...

– Полека, полека – прекъсна другарят Станишев Стоян Ганев. – Това кой го реши? Нека да оставим народа сам да избере кой ще го води.

– Народа?!? Стига сме си разказвали вицове... Кучета го яли тоя тъп народ... Ние решаваме... Стадото се води от пастири... В нас е морковът...

– И тоягата...

– Ха, ха, ха... Така ви искам – РЕАЛИСТ!

– Идеализма е за глупците...

– Дураци!

– Какво е настроението в партията?

– Нормално. Ако не ни поканят в НАТО, вот на недоверие в парламента и предсрочни избори. Ако ни поканят...

– Стига де, аз да не си играя тук на ашици... Старая се да осуетим това начинание. Да говорим по същество. Колко пари ще ви трябват за нови избори?

ЗАГОВОРЪТ

- Двадесет, тридесет милиона...
- Евро или долари?
- Се тая бе, Стояне!
- Приготвил съм десет. Нека да изчакаме и ако всичко се нареди, според моите изчисления, ще дам още двадесет. Окей?
- Окей...
- Ами тогава да викам момичетата. Какво ще прием?
- Какви са момичетата?
- Две миски и една певица... и трите са нашенки. Не се притеснявай. Пълна дискретност. Дал съм им по две хилядарки за вечерта. Та какво ще се почерпим?
- Френско шампанско и бе...
- ...луга! Ха, ха, ха, като доброто старо време в СССР, ха, ха, ха...

София, 12.00 ч.

Кольо Близнака бързаше за среща. Трябваше да вземе от Огнян Отворения 20 книги за Канада, които Насо Испанеца беше оставил на съхранение – последните от издание № 3. Иво, шофьорът, натискаше педала до дупка и като всички свои колеги в България се стараяше да не спазва знаците и правеше нарушение след нарушение.

Отворения стоеше пред офиса на Трайо Манекена и мятеше бомбички по мадамите, които щъкаха на Витошка, за да им направи впечатление и тези, които му обръщаха внимание, веднага им гледаше на ръка и даже им познаваше. В повечето случаи обаче му показваха среден пръст или по някоя и друга нецензурна дума. Иво докара Кольо абсолютно навреме и Огнян му даде шедьоврите на Испанеца, които щяха да се четат в далечна Канада от зажадените за новини и клюки от България нашенци, напуснали родината по тази или онази причина. А те бяха само две: политическа до 1989 и икономическа след нея.

– Оги, ела да си купя малко дрехи от магазина на Паола Аспи. После ще говорим.

– Пак ще хвърлиш хилядарка за ексклузивно облекло. Кой разбира от маркови неща в Канада бе, Коле?

– За гаджета ли да ги дам? Стига са ме муфтили. Давам, давам и после теслата. Искан на Мартин Кузо да му одера кожата.

Атанас Панайотов

– Голям боклук излезе. Нещастник – намеси се Иво между двамата тарикати от доброто старо време, когато парите се изкарваха с кофи.

– Да не ми попада пред очичките, ще разбере той кой е Кольо! Ще гледа България през крив макарон...

– Коле, разкажи му на Насо, да го метне в следващата книга и да го подреди както трябва – Огнян се опита да убеди Близнака в правотата на начинанието му да нареди Марто Кузо, който беше типичен представител на пребиваващите понастоящем ганьовци в северната част на Америка. И допринасяха за негативния имидж на българите в чужбина.

– Как сте, пичове? – Пачо Тренев застана до групичката тарикати.

– Паче, говорим за един измекяр, който и зет ми беше – начумерен отвърна Кольо. – Ти накъде?

– Имам среща с Тотьо Тотев и Божката. Ще потренираме малко...

– Бокс ли бе? – озадачено попита Иво, българският Фитипалди.

– Гласим се на Насо Испанеца. Нареди Маринчо, Тотю и мен във всичките си книги. Трайо и Божката също ще го избоксират...

– Паче, Насо ни прави известни, а ти ще го боксираш... Нека децата ни да четат. Кой написа нашата история в „Краставицата” и „Пъпешът”? – Насо. Аз ще му дам хиляда лева за следващата книга. Бай Миле и той ще даде. Емо Френски, брат ми, дайте и вие. Какво сте се стиснали? Маринчо тръгна чак да се бие...

– Така е, Пачо, дайте. И аз ще изляза със стовка – наперчи се Огнян и бръкна дълбоко в джоба на дънките си, където змия се бе свила.

– Тогава да почна да събирам. Киро Черния, Тането, Чаво Дурмишев, Рашо, Деликатона, Трайо Манекена, Мая и Сашо...

– Жоро Илиев, Юри Галев, Цината, Пепи от Места, Недко Малкия...

– Миню от СИС, карнобатлията, Ганчо и той, стига се е стискал в тоя Карнобат. Американците: Жоро Фифтата, Милко, Насо Лудия, Стоян и Насо Гърка от Ел Ей, дори малкия Флаг – Орлин...

– Нека пише, развеселява хората...

– Така е – Пачо пооправи мускетарската си брадичка. – И право пише за всички... Костов, Стоянов, Царо... И за следващите ще напише.

ЗАГОВОРЪТ

– Тежко му на този народ. Какво като пише? Нещата да не би да се подобряват? – Кольо влезна в магазина на Паола да пазарува и да похарчи няколко хилядарки от канадските си спестявания.

– Прав е Близнака – рече и отсече Отворения. – Нещата в България вървят от зле на по-зле. Народът... гладува. Аз пак заминавам за САЩ и ще изкарам пари. Пак с каране на ТИР. Ама тия, дето не могат, те какво ще правят? Колето се прибира в Канада, там има. Ама обикновените хорица, които ще си останат тук, те какво ще правят?

– Глад и мизерия... Щавене от новите...

– От Новото време – прекъсна Огнян Иво, шофьорът на Кольо. – Тия трябва да ги избоксираме с Тотьо. Маринчо, Тотев, Палми, Божката и Андрейчо. И да ги наредим здравата – това заслужават – разпали се Пачо Тренев. – Насо винаги можем да го измаризим... Ха, ха, ха...

– Да и жив и здрав – присъедини се Нико Близнака, брат на Кольо, който минаваше по Витошка с красивата си съпруга, поради което му завидяха останалите участници в сладкодумната приказка. Руса, хубава мадама, направо за завиждане.

Кольо Близнака изскочи от магазина на майката с най-прекрасната дъщеря, омъжена за гръцки бизнесмен и притежателка на най-шикарния бутик в България, и започна да показва закупените от него модерни дрехи, последен кръсък на модата... в София.

Добрич, 14.00 ч.

– Максим, ДПС-то нещо се дърпа – сподели Насо Китаеца с ковчезника на НДСВ. – Не стоят добре нещата. Миленчо се сърди. Малко взехме. Трябва още. За какво се върнах в България? За жълти стотинки ли?

– Споко, май френд, ни хау...

– Ни хау, ни хау... Не се чувствам добре. Бачкам за едната заплата...

– Миленчо ще ти даде, когато му дойде времето... Пет-шест милиона... Потърпи малко де... Това не ти е Москва...

– Ще ни свалят скоро. Нямаме време...

– Потърпи още малко. Като секретар в Пекин какво вземаше, а? Сега... май взимаш повече...

– Максим, не ми стигат парите, май не разбираш...

– И на мен не ми стигат. На кого стигат? На Яшка с червената рубашка стигат ли? Неее... На позиция си. Заемаш длъжността

Атанас Панайотов

шеф-кабинет на финансовия министър... Лапаш... И той лапа... И аз лапам... И те лапат...

– Кои са те?

– Господарите ни. Нашите властелини. Които назначават мен, теб, министъра, премиера..., всички. Световното правителство.

– Евреите...

– По-тихо, Атанасе! Кротувай само и ще се къпеш в пари...

– Кога? Искам сега да съм богат! Сега...

– Тихо... Ще бъдеш... Кажеш какво си ми подготвил като съгражданин?

– Красавици... от Каварна. Две хубавици от гимназията. Само на седемнадесет са...

– Колко? Давам хиляда в зелено...

– Почерпката е от мен.

Пазарджик, 16.00 ч.

Кошлука, трибун български, избран от мнозинството, се беше прибрал у дома в провинцията, за да разпусне. Полагаше му се. Като законотворец беше предложил в парламента най-много закони за последните 13 години, откакто съществуваше демокрацията в България. Демокрация според народните избраници и анархия според простичкия народ, който ги беше избрал – хак да му е! Политически затворник, студентски водач, американски възпитаник и евентуален разузнавач на ДС (нали е лежал с Ахмед Доган по едно и също време), този български Гангартноа релаксираше в родния град. Всички тези постановки с Бойко Борисов за кмет на София и за „ние не сме съгласни във всичко с Бай Симо” бяха пълни шменти-капели, наредени от господарите на света и негови преки началници. Иначе жените (пак тия женски) го кльопаха, защото Емо беше симпатяга, отворен, интелигентен, сладкодумен, депутат все пак, водач на студентите, лице на демокрациятааа...и страстен комарджия.

– Какво ще го правим стареца? – зададе въпрос нежеланият гост при Станчо Трифонов, с който двамата разиграха венецианска защита, партия в шаха, която!!! Даян му е майката – 13 години търпите... Потърпете още малко – вече свикнахте с тези приказки. ХА, ХА, ХА...

– Шах, мат! Обратно в Испания...

– Добре? Печеля...

– Сто милиона долара стигат ли?

ЗАГОВОРЪТ

- Двеста!
- Сто и петдесет!
- Уффффф, окей!

Модерно предградие, 18.00 ч.

– Люси, как я караш, приятелю? – попита Любо Македонец, треньор по лека атлетика на подрастващото поколение в България и чат-пат в Македония.

– Зле, браточка. По цял ден въртя с таксито и едва изкарвам 10, понякога 15 лева. Ако се обади Жоро Художника от Бояна, правя 20, дори 30 кинта. Трудно печеля, не ми е лесно. Пак добре, че Жоро ми дава адреси.

– Владик, поне не може да се оплаче, а?

– Бачкам за едната щерка – Владо, който притежаваше кафене под наем в квартала и беше бивш национал по баскет, се оплака на компанията в неговия локал. – Учи дъщерята. Компютри. Искат я в „Сименс“, но не и предлагат най-доброто.

– Нали я взеха в Германия – намеси се Вили, съпругата на Люси, таксиметров шофьор, завърнал се от емиграция в Южна Африка и съжаляващ за тази своя необмислена постъпка.

– Надявам се, като завърши висшето, да и предложат нещо по-добро. Затова се гърбя. Сами виждате, че цените ми са повече от приятелски.

– Ание – обади се редовен клиент от квартала с полуразрушените къщи, където живееха само цигани и нямаше канализация, от което страдаше целият район. – Умираме, братчета... Затъваме в гадост... и мизерия.

– Стига сте пискали – повиши тон Люси – никой не ви закача и ни...

– ...кой не ни ебава. Тънем в мизерия. Поне с българите нямаме проблеми. Единствено тук липсват притеснения и сме равни. Децата ни играят заедно, пием си бирата и ракията заедно, няма дискриминация, но мизерията е навсякъде...

– Абе, мангал, я вземи да се разкарашшш...

– Люси, остави ми клиентите на мира – сопна се Владо Баскета.

– Ще става отново кървава сватба...

– Любе, знаем за твоето семейство в Македония, но книгата „Кървава Сватба“ дай Насо да я издаде отново. Нали си наследник...

– Люси, наследник съм и става дума за моята баба, но кинти

Атанас Панайотов

нямам, иначе веднага ще направя ново издание. Ей, хора! Това е историята на Македония!!!

– „Македонска кървава сватба” – намеси се майката на Наско леля Гинче.

– Лельо Гинче, как я караш?– попита Вили.

– Зле, деца мои, карам с едната пенсия, а тя е само 60 лева. Няма за хляб, деца... Няма за кисело мляко... Няма за ток, за вода, за лекарства, няма...

– ... за нищо...

От Варшава излетяхме навреме. За целта отидохме с Таши няколко часа по-рано, защото нали знаете вече, носехме матрака с нас. Между другото, не си спомням дали ви споменах, че човекът прякор не знаеше нито испански, нито немски, за полски да не говорим. Та на всяко едно летище бях постоянно на пангара, изпълнявайки задължението да превеждам. Роля, която не се вписваше в моите представи, но приятел в нужда се познава. Повече за пъпешки никъде не отивам. На чекинга грабнаха матрака и започнаха да го разопаковат. Тази процедура се повтаряше на всяко летище, па и с Таши, Лудия Макс, Франки, Франк, Яребицата, Риголето, Бай Тодор, Гаргамел, а бе наричайте го както си щете, бяхме вече свикнали и се превърнахме в пълни непукисти.

В самолета на LOT гледам, пътува с нас бай Павел, на Илия Павлов таткото. С Илийката съм израснал в един двор, който навремето си нямаше име, но сегашните гъзета му викат „Кучешкия”. След реституцията разделиха дворовете и издигнаха огради, заприлича на Архипелаг Гулаг, но когато си играех с Илийчо пространството между Граф Игнатиев, 6-ти септември и Хан Крум беше неоградено и свободно проходимо. Зъбчето, както наричахме моя приятел, отиде да учи в „Олимпийски надежди”, стана борец и пътищата ни се разделиха. Малко преди да възiram на Запад, Илийчо беше вече младши лейтенант и бачкаше в Министерството на народната отбрана. Като се върнах през 1992 обратно в България, за да градим демокрацията, Илийката вече беше господин Павлов, президент на „Мултигруп” – икономически „независима” корпорация. Говореха се най-различни неща за групировката, но слухове в България много. Бай Павел цял живот е бил кръчмар и определено си разбираше занаята.

ЗАГОВОРЪТ

– Бай Павел, здравей – поздравих бащата на „Мулти”, както го прекръстихме следствие на директорския пост, който заемаше в корпорацията.

– А, Наско, здравей. Приятно ми е да те видя. Що не се обаждаш бе, момче? – подаде ми визитка таткото на Илийчо. – Нали сме едно семейство, ела в офиса да се видим. Илия ще се зарадва много.

– Ще се обадя непременно – прибрах визитката, на която пишеше вицепрезидент. – Виж кой е с мен.

– А, Тошката... Елате заедно – покани бай Павел двамата.

Риголето беше израснал в къщата, където се помещаваше вече несъществуващата банка на групировката, намираща се на Ангел Кънчев. Даже притежаваше двацет квадрата нереституирани в центъра на заседателната зала, но още не си беше получил собствеността. Лучников си отиде, с него и надеждата на Таши да сложи нещо в джобчето.

Започнахме да се снижаваме и притворих очи. Замислих се колко известни сънародници се пръкнаха в моя квартал: Мартина Вачкова, дъщеря на актьора Григор Вачков, доносник на ДС като Доньо Донеv, Георги Калоянчев, Кеворк Кеворкян, Бойко Станкушев, Иван Гарелов, Дмитрий Иванов, Георги Кожритаров от по-известните; Сополан Паси Шматката, притежател на трабант и пълен шушумига, реализирал се с подкрепата на световните господари на дипломатическото поприще и изпълняващ ключова позиция като външен министър на политическата сцена; Илия Павлов, оценен от пишещото братство на 1 300 000 000 лева, спечелил ги, като започнал да продава старо желязо на вторични суровини; Любо Пълката, съпруг на депутатката Дилиана Грозданова и председател на борда на директорите в банката на Стефан Софийски, кмет на столицата и най-богатия българин; Кольо Атанасов, актьор от сатиричния и любимец на три поколения зрители; Антон Югов и Вълко Червенков, неозначаващи нищо за младите, но много за бившите лагерници от „Куциан” до „Белене”; най-известният филателист, най-богатият галерист, най-четеният писател...

– Добре дошли на летище „София” – прекъсна мислите ми гласът на стюардесата.

Пожелахме си с бай Павел всичко най-хубаво и двамата с Таши се наредихме на опашките за паспортна проверка. Мила, капепейката, ни обслужи бързо и вежливо и се отправихме към въртележката да чакаме багажите и матрака. Франки нервно

Атанас Панайотов

пристъпваше от крак на крак, но като забеляза матрака да се показва от дупката и да се придвижва с лентата към нас, въздъхна облекчено и се успокои.

Добре че познавах всички митничари, иначе щеше да стане голям цирк. Беше смяната на Краси с Тошо, Крумчо, Чаво и Дениза, та оправих да минем без излишни формалности, пък и на малкия скенер матракът нямаше как да мине и ако не бях с Таши, целия щяха да го надупчат с шишове, като видят откъде пристига.

Мими беше довела щерките на Лудия Моника и Теди да го посрещнат задружно. Автоматичните врати се разтвориха и Мими забеляза първо мен, а после някакъв самодвижещ се огромен матрак върху багажна количка.

– Тати къде е? – попита по-малката дъщеричка, която моят приятел гласеше да направи олимпийска шампионка във всички стилове и на всички дължини по плуване най-късно в пети клас, сиреч след три години.

– Сега ще се покаже... зад матрака – и Мими припадна.

Ако решите да си купувате някога матрак и ви предлагат по магазините швейцарски, не бедете така сигурни в това, което ви увещават продавачите, защото може и да е турски – имайте си едно на ум.

Сега, като пиша тези редове, съм пак на път. Далеч от България и мръсните политически играчки на дребнави и полуграмотни люде, захапали здраво кокала и боричкащи се помежду си за власт, пари и надмошие. Хамбург, Амстердам, Копенхаген, Стокхолм. Това са моите спирки. Пиша на спокойствие. Завършвам третата книга от политическата сага, но с това теглото и неволите на обикновените хора в България няма да свършат. Антагонизмът между бедни и богати, гладни и сити, трудолюбиви и крадливи с всеки изминат ден, месец, година става все по-жесток, а пропастта между двата свята още по-бездънна. Политиците от една страна, народът – от друга.

В стария и модерния свят всяко нещо си има причина. Случайни работи няма. Това, което се случва в България през последните 12-13 години, също си има причина, както и за времето преди това. Аз съм само писател. Не желая да натрупвам мнения, да давам съвети. Не искам да ме смятат за расист или антисемит. Няма такова нещо – аз съм гражданин на света, роден в България

ЗАГОВОРЪТ

и може би най-широко скроеният роден космополит. Евреите не са ми врагове, нито пък циганите. Не мразя американците, китайците или руснаците. Но не мога да остана безразличен към това, което се случва в моята и вашата родина. И към това, което става в целия свят, защото аз съм част от този свят. Както и вие. Тогава какъв съм? Къде е моето място?

– Будител!

– Благодаря, вие го казахте...

Преди пет години в Съединените американски щати излезе книгата на Збигниев Бжежински, име, което много от вас трудно биха произнесли, „Великата шахматна дъска“. На Славейков сигурно я продават в превод на български, не съм я срещал. Става дума за съветника по сигурността на бившия американски президент Джими Картър, който е не само професор по Американска външна политика в университета „Джон Хопкинс“ в Балтимор и сътрудник в центъра за „Стратегически и международни науки“ във Вашингтон, но и човекът, който много силно влияе върху мисленето на американския политически елит. Вече се продава и джобният формат на книгата, така че всеки може да си я купи и прочете. Задължително четиво за този, който може да мисли самостоятелно. Само които са я прочели, получават пълна картина на това, което се случва по света – от нападенията на палестинските партизани върху търговския център в Ню Йорк до изказванията на немския канцлер във външната политика на германското правителство.

След срутването на СССР Америка е според американските мислители единствената световна сила, която може да се сравнява с Римската империя от древността. Америка иска да задържи своето господство там, където вече го има, а там, където не е осигурено, на всяка цена да го постигне. И полага невероятни усилия, за разлика от Наполеонова Франция и Хитлерова Германия да завладява други страни не насила, а да използва индиректно влиянието на зависимите от САЩ чуждестранни елити. Като културен компонент на световната сила САЩ играят изключителна победоносна роля. Чрез своята масова култура, която като холера се разпространява в целия свят, влияят особено силно върху младежта, привлечена като от магнит. Американски телевизионни програми и сериали, игрални и видео филми са окупирали тричетвърти от световния пазар и осигуряват американско културно господство.

Атанас Панайотов

Но също и американската попмузика, култура на бързо хранене, използването на американизми в компютърния свят, въобще разпространението на американския английски като инструмент на господството на САЩ, както и желанието ученолюбиви млади хора да бъдат обучавани в американски университети и колежи, като мисленето им тотално се американизира и мозъците им биват промивани в полза на световната сила САЩ. Доколко Щатите са успели, преценете сами от следния цитата: Абсолвенти от американски висши учебни заведения са членове на кабинетите във всяко едно правителство на развитите държави.

С помощта на НАТО САЩ обвързва към себе си най-продуктивните и влиятелни страни в Европа, където във вътрешната политика на тези държави се меси най-активно. От особено важно значение за Бжежински е разногласието в Евроазиатския блок от нации, защото в противен случай тази огромна човешка и икономическа мощ ще се противопостави на американското господство и власт. Съвсем спокойно и навсякъде пред широка публика американският мислител се изказва: очевидно е, че Западна Европа и присъединяващите се към нея Централна и Източна Европа продължават да са американски протекторат, напомнят на едновременни васали и ще останат завинаги такива.

Става ли ви интересно? Поразбудих ли ви малко?

Збигнев обобщава – трите големи императива на американската геостратегия са следните: По всякакъв начин и с всички средства да се осуетяват договорки между васалите. Тяхната независимост по въпросите на сигурността да се направи зависима. Васалите да се поддържат, да им се помага, да се защитават и да не се дава възможност на варварите да се обединяват.

Значи съвсем правилно на процеса в Лайпциг са нарекли Жорката Димитров варварин. До същото заключение стига и мистър Бжежински, макар и в по-широк аспект, като приобщава всички европейски народи към нациите на варварите.

Американците от няколко месеца са изровили томахащата на войната. Нито по-малко, нито повече става въпрос за борба срещу „Злото“, разпространено по целия свят, както се изразява техният президент. Кое то теологично и философски е абсолютно абстрактно, но за Джордж Дабълю Буш е нещо съвсем конкретно: „Злото“ трябва да се унищожи с цялата ни сила и мощ, защото се противопоставя на американските интереси. И стандартния „Тероризъм“. Това се отнася особено за държави, където

ЗАГОВОРЪТ

американците нямат никакъв контрол над правителствата. Като Афганистан, Ирак, Сомалия, Виетнам, но също Иран, Сирия и Либия, където американците искат не само културно, но и политическо господство.

Между другото съвсем нормално е спрямо тези, които телом и духом са се отдали на „Злото“, да нямат право на милост към тях. Затова и за затворените арестанти, изповядващи мюсюлманската вяра, не важат никакви права за военнопленници, въпреки че американският президент съвсем категорично казва: САЩ се намират в състояние на война. „Злото“ можем да го връзваме, оковаваме, измъчваме, да закриваме очите му с превръзки, нещо, което немските войници след края на Втората световна война, попаднали в американски военни затвори, са го изпитали по същия начин на гърба си, както виетнамци, корейци, индианци. Всички васални държави на САЩ показват абсолютно разбиране. Държави, които иначе по цял свят защитават човешките права на онеправданите.

А ние сме се забързали към НАТО. И, разбира се, към Европейския съюз. Защото, както Збигнев Бжежински казва: Държавите със собствен идентитет са препъникамък към Световния ред. Млади момчета, които служат в армиите членки на НАТО, са стационарни на Балканите, в Афганистан, Кения, Кувейт, Узбекистан, Грузия, Абхазия и Бахрейн. На територията на единствената световна сила САЩ се намират въздушни подразделения, чиито самолети бдят над сигурността на Америка, а нейните изстребителни и бомбардировачи се готвят да „освободят“ останалия свят от „Злото“.

Изводът е само един: веднъж васал, винаги васал. Заключението го оставям на вас, драги читатели: българските правителства еднолично ли трябва да взимат решение за присъединяването ни към НАТО или да се допита целия български народ чрез референдум? Не налагам мнения и не давам съвети, само питам. И не споменах за намерението на световното правителство да господства над всички държави и техните народи. Сами преценете.

Като добър син и любещ баща от аерогарата отидох първо при майка ми и сина ми. Носех подаръци и трябваше да ги раздам. Голяма радост падна. Колко малко му трябва на човек, за да е щастлив. И да носи щастие на другите.

Атанас Панайотов

На сутринта се заех с работата ми в офиса. Трябваше да се изпратят книги в провинцията, да отговарям на писмата на читатели, да слушам ругатни по телефона, но и хвалебствени слова. И да приключа с тази книга. Вальо Пензов се обади, че е в София и държи да ме види. Записвал в студиото на Милчо и Силвия Кацарови, които подготвяли сватбата на Теди с финландския и годеник. Казах му: като приключи със записите, да се отбие при мен.

Телефонът звънна и секретарката Изабела вдигна слушалката:

– Издателска къща „Черноризец Храбър“... Тошо – подаде ми да се обадя.

– Кажу, Таши?

– Насо, имам страхотна далавера, братленце! Ще караме чесън от Иран...

Тоз път аз припаднах като Мими на летището.

– Ще стане страхотен албум, най-доброто, което съм правил досега – сподели Вальо Пензов и гаврътна чашката с домашна македонска ракия, която ми беше донесъл от Сандански.

– Ракията е страхотна. Да придадеш на Коцето моите благодарности – мушнах една петдесетица и аз. – Кога ще излезе на пазара?

– За Коледа. Не мога да събера достатъчно пари. Знаеш как е. Запознай ме с твоя приятел от Карнобат.

– Миню?

– Беше генерален спонсор на „Пирин фолк“. „Карнобатска“.

– Кой спечели конкурса?

– Надето взе първа награда.

– Захариева? Голяма работа е. Във всеки жанр печели. Като теб...

– Няма да излагаме града я – удари още една Вальо.

Най-прославената родна поетеса Надежда Захариева беше отново на върха, който ще да си приказва за нея каквото си иска.

– Как мина конкурса?

– Голяма патардия, но беше най-доброто от всичко досега. Е, не взех първа награда, но Надето нали я получи. Наградата остава в града...

– Какво стана с името, щяхте да връщате старото Свети Врач? Не върви никак си градът ви да носи името на един предател...

ЗАГОВОРЪТ

– Имаме си Димитровград, нищо чудно да се появи и Живковград...

– Или Бай Симовград? Ха, ха, ха... Наздраве!

– Наздраве, Насе!

– И все пак Яне Сандански не заслужава да е герой в нашата история...

– И на Македония! – удари с юмрук Вальо по масата.

– Я кажи как стоят точно нещата с този български Юда? – помолих македонскиот Моцарт да ми разкаже. – А после ще те питам нещо за брат Джон.

– Игумена?

– Същия. Давай сега за Яне, че читателите чакат.

Вальо глътна две стовки една след друга и започна:

– Всичко ще ти кажа за турския паша, който мърси с името си града, но първо ти ми кажи докъде стигна с твоето досие? Нали го четеше?

– Свърши тая. Емо Кошлуков и другари – приеха закон за досиетата. Като се върнах от Венецуела, веднага отидох на Гурко 36, но ми казаха, че вече са спрели достъпа на граждани до своите досиета. НДСВ по този начин покри всички свои доносници и служители на бившата Държавна сигурност.

– Явно в групата им има много мерзавци. Народ от предатели...

– Слушай, слушай – извадих тетрадката, където бях си водил бележки от трите дебели папки с моето досие: „Искра” ВЕ 15371, ДОР „Хероин” 17706 и ДОП „Цайса”. – „Предвид на това, че Атанас Панайотов е категоризиран като вражески елемент и е склонен към извършване на терористични действия, по възможност да бъде установено дали същият не се е свързал с терористично-екстремистки групировки и организации в Западна Европа”. Подписано от полковник Н. Маринов, който сега е в някой борд на банка или уважаван шеф на холдинг.

– Строител на капитализма...

– Точно така е. Тези гадове сега тънат в пари и разкош и се хвалят с богатствата си по телевизията, във вестниците и списанията. Всички фирми за охрана се управляват от такива изроди. Но да продължим: „Постъпиха данни, уличаващи обекта, че замисля терористични актове по време на посещението на правителствена делегация във Виена. Съвместно с централните поделения и по дипломатически път бяха взети мерки за предотвратяване на тази дейност...”

Атанас Панайотов

– Брей какви отворковици?!

– „... Изяснено беше, че групата на Панайотов търси незаконни начини за придобиване на средства за закупуване на оръжие от извършени грабежи, пласиране на фалшиви западни марки и участие в трафика на наркотици, закупиха оръжие, между което и автоматични карабини М-16.” Агент Митко, страница 114 от ДОП „Цайса”. „От работата по заведените дела с окраска „Герор” в отдела се изясни, че съществува връзка между Атанас Панайотов и обектите на ГДОП „Симуланта” и ДОП „Лумпен”. Разузнавач, отделение 07, отдел 02 майор К. Димитров.

– Още един банкер...

– Или „чорбаджия”, който не се срамува от парите си. Слушай сега по-внимателно: „Приложено изпращаме ви 24 броя писма, задържани с разрешение на зам.-главния прокурор на НРБ. Моля, за правна оценка на писмата и евентуално образуване на предварително следствие.” Пак полковник Н. Маринов зам.-началник на Софийско градско управление на МВР от 07.07.1988 г.

– Ама и писмата ли са ти чели бе, Насе? – едвам преглътна наведнъж две кюфтета санданският композитор текстописец и посегна към следващите две в чинията пред него.

– Да не мислиш, че сега е по-различно? Нали чете какво е правил Нико Добрев? Подслушвал е всичко и всички. Бойко Рапона спи ли според теб? Тези отрепки не са се променили...

– Нито пък ще се променят – лапна набързо Вальо още два кюфтака.

– И така страница 132: „Сипе обиди и цинизми срещу държавни и партийни ръководители на НРБ, органите на МВР и социалистическия строй.

Лицето „Цайса” подлежи на наказателна отговорност по чл. 108 от НК. Има подчертано съчетание между смъртна омраза и контрареволуционен умисъл, съдържащ всичките белези на прекия умисъл по чл. 11, ал. 2 от НК с контрареволуционен оттенък.

Извършил е престъпление по чл. 280, ал. 1 от НК. Може да бъде държан отговорен и по чл. 354а, ал. 1, букви а и б, и по чл. 4, ал. 1 от НК.

В България той може да бъде осъден по-тежко при условията на чл. 268, ал. 3, и може да се приложи разпоредбата по чл. 6, ал. 2, дори ако той бъде освободен официално от българско гражданство, ще приложим тогава разпоредбата по чл. 7 от НК.” Следовател полковник Н. Божков

ЗАГОВОРЪТ

– Къде ли е сега тоя следовател? – преглътна следващите две кюфтенца македонскиот Моцарт.

– Адвокат, съдия или прокурор. Или гради капитализма, като останалите си съучастници в геноцида на българския народ.

– Яко си щял да закъсаш, ако си се върнал преждевременно в България. И всичко това, заради писмата ти, изпращани до...

– ... майка ми. Давай сега за Яне Сандански, че хората ще кажат, че най-много пиша за себе си.

– Ами да, ще са много прави. Нека да прочетат за този предател цялата истина.

– Чакай, чакай, Вальо, да видим по телевизията какво става – прекъснах отново санданчанина.

Предаваха от Прага, столицата на Чешката република. Гледах и не вярвах на очите си: в голямата конгресна зала, където, преди да паднат от власт чехословашките комунисти се бяха клеели във вечната победа на работническата класа, цареше небивало празнично настроение. Бих повторил секретарката на венецуелското посолство: Ужас!

На конферентната маса се бяха наредили Йон Илиеску, 72 г., президент на Румъния, приет за член на румънската комунистическа партия още през 1953 г. и протеже на диктатора Чаушеску; Милан Кучан, 61 г., президент на Словения и шеф на словенката комунистическа партия в бивша Югославия; Рудолф Шустер, 68 г., управлявал до 1989 г. Източна Словакия в бившата ЧССР и сегашен президент на Република Словакия; Арнолд Рютел, 74 г., председател на естонското политбюро в бившия СССР и сегашен президент на Естония; президентите на Латвия и Литва и Георги Първанов, 45 г., дългогодишен сътрудник на така нареченото котило на кадри на БКП – Институт по история на ЦК на БКП, сътрудник на ДС с псевдоним „Гоце“.

Хванах се за главата: нима това всичко е възможно? И още как – Вацлав Хавел се изправи:

– Скъпи приятели, приветствам ви с добре дошли! – поздрави ги Хавел, същият, когото чехословашките комунисти обявиха да държавен враг № 1 и пратиха в затвора.

– Насе, какво се хващаш за главата бе, брат? Я виж още кой е там, а уж го бяха изолирали, понеже продавал оръжие на иракчаните.

– Евреинът Кучма! – облещих се съвсем. – Предишният президент на Украйна Леонид Кравчук в действителност се казва

Атанас Панайотов

Лайба Маркович Синкел, а сегашният Леонид Кучма е братовчед на бившата министър-председателка на Израел Голда Меир. После кажи, че евреите не владеят света.

– Погледни само какъв фарс... Чакай да взема още един кюфтак... Какво, телевизия ли ще гледаш, или ще ме слушаш?

– Прав си, Вальо.

Станах и загасих телевизора. Какво да гледам как Джордж Дабълю Буш се лигави с мръсните комунисти, които Рейгън и баща му се бяха зарекли да изтрият от лицето на земята. Така ги изтриха, че се не видяха.

– Още едно кюфтенце и започвам. Този национален предател, който е дал името си на града, е бил в харамийска чета, а не в комитска, което е равностойно на башибозук, само че християнски, а не мюсюлмански. Действал е около Доспат и Якоруда. А там населението е почти мохамеданско. Това са българи, вярващи в исляма. Занимавал се е предимно с грабежи, палежи, изнасилвания, убийства. Абсолютно същото, което е правил мюсюлманския башибозук по християнските села. Това са първите му геройски изяви. След време попада под влиянието на Гоце Делчев, който е не само голям, но и същински революционер. Той озаптява поривите в кавички към героизъм, пак в кавички. След смъртта на Гоцето започват вътрешни борби в Македоно-одринската организация кой да поеме лидерството. Яне Сандански почувствал, че му е дошъл звездния миг, и се превръща в Царот на Пирин. Оглавява Серския революционен окръг.

Когато избухва Илинденското въстание, тарторът пуска окръжно писмо, заповед, до войводите. Снижете се, ветрот да отmine и да опазим ората. В същото време в западната част на Македония в Костурско падат много свидни жертви, около 30 000, защото се вдигат на въстание, както е бил планът за него – да избухне в Македония и когато пристигнат турците, в гръб да ги удари Яне Сандански. И пак в гръб да ги ударят в Странджанско и да е гарантиран успехът на въстанието. Но след това окръжно Серския окръг въобще не се вдига. В цяла западна Македония го имат Яне Сандански за предател. Националната кауза за самостоятелна Македония, разработена от Гоце Делчев и Вътрешната организация, е да бъде република, която да е ръководена от ВМРО, и въпреки че българите са били най-много, всички да са равни пред закона. Нещо, което много по-рано го е прокламирал Васил Левски. На Яне му издават смъртна присъда

ЗАГОВОРЪТ

за предателството. Даже ВМРО изпраща чета да го ликвидира. Започват братоубийствените схватки между чети, контрачети, действия, които навреждат на каузата.

След преврата в Турция, който излиза с лозунгите на Парижката комуна за свобода, равенство и братство, нещо много привлекателно за хората, младотурците се командват от Абдул Хамид, който се познава с Яне Сандански от Солун и го е преценил като човек, способен да му свърши работа и му пробутват тези лозунги, а той се хваща на въдицата. А официалната версия на ВМРО по това време е: да ги изчекаме и да видим шо ќе действат. ВМРО разбира, че той иска да отиде и подкрепи Абдул Хамид, и му пращат писмо: Яне, съблюдавай дисциплината. Но той се има за Царот на Пирин и не спазва нищо, и отива да подкрепи турчина с чета от 168 човека. Но нали немал пари, се появил с един-друг кон и два-три катъра. Взима пари от Абдул Хамид и ги облича в униформи, получава коне, друго-трето. После дефилират по чаршията в Солун, където ги снима европейската преса...

– И след това с ираде става турски паша. Историята я знаем всички...

– Напротив, малцина я знаят...

– Божката и той ги разправя тия работи...

– Димитров ли?

– Да бе, на историческия музей...

– Комунягата?

– Не е лош човек, добър историк, но не ги ли махнем всички комунисти, оправия няма. Просто веднъж завинаги да изчезнат... Тури си ги на оная работа, като му дойде времето, ще се оправим с тях.

– Ама с техните методи...

– Е не, с перо ще ги галим...

Някой звънна на вратата и аз станах да отворя. Беше Джони, „арабският шейх“, който беше подарил скъп кон на брат Джон, игумена.

– Каква изненада само, тъкмо щях да питам Вальо за една клюка.

Гостенинът влезе и се разположи при нас.

– Какво ще ме питаш още?

– Говорят, че попа бил голям женкар...

– Вярно е, не прощава – намигна македонецът.

– А на Богонемил-Боневата лесбийка той ли и направи лапето?

Атанас Панайотов

– Той та, детето е от него – обади се Джони. – Да не мислиш, че ченгето си ляга с жени? Ха, ха, ха...

– То затова лапето се казва Йоан, кръстено е на чернокапеца. Евала на брат Джон.

– Аз тия подробности не ги знам, пък и дядо игумен ми е наемател.

– Това го знае цяла България, какъв слух е? Долу всички го знаят, а аз и не знам Нона да го крие.

– Добре, Джони, че ми го каза. Аз не го вярвах.

– Ще го напишеш ли?

– Вече го написах.

Наско излезе от офиса и тръгна към улица Парчевич по Цар Асен. Отиваше на среща с бай Павел, бащата на „Мулти“. Книга не се пише лесно, както сте се уверили, но пари за издаването и се намират изключително трудно. Наско беше решил да поиска от таткото на Илийката, с който израснаха като деца. А щом с лека ръка хвърляше хилядарките в казината, щеше да има и за него.

На мястото на срещата във вегетарианския ресторант на Парчевич бай Павел стоеше зад тезгяха и поучаваше готвачите как да готвят. Старият кръчмар ги разбираше тия работи.

Наско влезе и поздрави учтиво, след което премина директно на въпроса:

– Бай Павел, щях да те помоля за нещо, пък и нали като се видяхме, каза да мина към теб.

– Чакай само да чуя резултатите от мачовете по радио „Спорт“, хайде казвай!

– Нали спонсорирате с Илия толкова много хора, конкурси... Ще можете ли да спонсорирате и моята книга?

Бай Павел се наведе през тезгяха с вегетарианските манджи и тихо каза:

– Ние нямаме пари за цигари, а ти за книга искаш...

Наско не каза нищо, взе си довиждане и си тръгна. Следа като в „Мулти“ нямат пари, никъде няма. Държавата? И тя няма. А кой има тогава?

Ако някой не е останал доволен от тази трета, предпоследна книга, на тетралогията с политическа сатира, моля да заповяда в

ЗАГОВОРЪТ

офиса и да напише своето недоволство в книгата за оплаквания. Ако някой се е разпознал в някого от героите, да не се сърди, защото няма да си играем на „Не се сърди човече”, има си съд за тая работа. Ако прякорите на Бай Симо Ментата, Бойко Рапона, Магарешката усмивка, Станчо Трифонов Плашилото и всички, всички герои не ви допадат, давайте предложения и не се стеснявайте, във всеки следващ тираж може да се направят промени по желанието на читателите. Е, благодаря, че ме прочетохте...

Край

София, Мадрид, Хамбург, Стокхолм, Каракас, Банджул, Амстердам, Копенхаген, Марбея, Бангалор, Акра

П.С. Кольо Близнака ми се обади по телефона и ме попита:

– Испанче, знаеш ли коя е най-издръжливата птица?

Аз му отговорих:

– Гаргата бе, Коле!

Той извади сто гущера и ми ги подаде:

– Това е за новата книга от мен, Трайо Манекена и Емо братовчедата, но трябва да отговориш на още един въпрос: кой е най-издръжливият народ

Тук трябваше бая да се замисля. Отговорът го оставам на вас, драги читатели...

След четири години

А сега да проследим какво се случва със следните шмекери след 4 години управление на НДСВ по хронологичен ред от страниците на книгата:

Бай Симо

Симеон фон Саксен Кобург-Гота, Царо, Невестулката, Ментата, Симеон Борисов Фердинандов или Агент „Рилски” преди да приеме офертата за връщане в България е по-скъсан и от дамски чорапогачник. Той е не само най-бедният от всички европейски монарси, но и с най-големи борчове. Обаче, връщайки се в родината, той изведнъж забогатява. Рушветите ги е каширал още в Испания, а тук прибира това, което угоднически му връщат неговите слагачи:

Атанас Панайотов

16 533 декара гори. С 4 521 декара повече!

Двореца „Врана” с парка към него!

Двореца „Ситняково”!

Двореца „Царска Бистрица”!

Хижа „Саръгьол”!

Имот с къща в село Баня!

В продължение на четири години всеки ден около 30 тира с дървени трупи, изсечена българска гора, преминават българо-гръцката граница – изчисленията оставам на вас.

Повечето приватизационни сделки, чуждестранни инвестиции, одити и тем подобни далавери минават през ръцете на князете – продължавайте с изчисленията.

Оценка: над 1 000 000 000 лева.

Иво Инджев

Безспорно добър журналист, изхвърлен от БТВ и компрометиран с агентурната си принадлежност към ДС.

Бореца

Илия Павлов Найденов – Зъбчето е ликвидиран в 19.45 ч. на 7 март 2003 г. с единствен куршум в сърцето пред сградата на компанията „МГ корпорация”. Смятаният за най-богат българин е завлякал свои сръбски партньори от обкръжението на Слободан Милошевич с над 250 000 000 долара и се предполага, че именно те са го убили подобно на сръбския премиер Зоран Джинджич. Президентът на „Мултигруп” е натрупал стотици милиони дългове и кредиторите му пият по една студена вода. Шест години след убийството му той е почти забравен.

Банкера

Емил Александров Кюлев е убит от засада на булевард България на 26 октомври 2005 г. Той е един от представителите на Майкъл Чорни в България и руската мафия заедно с Димитър Димитров, Владимир Грашнов, Тодор Батков, Митко Събев, Петя Славова, Богомил Бонев и други. Председател е на Надзорния съвет на „Росексимбанк” и ДЗИ. Всичко наследява съпругата му.

Божков

Васил Крумов Божков – Черепа е най-богатият българин, официално!

ЗАГОВОРЪТ

Той е известен български бизнесмен. Роден на 29 юли 1956 г. във Велинград. Завършва Национална математическа гимназия (сега Национална природо-математическа гимназия) в София. Има две висши образования – специалност „Математика“ в СУ и „Икономика на труда“ в УНСС. Занимава се с бизнес от 1991 г., когато регистрира фирмата „Нове Холдинг“. Член на Нюйоркската академия на науките (2002). През 2000 г. е избран за председател на Българската федерация по спортна стрелба, а през 2003 г. застава начело на Българската федерация по шахмат. Към 2005 г. е председател на съвета на директорите на „Нове Холдинг“. Бивш собственик на ПФК ЦСКА АД, който купува от Илия Павлов и продава на Прамод Митал на 4 декември 2006 година.

Познат с прякора Черепя, Божков е известен с връзките си с поставеното през 1998 г. извън закона застрахователно дружество СИК. Към 2006 г. има дялово участие в „Бул инс“. Говори се и за негово дялово участие в и застрахователните компании „Армеец“ и ДЗИ. Божков е и учредител на частната компания за залагания „Еврофутбол“. Счита се, че е един от основните оператори на безмитната търговия. През 2006 г. полското списание *Wprost* оценява богатството му на един милиард долара, през 2007 г. на 1,5 млрд. долара, а през 2008 г. на 1,35 млрд. долара.

Според официалната информация от „Нове холдинг“ в сградите на холдинга има колекция от над 5000 картини от известни български творци. Васил Божков притежава и сбирка от антични експонати, като част от колекцията е излагана в Националния исторически музей.

В края на 2007 година, при разпределение на излишъка на републиканския бюджет и изказани съмнения за обективността на разпределението, фирми на Васил Божков взимат 47.7 милиона лева от парите, отпуснати по фонд „Републиканска пътна инфраструктура“. Тарикат от старата генерация „тарикати“! Отваря две казина в столицата на хазарта Лас Вегас. Включва се ефективно в изграждането и ремонта на жп инфраструктурата в страната. Синът му се гаджосва с дъщерята на най-рафинирания крадец в съвременната българска история, също милиардер – Стефан Софийски.

Оценка: над 2 000 000 000 лева

Атанас Панайотов

Господин Максим

Максим Жеков Димов е роден на 1 януари 1961 г. в град Толбухин – Добрич.

Завършва МИО във ВИИ „Карл Маркс” – София. Той е български предприемач и политик от ДПС и НДСВ. Известен като бизнесмен „приватизатор” от ДПС и „ковчежник” на царската партия. Бивш председател на Комисията по финанси и контрол на НДСВ.

Бил е в правителството на Беров. Основател на скандално известния Макскомхолдинг.

Депутат от ДПС в 37-мо НС. Фирмите, свързани с Максим Димов и Иво Георгиев (собственици на Елитбанк): ИНТЕРСЪРВ БЪЛГАРИЯ ООД „Максом” ООД, Валчин Гаров, Огнян Палавеев, МАКСКОМ ООД Милко Стоянов, Иво Георгиев, ДФ „Група за алтернативна координация”, БЛЯК СИЙ ШИПИНГ АД Иво Георгиев, Пламен Георгиев, Борислав Гуцанов, Атанас Йонков, МАКСКОМ ФБК ООД Иво Георгиев, Румен Нанов, Румен Войнов, Милко Стоянов, Татяна Милева, ЮНИОН КАР ООД Иво Георгиев, Светлозар Сяров, Стоян Бакалов, Максомхолд, имат общо задължения към Елитбанк 230 496 400 лв, според справка в доклада на Николай Добрев за банковата система, октомври 1996 г. В по-ново време името му се свързва с инвестиционния посредник Хеджър и с няколко скандала около пререгистрацията на бившата Ортодоксална банка в Нефтинвест банк, която понастоящем се контролира от Юкос петролеум и е в близки бизнесотношения с екстрадирания Майкъл Чорни. В последно време името на Максим Димов бе замесено и в скандал в оръжейната търговия по сделка за доставка на оръжие в Йемен. Посредникът по сделката „Окима интертаймън”, е регистрирана в Никозия, Кипър, е представила фалшиви сертификати. Изключително богато благодарение на своето членство в ДПС и НДСВ.

Оценка: над 750 000 000 лева

Соломан Паси

Соломон Исак Паси – Шматката е роден на 22 декември 1956 г. в гр. Пловдив в семейство на марокански евреин и българска циганка. Баща му Исак Паси е идеолог на БКП. Нагаждач от малък, той е ярък представител на шуробаджанашината у нас и по времето на своя министерски мандат във МВНР назначава своята любовница Гергана Грънчарова за зам.-министър, а след това и за

ЗАГОВОРЪТ

министър по европейските въпроси. Впоследствие тя става негова съпруга. Получовекът-полумаймуна, мязащ повече на мелез между овца и пудел, е агент едновременно на ЦРУ и МОСАД. През 1990 г. все още се движи из прашните софийски улици с трабант. В момента е един от най-богатите „българи” и се целеше в поста на Генерален секретар на НАТО. Лъжец, който до такава степен се самозабравя, че изрича артистично просълзен: Една мечта се сбъдна, приеха България в НАТО. За разлика от няколкото шмекери в правителството на НДСВ, нито един българин не е мечтаел да бъдем приети в НАТО.

Оценка: над 100 000 000 лева

Стоян Ганев

Стоян Ганев е роден през 1955 г. в Пазарджик. През 1973г. завършва МГ „К. Величков” – обикновена паралелка . Бил е несменяем комсомолски секретар . През 1985 г. защитава дисертация в Московския университет и до 1989 г. е преподавател по държавно право на социалистическите страни в Софийския университет. От 1990 г. е председател на организацията Обединен демократичен център, част от СДС, основател на движението „Юристи за правова държава”. При съставянето на правителството на СДС през 1991 г. става заместник-председател на Министерския съвет и министър на външните работи. През 1992 г. е председател на 47-та сесия на Общото събрание на Организацията на обединените нации. В средата на 90-те се оттегля от политическия живот. Той е двоен агент и служи както на руснаците така и на американците.

Стоян Ганев, който имаше ключова роля за връщането на Симеон фон Саксен Кобург-Гота в България и след това стана началник на канцеларията му в Министерския съвет, определи бившия цар и партията му като най-корумпираните в новата политическа история на страната. В момента предпочитанията на Ганев са насочени към столичния кмет и лидер на ГЕРБ Бойко Борисов, който наистина иска да промени страната.

В качеството си на премиер Сакскобургготски върна една „немалка част от имотите си, за да възникнат най-малкото сериозни въпроси около почтеността на подобни действия”, заявява Стоян Ганев.

„В нито една друга страна такава неща не би могло да стане пред погледа на журналисти и прокурори, да не говоря пред погледа на народа”, допълни Ганев, който бе външен министър в

Атанас Панайотов

началото на 1990-те, но от години живее в САЩ и след разрива със Симеон обяви, че се е оттеглил от политическия живот в България, защото бил разочарован.

На Ганев и колегата му от Бриджпорт Владимир Квинт се приписва успехът на силния старт на Бай Симо през 2001 г. с програмата „800 дни”. Бившият „сив кардинал” на Царо (преди с тази съмнителна слава да се сдобие Пламен Панайотов) припомни, че преди седем години НДСВ и лидерът му са имали 50% рейтинг, който сега се е сринал до 1%. По думите му гражданите, които са дали такава висока подкрепа на Сакскобургготски, не са го направили заради харизмата, а заради посланията, с които е дошъл и с програмата за развитие на страната. Но след това са останали „излъгани”.

„Царят не е станал по-неприятен в излъчването си, просто действията му показват една дълбока непоследователност от ангажиране с идеи, от ангажиране с много сериозни планове за промяна на България, с които аз бях ангажиран също, ентузиазирани както много, милиони хора”, коментира Ганев, като после допълни че хората са разбрали, че „няма да се тръгне към подобни реформи”.

Той разкритикува сегашното правителство начело със социалиста Сергей Станишев и запита защо прокуратурата не работи, защо не проверява сигналите за нарушения, след като от ЕС и от ОЛАФ са заявили категорично, че „политическата класа в България, преди всичко определени министри в правителството, са допуснали огромни грешки”, станали причина за спирането на еврофондовете.

Според Стоян Ганев поведението на лидерите на тройната управляваща коалиция „е с елементи на криминалност, тъй като е трябвало да предприемат „такива действия, които да предотвратят щетите, които са нанесени сега на държавата”. И затова следващото правителство трябвало да им потърси отговорност.

Според него обаче в опозиционното пространство няма алтернатива, а подписката на ГЕРБ, ДСБ и СДС за сваляне на кабинета е „инфантилна”.

За „Атака” той коментира, че мнозинството дори се страхува да споменава името и и все едно тя не съществува. „Няма го, няма такава политическо явление „Атака”, няма го Сидеров. Смятам, че това е една глупост, това е един страх на политическия елит”, допълни Ганев. Като уточни, че не симпатизира на националистите, той оцени, че партията на Волен Сидеров се развива в положителна

ЗАГОВОРЪТ

посока и защото не е „корумпирана“, може да „изиграе решителна роля в битката с престъпността и корупцията“.

По отношение на ДПС Стоян Ганев коментира, че от партия на малцинството движението се е превърнало в формация на мнозинството. „Сега мандатът е на ДПС, те носят огромна отговорност. Целият поглед, всичко е насочено към тях. Очевидно са станали много богати. Хората си задават въпроса откъде е това“, заключава Стоян Ганев. В момента се слага на Бойко Борисов и ГЕРБ. Иска да се завърне на бял кон, но едва ли това ще стане.

Оценка: над 150 000 000 лева

Коко Василев

Николай Василев Василев – Джуджето е роден през 1969 г. във Варна. Завършил е варненската английска езикова гимназия, женен. Владее писмено и говоримо руски, унгарски и английски, има основни познания по немски, френски и японски. Има бакалавърска степен по икономика и мениджмънт от Университета за икономически науки в Будапеща, Унгария, бакалавърска степен по бизнесадминистрация и втора специалност „Финанси и икономика“ в университета на щата Ню Йорк, гр. Осуиго, САЩ. В университета Кейо в Токио през 1996-1997 г. е специализирал данъчна политика и финанси. Има магистърска степен по „Международна икономика и финанси“ от Университета Брендайс – гр. Уолтам, Масачузетс, САЩ. В Будапеща е бил данъчен консултант за Източна Европа и Европейския съюз в „Купърс и Лайбранд“. По време на пребиваването си в Япония е работил като сътрудник по стратегия на японските финансови пазари в „SBC Warburg“. През 1997 г. работи в Ню Йорк за „SBC Warburg Dillon Read“ като анализатор на развиващи се европейски капиталови пазари. Същата година заминава за Лондон, където става асоцииран директор на отделите „Развиващи се пазари в Европа“ и „Стратегия за световните развиващи се пазари“ на „UBS Warburg“. Там той създава и публикува първия български борсов индекс Warburg на Българска фондова борса и участва в управлението на банковия и инвестиционен портфейл на български ценни книжа. От 2000 г. е старши вицепрезидент на „Лазард кепитъл маркетс“. На 24.07.2001 г. е избран за заместник министър-председател и министър на икономиката в правителството на премиера Симеон Сакскобургготски. При промените в кабинета, гласувани от

Атанас Панайотов

Народното събрание на 17.07.2003 г., е избран за вицепремиер и министър на транспорта и съобщенията. През юни 2005 г. е избран за народен представител на Национално Движение Симеон Втори в 40-то Народно събрание от многомандатен изборителен район – Варна. От м. август 2005 година е министър на държавната администрация и административната реформа и отговаря за държавната администрация, управлението на човешките ресурси, предоставянето на административни услуги и реализирането на електронно управление. Баща му Васил Василев е полковник от ДС – Военно контраразузнаване, самото Джудже се смята за американски шпионин.

Оценка: над 300 000 000 лева

Милчо Велчев

Другарят Милен Емилов Велчев е родом от София и се е пръкнал на 24 март 1966 г. За четири години като финансов министър реализира приблизително 1 000 000 000 евро печалба за себе си и брат му Георги. На Бай Симо Ментата е препоръчан от Спас Русев, който е откраднал милиони от България и се е покрил в мъгливия Албион, където се излюпват юпитата от НДСВ. През 1988 г. завършва международни отношения във ВИИ „Карл Маркс“. През 1993 г. получава магистърска степен по бизнес управление в Рочестърския университет в Рочестър, САЩ, а през 1995 г.- по финансов инженеринг в Масачузетския технологичен институт в Кеймбридж, САЩ. През 1994 г. е летен сътрудник по Корпоративни финанси в „Кемикъл банк“ в Ню Йорк. От 1995 г. до 2001 г. работи в „Мерил Линч Ко“ Лондон, за последно като вицепрезидент „Развиващи се пазари“. От 24 юли 2001 до 16 август 2005 е министър на финансите в правителството на Симеон Сакскобургготски, както и Гуверньор за България в Световната банка и Европейската банка за „Възстановяване и развитие“. През април 2003 г. избухва т.нар. „Яхтен скандал“, при който в медиите са публикувани снимки на Велчев и други политици със считания за контрабандист Иван Тодоров – Доктора. Велчев твърди, че по това време не е знаел кой е Доктора. Скандален привкус имат и сделките с прехвърлянето на митниците на английска фирма и с преобразуването на външния дълг на България. От тях обаче Велчев също се измъкна сух. Кандидат за кмет на София през 2005 г. Понастоящем е депутат в 40-то Народно събрание и заместник-председател на Комисията по бюджет и финанси.

ЗАГОВОРЪТ

Между наградите, които Велчев е получавал в политическата си кариера, са: 2002 г. – „Финансов министър на година”, списание „Юромъни”; 2002 г. – „Министър на годината” на електронното издание „Бизнесуърлд”; 2003 г. – „Глобален лидер на утрешния ден” – един от 100-те млади лидери на света, Давос; 2004 г. – „Мистър Икономика” за особен принос в българската икономика през 2003 г. Владее английски, руски и френски език.

Милен Велчев е женен за Симона Велчева, имат един син – Виктор. А сега да проследим възхода на далавераджията Милчо Велчев. Кланът Велчеви: Милен и Георги притежава десетки хотели в страната и завода за плочки в Исперих „Хан Аспарух”. Фирмата на брат му „Сигма капитал” построява за над 1 000 000 000 лева 14 хотела на българското Черноморие. Влиза в политиката след като е препоръчан от крадецът Спас Русев на Бай Симо Ментата през 2001 г. Започва ударно да приватизира и след 4 години той и брат му Георги се оказват приказно богати. Първият удар е хотел „Велико Търново” в курорта „Златни пясъци”. В момента те притежават леглова база поне 10 000 легла във всичките им хотели. Тайнствени руски олигарси уж ги били финансирали, които финансира и друг мистериозен субект – Георги Крумов и неговия „Икуест”. Наследникът на Максвел Тор Бьорголдсон, приватизирал БТК именно благодарение на Милен Велчев, който пък бе съдружник с Цветелина Бориславова – любовница на Бойко Борисов, също е от близките му приятелчета. Обвиненият в пране на 100 000 000 евро Петър Петров – Амигоса е също от най-близките му хора. Същият е поставил бомбата, която трябваше да взриви Иван Тодоров – Доктора на Цариградско шосе, но той оцеля, а в автомобила бе открито куфарче с уличаващи снимки. Доктора, Амигоса, Миленчо, Мирослав Севлиевски са част от компанията снимала се на наета от Спас Русев яхта в Монако – все хора с престъпни навици и ползващи се с протекцията на властта. За първите двама се говори, че от контрабанди на цигари и наркотици са спечелили около един милиард евро, но по-голямата част е отишла за рушвети на такива като Милен Велчев, Иван Костов, Спас Русев и генералите от МВР, замесени в контрабандните канали. Таткото на Милен и Георги разправя наляво и надясно как бил спестил 10 000 долара, които поделил между двамата си сина и така им тръгнал бизнеса. А за золумите в авиокомпания „Балкан” ни дума, ни вопъл, ни стон... Жорко, по-малкият от двамата братоци, се жени за дъщерята на Стоян Марков – Нина, когато той

Атанас Панайотов

оглавява Комитета за наука и технически прогрес по времето на Бай Тодор. Другарят Марков е возен от млад и амбициозен шофьор – Спас Русев. Нищо ново под слънцето... Другарите Огнян Дойнов и Стоян Марков напускат България след 1989 г., за да организират външнотърговските фирми създадени през осемдесетте години на базата на международни проекти и тези дружества притежават над 200 банкови сметки във Виена, Лондон и Ню Йорк, но на имената на частни лица като Илко Ешкенази и Венцислав Димитров – Коня. Стоян Марков е „мозъкът” по източването им. Още ли се чудите откъде са милиардите на Клана Велчеви?

Оценка: над 1 500 000 000 лева

Бойко Борисов

СПРАВКА ОТНОСНО: Бойко Борисов, главен секретар на МВР

Бойко Методиев Борисов е роден на 13.06.1959 г. в София – гр. Баня. (Баня беше едно шопско село, в което ходехме неделно време на минерален плаж, б.а.)

Баща му – Методи Борисов, до 1987 г. е служител на Софийско градско управление – МВР. Бил е началник на 2-ри сектор в столичната противопожарна охрана. Членувал в БКП. Уволнен заради извънбрачна връзка.

Майка му – Венета Борисова е починала. Била е начална учителка в Баня.

Сестра му Красимира Методиева Иванова, род. 1956 г. и живуща в София, кв. Княжево, работи като лекар-педиатър в бившата III АГ-болница, Княжево. Болницата е приватизирана от акционерно дружество с нейно дялово участие. Съпругът ѝ е адвокат. Имам син, студент по право.

Бойко Борисов има дъщеря от разтрогнат брак – Венета, която учи в САЩ, Лос Анджелис. Бившата му съпруга Стела е лекарка. От 1988 г. съжителства с Цветелина Бориславова (вж. Приложение № 1).

Бойко Борисов завършва средно образование в гр. Баня. Бил е секретар на комсомолската организация в училището.

През 1977 г. кандидатства във Висшата специална школа на МВР в Симеоново, факултет „Държавна сигурност”, но е пренасочен и приет във факултет „Противопожарна охрана” с оглед миналото на дядо му (разстрелян на 22.09.1944 г.). През 1982 г. се дипломира като инженер по специалността „Противопожарна

ЗАГОВОРЪТ

техника и безопасност” с чин младши лейтенант. Редовната си военна служба отбива в ШЗО-Плевен през периода 1977-1978 г. Активен състезател по карате. Бил е треньор на националния отбор по карате. В системата на МВР започва работа като командир на взвод, а по-късно е командир на рота в СГУ-МВР – „Противопожарна охрана”. Впоследствие е преназначен в ЦУПО (Централно управление на противопожарната охрана). Известно време е физкултурник на Софийско градско управление – МВР.

От 1985 г. до 1990 г. е преподавател и завеждащ катедра във Висшия институт за подготовка на офицери и научноизследователска дейност (ВИПОНД) на МВР. Има защитена докторска дисертация. През 1989 г. е командирован с курсантски взвод в района на Каолиново, Дулово и Разград за охрана на селскостопански обекти и оказване помощ по прибиране на реколтата след масовите изселвания на местните жители в Турция. (Неговите твърдения в интервюта от 2001 г., че в този период е командвал батальон не отговарят на истината.) През 1990 г. отказва да подпише декларацията за деполитизиране, напуска системата на МВР и започва личен бизнес в областта на охранителната дейност.

В този период установява сътрудничество и взаимодействие с публично компрометирани лица и фирми, занимаващи се рекет, връщане на пари от неизправни длъжници и други незаконни дейности (вж. Приложение № 1). Показателно в тази насока е дългогодишната обща дейност, вкл. ползването на общ офис в парк хотел „Москва”, с Младен Михалев – Маджо, Румен Николов – Пашата и др. Налице са данни от много източници и публикации в пресата, че охранителната фирма на Бойко Борисов „Ипон” също е съпричастна криминални деяния, в т. ч. и към неразкритото убийство на лице на 05.12.1994 г. в Зона Б-5 (фирмата е била наета като посредник за възстановяване на дължими от убийтия няколко десетки милиона лева на известна фирма). Не е разкрит и случаят с кражбата на 500 000 лв. от касата на „Ипон” и последвалото убийство на извършителя (служител във фирмата) и неговата приятелка в района на гр. Враца. Предвид връзките на Бойко Борисов с организирани престъпни структури през 1998-2000 г. е изучаван от Националната служба за сигурност (ОР Румен Йорданов) с цел привличането му за негласен сътрудник. В този период е давал регулярна информация за поведението и действията на лидери на престъпни силови структури и други криминално проявени лица. (Тогава, а в някаква степен и понастоящем, откриването на

Атанас Панайотов

оперативна разработка или регистрирането на определени лица като агенти и нещатни сътрудници или кандидати за такива, се е използвало като форма за осигуряване чадър при осъществяване на незаконосъобразни действия в полза на конкретни управленски или корпоративни кръгове. Като пример – Поли Пантев, Косьо Самоковеца, Славчо Б. Христов и много други.) Папката със събраните за Бойко Борисов материали, заедно с постъпилите от него сведения са били докладвани на тогавашния директор на НСС ген. Атанас Атанасов и вербовката е била одобрена, но не е осъществена поради настъпилите кадрови и структурни промени в спецслужбата след парламентарните избори през 2001 г.

Понастоящем „Ипон“ се нарежда сред най-големите охранителни фирми в страната (охранителният ѝ състав възлиза на около 800-900 души). Фирмата охранява редица обекти и лица, вкл. „Мобилтел“, тръбопроводите на „ЛУКОЙЛ“, хазартната фирма „Ай Джи Ем“, Първа източна международна банка, Булинс; къщите и вилите на Славчо Христов, Николай Маринов – Маргина, Младен Михалев – Маджо и др. През лятото на 2000 год. „Ипон“ поема физическата охрана на Общинска банка с протекциите на Стефан Софийански, Сава Джендов (бивш началник на УБО) и др. От пролетта на 2001 год. „Ипон“ охранява и алкохолната фирма „Синхрон инвест“.

След назначаването на Борисов за гл. секретар на МВР, той прехвърля акциите си от фирмата на Д. Бадънков (бивш началник на направление „Охранителна полиция“ към СДВР, чийто син е служител на ГКПП – Аерогара София).

На възловата длъжност в системата на МВР е лансиран на премиера от бизнесмени и политици със съвпадащи интереси за запазване контрола върху обстановката в страната след последните парламентарни избори:

– о. з. ген. Любен Гоцев, о. з. ген. Бриго Аспарухов и др., ориентирани към съхраняване и разширяване значението и участието си в управлението на обществено-икономическите и политически процеси;

– кръга „Банкя“ (контролиращ ключови властови структури – главно в МВР, МФ и МП, и с огромно влияние върху сенчестата икономика и организираните силови структури), включващ Чавдар Чернев, Димитър Събев, Максим Димов, Виктор Вълков, Ивайло Трифонов, Славчо Б. Христов и др., с цел избягване риска

ЗАГОВОРЪТ

от трусово разграждане изградените и функциониращи сенчести финансово-икономически схеми.

За кратък период се налага като ключова ръководна фигура в системата на МВР, въпреки липсата на професионални познания, разбиране и опит в полицейската дейност и очевидните безсъдържателност и хаотичност на предприетите от него действия. За това спомагат:

– атрактивното му публично поведение, ориентирано към формиране на обществена видимост за наличие на решителност, воля и възможности за решаване проблемите на борбата с престъпността на фона на слабите енергичност и реактивност на министър Петканов;

– съдействието на бързо разширилият се кръг от обществено–политически и икономически субекти (фирми, групировки, политически дейци, медии), открили в лицето му шанс за оптимално съхраняване на изградената политико-икономическа властова схема, като резултат от толерантния му подход спрямо реалните възлови фигури, свързани със сенчестия и престъпен бизнес.

Ходове на Бойко Борисов в тази посока:

1. Отсъствие на действия по активирането на заведени и откриването на нови оперативни дела и сигнали за определени лица и структури в паралел с наличните безспорни свидетелства за негови регулярни срещи с тях, а именно:

– бивши и настоящи ръководители в системата на МВР (ген. Атанасов, Сл. Босилков, и др.), обезпечавали отклоняването на средства от контрабандните канали за нуждите на кабинета “Костов” и с данни за съпричастност към функционирането на дълбоко вградените корупционни мрежи с базово значение за основни престъпни дейности (контрабандата, наркотрафика, кражбите и задграничния трансфер на автомобили и др., които са практически неосъществими без информационно обезпечаване и техническо осигуряване от страна на полицейските и специалните служби и свързаните с властта охранителни фирми). Това е придружено с тяхната настоятелна немотивирана публична подкрепа, без да се дава ход на наличните данни за техни неправомерни действия в битността им като държавни служители. (Напр. действията им по отношение водените в НСС и ЦСБОП разработки на Косьо Самоковеца, сигналите за контролираната от ген. А. Атанасов

Атанас Панайотов

контрабанда на ГКПП-Русе, оперативните дела на РДВР-Хасково от 1997 и 1998 г.),

– престъпните лидери Младен Михалев – Маджо, Костадин Димитров – Косьо Самоковеца – засечени са няколко негови срещи в хотел на Боровец с приближени на Бойко Борисов), Методи Методиев (Мето Илиенски), Георги Илиев (проведената среща с него през м. януари т. г. е завършила със скандал). На настоящия етап, извън спорадичните публични бойки заявления срещу членове на техните структури от второ и трето ниво, не съществува готовност и нагласа за разгромяването или поне частичното им неутрализиране за някакъв обозрим период.

2. Провеждане на кадрова политика, ориентирана към възстановяване и укрепване на служители с нееднозначна професионална и личностна характеристика, вкл. такива, за които има множество свидетелства за нерегламентирани контакти и връзки с криминални структури – Красимир Петров, (директор на РДВР- Бургас), Стоян Велчев (зам.-началник на СДВР - МВР), Веселин Павлов (зам.-началник на НСГП), Венцислав Великов (зам.-началник НСБОП), Огнян Атанасов (директор на ДООИ-МВР), Красимир Младенов (зам. директор на НСБОП), Николай Начев (началник на икономическото направление в НСС), Янчо Станчев (началник ДООИ - Хасково), Николай Григоров (началник служба „Полиция” – СДВР), Цветан Сечанов (началник служба „Полиция” в РДВР – София окръг), Александър Василев (началник на 02 РПУ - София, вкл. директора на ДНСП Васил Василев и др. (Вж. Приложение № 1)

Очерталият се паралел между личните амбиции на Бойко Борисов и интересите на корпоративни и партийно-клиентелистки кръгове дава тласък за неговото форсирано оформяне и използване като реален политически фактор с нарастващо значение за бъдещото конфигуриране на политическата власт. Ходове в тази насока:

– дискредитиране и отстраняване от политическата сцена на Стоян Ганев-даннитеса, че Бойко Борисов е предоставил на премиера компрометиращи материали за Стоян Ганев, в т. ч. подадена му от ген. Атанас Атанасов информация за номерата на негови сметки в задгранични банки. Постигнатата цел е неутрализиране на рисковото силното за него влияние на приближения до премиера началник на кабинета му (респективно пресичане достъпа до изпълнителната

ЗАГОВОРЪТ

власт на считания за протеже на БСП Васил Божков Черепя) и превръщане на Бойко Борисов в първостепенно довереното лице на Симеон Сакскобургготски.

Размиване причастността на главния секретар на МВР към този акт е постигнато чрез подходящи коментари в пресата (в. „Сега“: „Сега генералът изглежда точно на мястото си... Нещо повече – той стана най-популярният човек във властта. За разлика от Ганев, Борисов съвсем ясно заявява, че няма намерение да драпа за по-висок от отредения му пост. От всички думи и действия на главния секретар на МВР може да се отсъди, че той признава един-единствен авторитет над себе си – премиера – и ще му е предан до края.”). Пуснати са в обръщение и всевъзможни предположения и слухове, в т. ч. шоково невероятни (завършила с разрыв хомосексуална връзка между премиера и Ст. Ганев).

– настъпателно надхвърляне рамките на отговорностите и компетенциите му като главен секретар на МВР, способствало за принизяване значението и статута на вътрешния министър и установяване на практическо вътрешноведомствено двувластие.

– принизяване отговорността на гл. секретар на МВР за състоянието на криминогенната обстановка в страната чрез нестихващи публични атаки срещу следствието, прокуратурата и съда, с цел фокусиране вниманието на обществото (и влиятелните фигури в изпълнителната власт) основно върху пасивите на съдебната система. Удобно формираният резултат е бързо завишаване на личната популярност на Бойко Борисов за сметка на нарастващото междуинституционално напрежение, а следователно и на стабилността на управлението на страната. Разчетът предвижда безусловно ситуиране на Бойко Борисов на възлова властова позиция в бъдещата управленска схема при дискредитиране и отпадане на сегашния кабинет.

– безусловно неутрализиране на конкурентните сенчески структури (Васил Божков Черепя, „баретите“, ВИС). Данните са, че отдавнашната остра неприязън между Алексей Петров и Бойко Борисов (респективно Младен Михалев Маджо и Румен Николов Пашата) прераста в открито противопоставяне с назначаването на последния за гл. секретар на МВР. Причините за това са силните притеснения на Борисов от наличните в Алексей Петров компрометиращи данни за него; значителната поддръжка на влиятелни еврейски кръгове (съвместен бизнес, поддръжана стабилна връзка с бившия посланик на Израел Давид

Атанас Панайотов

Коен); застрашително силните му позиции във Военна и Главна прокуратура (Никола Филчев), службите в системата на МВР (Филко Славов) и политическите партии (Надежда Михайлова); даващи реални шансове на опитите за неговото лансиране за шеф на НСБОП. Стрелбата срещу Алексей Петров през м. август т. г. беше използвана за легитимиране масираната атака срещу свързаните с него структури и трайното му игнориране като риск за Бойко Борисов фактор. (Паралелния резултат е отклоняване на общественото внимание от неочаквано проявилата се причастност на Борисов към схемата за продажбата на „Булгартабак“ – публикувания в пресата запис на срещата на Майкъл Чорни с консултанта по сделката Георг Цветански”)

– създаване на необходимите предпоставки и условия за изтласкване на Бойко Борисов високо в йерархията на изпълнителната власт. Това се потвърждава от споделеното от него в тесен кръг твърдо намерение да се кандидатира за кмет на предстоящите местни избори, което ще му проправи пътя до поста на министър-председател. Базирано е на преценката му, че много скоро, поради задълбочаващи се здравни проблеми, Симеон Сакскобургготски няма да бъде в състояние да се справя със задълженията на премиер и ще слезе от българската политическа сцена.

На настоящия етап заплахата при реализацията на политическия възход на Бойко Борисов се очертава от страна на:

– някои внимателно наблюдаващи страната външни фактори – САЩ и някои европейски страни, разполагащи с достатъчно информация за него самия като личност и за същностните подбуди на подкрепящите го финансово-икономически и политически кръгове. На проведена през м. май т. г. среща в Румъния на министрите на външните работи на ЕС, представителят на Португалия в пряк текст е заявил, че одобряването на кандидатурата на България е силно несигурно, предвид лансирането на криминално проявения Бойко Борисов на високите етажи на изпълнителната власт. След обсъждане присъствалите на срещата български представители постигнали съгласие до срещата в Прага да не се дава гласност на заявената на форума позиция.

– професионалните кръгове от системата на МВР и образованите слоеве от населението, разполагащи с информация и възможности за обективна оценка на действията и преследваните цели от Бойко Борисов и поддържащите го кръгове. Индикация за това са

ЗАГОВОРЪТ

преобладаващия брой негативни становища в Интернет-форумите и коментарните рубрики на електронните издания на вестниците (негативните оценки за него като личност и държавен служител далече надхвърлят позитивните – до 80% в полза на негативните), както и огласените в тях видимо обосновани дискредитиращи го информации. (Вж. Приложение 2).

Възприетата тактиката по париране на тези неблагоприятни тенденции е:

– масирана медийна обработка и необратимо трайно насаждане в публичното съзнание неговата успешност като управленец, което да направи невъзможно евентуално противодействие на президента, парламентарно представените партии и критично настроените обществени кръгове срещу политическото му израстване. (Емил Кошлуков, в. „Новинар“: „Това, което Бойко Борисов постигна като политическо развитие, трябва да бъде използвано... Днес неговото умение, неговото политическо присъствие трябва да бъде осребрено. И ще бъдем глупави политици, ако не използваме тази възможност... Това си личи по изследванията – човекът е най-уважаван от всички. Безспорно това е лидерът.) За наличието на подобен стремеж може да се съди и по безцеремонно различните трактовка и оценки на определени политически и икономически кръгове и свързани с тях медии за очевадно припокриващите се и като параметри, и като управление криминологични обстановки – настоящата и тази преди 2 години. Конкретен пример за настъпателно ориентиране политиката на медиите в благоприятна за Борисов посока е прекратеното огласяване на компрометиращи данни за него от радио „Нет“ през м. февруари т. г. след проведен личен разговор с Андрей Райчев – известен социолог и съпруг на тогавашния програмен директор на радиото Виза Недялкова.

– поддържане на редовни контакти с премиера, президента, политическите лидери и обществено влиятелни фигури с оглед възприемането му като безалтернативен действителен фактор в управлението на страната, включително и чрез изграждане на лично ангажирани отношения с тях. (Известно е, че Борисов е настоявал пред началника на НСО да не се сменя персоналната охрана на Надежда Михайлова, въпреки липсата на необходимост от такава. Като аргумент посочил постъпили сигнали за заплаха срещу нея и когато службите не потвърдили наличието на такива, се позовал на отправено към него искане от задгранични фактори.)

Атанас Панайотов

– установяване на взаимно обслужващи контакти и връзки с представителите на чужди държави, в т. ч. чрез оказване на незаконосъобразни услуги. (През м. май т. г. американски спец. представител е посетил главния секретар в неговия кабинет в МВР и се е интересувал дали българските специални служби могат да подслушват посолството на Иран. Борисов опитал да направи справка по телефона, но останал недоволен от получения уклончив отговор и завел американския разузнавач директно в командния център на СОТИ, където достъп имат само много малък, списъчно ограничен брой длъжностни лица. В негово присъствие Борисов попитал една от дежурните операторки: „Абе, можем ли да слушаме иранското посолство?“. Слисаната служителка отговорила, че не знае. По подобен начин главният секретар реагира и във връзка с молба на американски гражданин, служител от охраната на американското посолство, за извършване на справка за лице. На предишна среща двамата се договорили подобни рутинни справки да се извършват директно, а не чрез МВНР. С оглед тази договорка американският служител се свързал с началника на оперативния отчет на СДВР и поискал да му бъде предоставена информация за интересувашото го лице. Получил отказ с обяснението, че това е нарушение на нормативните разпоредби. Веднага след това Борисов се обадил на дежурния офицер в СДВР да се интересува за „бюрократа“ и „идиота“, който отказал услугата на американския служител.)

ПРИЛОЖЕНИЕ № 1

Участие във фирми:

1. Ипон-1 ООД, регистрирана на 13.09.1991 г. на адрес София, ул. Раковски 209. В тази фирма Бойко Борисов е съдружник с баща си (Методи Борисов Георгиев), Живко Делчев Делчев и Павел Методиев Алексиев.

2. Ипон-2 ООД, регистрирана в края на 1992 г. (на същия адрес, в която е съсобственик с Цветелина Бориславова.

3. „Ипон-Агенция за сигурност и охрана“ – ООД, регистрирана през м. април 1998 г. на адрес: София, ул. Гечкенли 4. Съдружници и управители – Владимир Петев и Васил Калугеров. Изпълнителен директор – Младен Георгиев.

4. „Интербулпред“-АД, регистрирана през есента на 1997 г. на адрес София, бул. Г.М. Димитров, бл. 3, ет. 6. и уставен капитал 1 млн. лв. Съвет на директорите – Бойко Борисов, Евстати Гюров,

ЗАГОВОРЪТ

Чавдар Чернев, Румен Николов, Димо Кръстинов, Владимир Петев.

5. „Тео Интернационал” АД, Бургас – до лятото на 1996 г. Бойко Борисов е член на Съвета на директорите заедно с Румен Николов

Пашата. Впоследствие са заменени от Иво Каменов Георгиев и Недялко Кирезиев.

В периода 1994-1997 „Тео интернационал” е уличена в производство на фалшиви цигари „Марлборо” и „Мелник” във фабриката ѝ в Крайморие. Борисов се оттегля от нея на 24.06.1996, след скандала и бягството на третият собственик – Емил Райков. Аферата е разкрита още на 25.03.1995 г., но тогава делото било смачкано и фабриката продължила да произвежда още 2 г. Налице е информация, че Бойко Борисов и Румен Николов Пашата изобщо не са разпитвани за разбитата фабрика. Има данни, че доверен информатор от I РПУ – Бургас е предупреждавал фирмата за предстоящите проверки. По това време шеф на РПУ-то е Георги Пенев – пенсиониран от Бойко Борисов с почести и назначен през м. ноември 2001 г. за регионален директор на охранителната фирма „Ипон”.

6. „Джи енд Би травъл къмпани”, регистрирана през есента на 1994 г. и свързана със СИК. Съдружници са Бойко Борисов, „София Делта” ООД и др. През април 1996 г. фирмата е одобрена за купувач на 55 % от акциите на грандхотел „София” за 595 млн. лв. (8,5 млн. долара). Впоследствие сделката е разтрогната, поради неизплащане на първата вноски.

7. „Прахайм” ООД – Червен бряг, учредена през 1996 г. Дейност – производство на сапуни и миещи препарати. Съдружници – Бойко Борисов, Цветелина Бориславова и „Прайм инвестмънт тръст” (един от учредителите и основните акционери на ТСБанк,). Управители – Цветелина Бориславова и Алипи Алипиев.

8. „Будоинвест” ООД. Съдружници: Румен Цветков, Алексей Петров, Бойко Борисов (до м. август 1998 г.)

9. „Би енд Пи Комерс” ООД, регистрирано през м. май 2001 г. на адрес: София, ул. Любен Каравелов 83, ет. 2. Съсобственици – Бойко Борисов и Пламен Тачев Петров.

10. „Цebra” ООД, регистрирано през 1994 г. Съдружници -Бойко Борисов, Цветелина Бориславова, Живко Делчев.

11. „Ти Би Ай - 97”. Съдружници – Бойко Борисов, Тодор Толев.

Атанас Панайотов

12. „Сириус-2” ООД, регистрирано през 1992 г. Собственици – Бойко Борисов и Цветелина Бориславова.

13. „Химтекс” АД. Членове на съвета на директорите Бойко Борисов, Цветелина Карагъзова и Мирослав Дерменджиев до 1997 г. Впоследствие в СД на дружеството влиза майката на Цветелина.

ВРЪЗКИ

1. Цветелина Бориславова Карагъзова, род. 27.09.1958 г. в София, председател на Надзорния съвет на СИБанк, разведена.

Баща и – Борислав Карагъзов, преди 1989 г. е бил служител на ПГУ-ДС и е работил като материално отговорно техническо лице към български посолства (САЩ, Индонезия, Румъния).

Майка и – Веселина Карагъзова, род. 28.06.1929 г. е акционер е в „Кемисол” АД, Стара Загора – дружество, търгуващо с химически продукти.

Има две дъщери от разтрогнат брак със Стефан Абаджиев (син на бившия член на Политбюро на ЦК на БКП и бивш посланик в Румъния Иван Абаджиев).

До 18-годишната си възраст Цветелина живее със семейството си предимно зад граница. В Букурещ завършва гимназия към руското посолство.

В Румъния започва да следва философия, но след една година прекъсва, поради завръщане на семейството ѝ в България. В София Цветелина завършва английска и испанска филология. Докато следва, започва работа в международния отдел на СУ.

След завършването, известно време работи в свързаното със спецслужбите външнотърговско дружество „Инко”. По същото време следва и в УНСС, специалност „Международни икономически отношения”. Първоначално е представител за Балканите на международна компания за автоматизирани системи. Впоследствие работи в стопанско обединение „Гъвкави автоматизирани производствени системи” (ГАПС). През 1989 год. напуска ГАПС и започва частен бизнес.

Участие във фирми и др. стопански организации:

– „Бентонит” – Кърджали (собственост на СИБанк – пряко и чрез офшорни фирми) – собственик и управител. Предприятието е закупено в периода 1998 - 1999 г. от РМД с участието на частни фирми, като сделката е финансирана от свързаната със Славчо Б.

ЗАГОВОРЪТ

Христов БРИБ. Понастоящем има назначена прокурорска проверка за произхода на парите за неговата приватизация като част от разследването на кръга „Капитал“.

„Консорциум каучукова индустрия” АД, София – член на Съвета на директорите;

– „Ай Ти Пи – България” ЕООД – собственик и управител;

– „Интерпрайм тобако” ООД – съдружник и управител. Във фирмата участва Румен Николов Пашата чрез фирмата си “Арена 95”.

– „Ипон-2” ООД – съсобственик;

– „Прахайм” ООД – Червен бряг – съуправител;

– „Цебра” ООД (която от своя страна е съдружник в „ИПОН – Агенция за сигурност и охрана” ООД) – съдружник;

– „Сириус-2” ООД - съсобственик;

– „Химтекс” АД - член на Съвета на директорите

– „Трол”, Лихтенщайн (офшорна фирма) – управител на търговското представителство на фирмата в България. Представителството се помещава на адреса на „Ипон”;

– председател на фондациите „Екофонд-Ра” и „Българска медицина” (свързана със Славчо Б. Христов). Двете фондации” държат 9.87% от акционерния капитал на СИБанк.

От м.октомври 2001 год. Цветелина Бориславова е председател на Надзорния съвет на СИБанк (според договореност от проведена среща в Гърция през пролетта на 2001 год., на която присъства и Бойко Борисов).

На 27.03.1997 год. е взривен джипа ѝ, вследствие на което е тежко ранена и претърпява няколко операции.

2. Бизнес-партньори:

– Павел Алексиев, съдружник в „Ипон-1” ООД. Фигурира в редица други фирми, по-интересните от които са в структурите на гравитиращия около КТ „Подкрепа” „Елтекс холдинг”. Някои от фирмите на Алексиев са в списъка на т. н. кредитни милионери, а други са свързани с „Отворено общество” и Георги Прохаски. Алексиев е бил собственик на „Солекс” – с. Петърч – един от най-крупните длъжници на фалиралата БЗК.

– Владимир Цонков Петев, род. 1959 г. във Варна, съдружник в „Ипон-Агенция за сигурност и охрана” ООД. Бивш служител в СГУ – ДС. Един от най-близките приятели на Бойко Борисов. Служили са заедно в ШЗО-Плевен и съвместно са тренирали карате.

Атанас Панайотов

– Васил Калугеров, съдружник в „Ипон – ооооос Агенция за сигурност и охрана” ООД, бивш началник на охранителна полиция в СДВР. След напускането на МВР работи в „Ипон”. До 1999 г. е съдружник в „Россия.Ком” ООД. Заедно с бившия директор на СДВР Ангел Трифонов Трифонов е съдружник във „Флай инс” ООД, София. Освободен в началото на 2000 г. и мястото му като съсобственик е заето от „БИУМ-99” ЕООД - фирма на Б. Борисов, регистрирана през м. май 1999 г. в София, ул. Карнеги 3 с капитал 5 млн.лв. и управител Йордан Здравков Йорданов. (Всъщност собствеността на Борисов в „Ипон” понастоящем е чрез „БИУМ”.)

– Младен Георгиев, управител на „Ипон - Агенция за сигурност и охрана” ООД. Към 1991 г. е бил шофьор и автомобилен механик в ЦСБОП. За известен период е оглавявал сектор „Автотранспорт” в същата служба. Завършил задочно школата в Симеоново, а впоследствие и право, след което е назначен за оперативен работник в сектор „Вътрешен тероризъм” – ЦСБОП. Освободен е със заповед на тогавашния директор Кирил Радев, като истинската причина е връзки с престъпни и силови групировки. Започва работа в „Ипон” и през лятото на 2001 г. пряко отговаря за охраната на царица Маргарита.

– Иво Каменов Георгиев, член на Съвета на директорите „Тео Интернационал” АД, Бургас. Завършил ВИФ и защитил най-висок дан киокушинкай в Япония. Член на ръководството на „Химимпорт”. Един от главните съдружници във фирмите на империята ТИМ – варненска групировка, чието име се свързва с прокурора от Върховна касационна прокуратура Николай Колев. Започнала с охранителен бизнес и съмнения за участие в трафик на крадени коли. Извоювала правото на независима дейност след серия от сблъсъци с ВИС, СИК и „Аполо и Болкан”. През 1996 г. участвала в престрелка с хора на бившите барети заради контрола на проститутките на Златни пясъци. През 1998 г. обвинена, че е взривила колата на собственика на, бургаската телевизия СКАТ, кандидатстваща да купи „Варна кабел”. Заподозряна и в извършено през 1997 г. покушение срещу Иван Чолаков – тогавашния приватизатор на Варна. Понастоящем собственик на телевизия „М САТ”, „Химимпорт”, 30% дялово участие в Централна кооперативна банка (чрез офшорни фирми)

– Евстати Борисов Гюров, род. 1959 год. в София, член на СД на „Интербулпред” АД и съдружник в „Джи енд Би травъл къмпани”

ЗАГОВОРЪТ

(чрез „София Делта” ООД). След 1982 г. е работил по линия на ДС в 05 РПУ и IV управление на ДС (икономическо направление), София. Напуснал системата на МВР и започнал частен бизнес през 1988 г. Кредитен милионер. Засичан във връзки с чеченски групировки.

– Димо Генчев Кръстинов, член на СД на „Интербулпред” АД. О. з. офицер от ПГУ – ДС, близък с Максим Димов и Чавдар Чернев.

– Чавдар Антонов Чернев, член на СД на „Интербулпред” АД и съдружник в „Джи енд Би травъл къмпани” (чрез „София Делта” ООД). Бивш зам. началник по ДС на 02 РПУ, София. Директор на столичното управление на МВР през 1990-1991 г. (в периода на създаването на борческите структури; разрешил получаването на оръжие от група борци, извършили първата афиширана публична демонстрация на сила и законова недосегаемост през м. август 1991 г. - охраната на ресторант „Ла Страда” във ВС „Дюни” открито се противопоставя на извършването на полицейска проверка във връзка с осъществено тежко престъпление.). Сега бизнесмен и възлова фигура в кръга „Банкя”. Близък с Лора Виденлиева, Максим Димов, Виктор Вълков, Ивайло Трифонов Чернев, с които има съвместен бизнес. Неговият брат Тихомир Чернев от митнически инспектор на летище София е преанализиран за главен секретар на ГУ „Митници” през 2002 г.

– Румен Гоцов Николов (Пашата), член на СД на „Интербулпред” АД. Род. 26.05.1962 г. в с. Миланово, Благоевградско, член на СД на „Интербулпред” АД българо-мохамеданин, бивш служител от спецотряда за борба с тероризма, един от лидерите на силовите структури в България. Съдружник в „Интергруп” (на „СИК”), „Интерпетролеум”, ЗК „Спартак”, „Ин- 80”, „Сенатор-ПМ”, „Ай-Джи-ЕМ” АД, „Цebra” ООД, „Тео интернационал” ООД, „Ремекс”-ООД и др. Шеф на фирма „Омега-93”, собственик е на „Арена-95”. Според публикувания през януари 1998 г. списък на „кредитните милионери”, „Тео интернационал” - АД има необслужван кредит към ПЧБ в размер на 1,27 млрд. лв.;

– Живко Делчев Делчев, съдружник в „Ипон-1” ООД и „Цebra” ООД. Има съвместна фирма с гравитиращия към СИК Рахмат Сукра - бивш борец, участващ чрез фирмата си „Бухал” в ПИМБ - банка публично известна като „банката на мутрите”. (Доклад на МВР от 1996 г.: „Като най-фрапиращ пример може да се посочи

Атанас Панайотов

фактическото обсебване на ПИМБ от силовата криминално проявена групировка, действаща под прикритието на ЗПАД „СИК” и „Интергруп” АД. Всъщност освен „Интергруп” и „СИК” в ПИМБ участвуват и фирмите „Бухал” на Рахмат Сукра, „Омега” на Румен Николов - Пашата и др. Непосредствено след овладяването на банката в управителните ѝ органи пряко участвува Младен Михалев - Маджо и Венцеслав Стефанов, които после формално се оттеглят. Наличието на подопечна банка е насъщно за мутрите, за да прекарат през нея натрупаните чрез рекет пари и да участвуват в приватизационните сделки – тъй като при приватизация с кредит необходимостта от доказване произхода на капитала отпада. ... ПИМБ бе извадена от списъка за поставяне на банки под особен надзор, въпреки че финансовото ѝ състояние бе по-тежко от това на някои банки, спрямо които беше приложена тази мярка. При това трябва да се подчертае, че опитите да се прави изкуствено дишане на ПИМБ са с по-стара дата. С рефинансирането в размер на 5 550 000 000 лв. от ДСК тя е втората поред след Бизнесбанк в класацията на банките, преживяващи чрез парите на българските спестители. При това огромната част от тях са излети в трезора на мутрите през първите шест месеца на 1996 г.”)

– Алипи Алипиев, управител на „Прахайм” ООД - Червен бряг. Бивш служител на ПГУ-ДС. Според източници за известен период е имал интимна връзка с Цветелина Бориславова. Бил е привлечен от нея в управлението на СИБанк и напуснал по собствено желание през м. септември 2002 г. По негови твърдения истинската причина е натиск от страна на Цветелина Бориславова след отказа му да подпише искано от нея отпускане на необезпечен кредит на частна фирма.

– Румен Цанков Цветков, съдружник в „Будоинвест” ООД. Известна фигура от силовите структури. До средата на 90-те години ръководи фирма „Реал”, която е собственост на „Мултигруп” и осъществява вътрешната охрана на сградите и обектите на групировката.

– Алексей Илиев Петров, съдружник в „Будоинвест” ООД. Род. м. април 1962 г., бивш служител от спецотряда за борба с тероризма (до 1990 г.). Съосновател на сдруженията „Съюза на бившите барети”, „Българска национална федерация карате” и „Гражданска самозащита”. Член на консултативния съвет на Гражданския съюз за стопанска инициатива и надзора на Националния осигурителен институт. Съучредител и член на

ЗАГОВОРЪТ

управителните тела на застрахователните дружества „Аполо и Болкан“, ЗК „Спартак“ и ЗКА „Левски Спартак“. Участва в управата на „Лев интеркорпорация“, „Квон България“, Спартак-холдинг, „Булпетролиум“. Заподозрян за участие в наркотрафик. Прострелян и ранен в София през м. август т. г. от неизвестен извършител, което е втори опит за покушение срещу него след раняването му в крака през м. март 1999 г.

– Пламен Тачев Петров (Кашика), съдружник в „Би енд Пи Комерс“ - ООД - бивш служител във фирма „Василка“;

– Мирослав Григоров Дерменджиев, член на СД на „Химтекс“ АД. Ръководил „Максом холдинг“ (фирма - кредитен милионер), бил е изп. директор на фалиралата „Елитбанк“, близък с Иво Георгиев. Контактувал е с Андрей Луканов.

– Тодор Толев, съдружник в „Ги Би Ай - 97“. Участвал в контрабанда на цигари. Близък роднина на бившия н-к служба „Полиция“-СДВР Емил Миланов и ген. Емил Танев (за които има много сведения за поддържани нерегламентирани контакти с криминално проявени лица и причастност към незаконосъобразни действия). Бивш съдружник на Ангел Стойчев – бивш зам.-началник на СГУ-МВР, сега бизнесмен, свързан с кръга „Банкя“, участник в контрабандни схеми. Бил е в бизнесотношения със Славчо Боянов Христов във фирма „Норд“ ООД. Председателят на съвета на директорите на тази фирма Владимир Петев е съдружник от своя страна с Георги Лялев – член от управителното тяло на бившата СИК, уредил издаването на документи за завършено висше образование на Младен Михалев Маджо и Румен Николов Пашата от Благоевградския университет.

3. Доверени служители в системата на МВР и спецслужбите:

– о. з. ген. Атанас Атанасов. Макар и извън системата на МВР запазил пълен контрол над НСС чрез: назначените негови доверени лица за ръководители на всички по-важни звена в службата; назначените от него и ръководени понастоящем от приближения му Иван Драшков 22-ма офицери на прикритие; изградената лична агентурна мрежа – от 4 до 6 лица във всички сектори на НСС, повечето от които продължават да са действащи служители; преснетите, изнесени и активно ползвани понастоящем от него огромен брой оперативни дела, сигнали и други материали.

С позиции в системата на МВР и спецслужбите, поставени в услуга на Бойко Борисов (макар и не в толкова разгънат мащаб),

Атанас Панайотов

разполагат Богомил Бонев, Сашо Попов (бивш началник на кабинета на Богомил Бонев), Бриго Аспарухов.

– ген. Васил Василев – директор на ДНСП. Като редови служител по „стопанска линия“ в РУ-МВР - гр. Сливница наказван за кражба на бензин, а също така засечен с помощта на СРС да предлага подкуп с цел предрешаване изхода на футболен мач, за което е наказан с „непълно служебно съответствие“. Издигнат за зам.-началник на РДВР-София с протекцията на Александър Сталийски пред тогавашния вътрешен министър Йордан Соколов. Като полицейски началник в РДВР – София разпоредил предоставянето на различни фирми на места за рекламни пана по протежение на магистралите „Тракия“ и „Хемус“. Поддържал е тесни връзки с Боян Петракиев Барона и Васил Илиев (ВИС). Отстранен от длъжност от системата на МВР през 1995 г. поради констатирани сериозни слабости в работата му при извършена проверка от служба „Инспекторат“ – МВР. Преминал работа в служба „Сигурност“ на „Тексимбанк“ по линия на събирането на т. нар. лоши кредити, при което установил връзки и използвал съдействието на силовите лидери Юри Галев, Георги Илиев (ВИС) и др. за връщане на дългове към банката. Назначен за директор на РДВР- София през 1997 г. от Богомил Бонев. Издигнат за директор на ДНСП през 1998 г. с протекциите на Евгений Бакърджиев и Йордан Соколов. Брат му е митничар на Калотина. Счита се, че Василев е един от организаторите на контрабандната дейност на ГКПП-Калотина, заедно с:

Иван Илчов - н-к митница;

Боби Соколов - н-к ГКПП;

Николай Стефанов - зам.н-к РГС по ГКПП (през 1994 г. е почивал на Китен с група митничари на разноски на Ангел Кръстев - Геле Черния, като “награда” за оказаната помощ по осъществяване на контрабандния трафик в периода на югоембаргото);

Христо Ангелов - н-к РГС.

Данните са, че в периода на управлението на СДС Иван Илчов е предавал парите на Димитър Маринов - директор на РМД - София, а Николай Стефанов - на шефа на НДГП Валери Григоров и ген. Василев. Пак тогава е получавал по 500 ДМ на всеки камион преминал през който и да било ГКПП в страната. Според негови изказвания половината от парите е предавал на Ева Соколова, а 10% - на бившия главен секретар на МВР Божидар Попов.

ЗАГОВОРЪТ

– ген. Красимир Петров, директор на РДВР- Бургас. Започнал работа в системата на МВР като районен инспектор. Бил е командир на СОБТ („баретите“) през периода на мащабния контрабанден трафик на гориво и други стоки през западната граница (1992 - 1995 г.). Налице са конкретни сведения, че е осигурявал охраната на ТИР-ове на Георги Агафонов, пренасящи цигари по трасето Бургас - ГКПП Калотина (стоката не е била собственост на Георги Агафонов, а на други лица и фирми). През 1995 - 1997 г. е директор на СДВР. Впоследствие последователно работи към звеното за сигурност на БРИБ (данните са, че понастоящем банката е напълно източена) и шеф на охранителната фирма „ЛУКома“ на „ЛУКойл-Нефтохим“, чийто тръбопроводи се охраняват от „Ипон“. Издигнат за директор на РДВР-Бургас от Бойко Борисов на мястото на Георги Пенев (осигурявал чадър над производството на фалшиви цигари във фабриката на Бойко Борисов в Крайморие, „пенсиониран с почести“ и назначен за регионален директор на „Ипон“). Ползва се с доверието на Стефан Софиянски и Богомил Бонев.

– полк. Иван Драшков, зам.-директор на НСС. В системата на МВР работи от 1985 г. (ВГУ ДС - 04 отдел, „немското“ отделение). Напуснал през 1991 г. по собствено желание и започнал частен бизнес. През 1992 г. е върнат в НСС-МВР (заявен мотив от него – „Навън е много трудно. Няма „служба за родината“, няма „България“, просто бизнесът им не върви, няма пари, няма изгледи за успех в търговията“). Израства в йерархията (началник на „руския“ сектор „Б - 02“ от началото на 1997 г. и зам.-директор на НСС от м. октомври 1999 г.) с помощта на кръга „Банкя“ (основно Чавдар Чернев) и бизнесмените Димитър Събев, Петър Манджуков и др. Връзката и сближаването с тях осигурява чрез брат си Петър Драшков - дипломат от кариерата, изп. директор на БОДК през 1994 г., когато е изведен от системата след скандал и следствие за отклоняване на средства. Семеен приятел с ген. Атанасов (посрещали са заедно Новата година 2001 в х-л „Кемпински – Зографски“, луксозният апартамент на генерала в жк. Белите брези от контингента на БОДК е предоставен от Петър Драшков). Като зам. директор на НСС е изпълнявал негови поръчки по разработката на политически дейци и други неудобни по времето на управлението на СДС лица. Има сведения от митничари, че е осигурявал чадър над контрабандните канали. Петко Петков - бивш директор на РМД - София и ключова фигура в осъществяваната по време на кабинета „Костов“ контрабанда, като нещатен сътрудник

Атанас Панайотов

на НСС е бил ръководен от Иван Драшков. Понастоящем близките връзки между Драшков и ген. Атанасов не са прекъснати. Участвал е в срещи на последния с Бойко Борисов.

– полк. Огнян Атанасов, директор на ДООИ-МВР. Заел длъжността след отстраняването на предишния директор Румен Паров, за когото предоставил събрани от него компрометиращи сведения. Понастоящем приближен на гл. секретар на МВР и използван от него за изпълнение на частни поръчки за проучване на интересувачи го лица и фирми. Свързан с регистрираната на действаща понастоящем секретна квартира на ДООИ-МВР и изпълняваща частни проучвателни задачи по следене и наблюдение на обекти Асоциация на бившите служители от II отдел на ДС и БОИ-МВР. (При учредяването на Асоциацията присъстващият представител на ДООИ-МВР – н-к отдел „легендировка” Владимир Русчев, открито обявява, че идеята за създаването на организацията е на Огнян Атанасов.) Приближен на Трендафил Трайков (прокурор от ГП с много налични данни, вкл. публикации в пресата, за корупционна обвързаност), Пламен Владимиров (шеф на столичната общинска фирма „Пътни съоръжения и мостове”, поел изплащането на някои разходи на О. Атанасов и негови приятели – GSM-сметките и СОТ на бившия юристконсулт на БОИ, сега военен прокурор, Данчо Данев).

– полк. Стоян Велчев - зам.-директор на СДВР. Съученик и лично доверен на Бойко Борисов. Засичан в срещи с Косьо Самоковец (вкл. и като участник в даден от него банкет в началото на т. г. в хотел на „Боровец”, заедно с Николай Григоров – зам. директор на СДВР и протежирания от директора ДНСП Васил Василев Цветан Сечанов – началник служба „Полици” в РДВР - София окръг). Бил е началник сектор „Убийства” - СДВР в периода на създаването на организираниите силови структури. Приближен и подконтролен на полк. Ботьо Ботев и Христо Георгиев (бивш началник Направление „Криминална полиция” в СДВР, приближен на Иво Карамански, сега адвокат на силова структура, с пряко участие в провокацията на Емил Макарона през 1999 г. – подкупа от \$75 000, предаден на тогавашния началник на „Икономическа полиция” – СВДР).

– полк. Ботьо Ботев, началник сектор „Тежки престъпления срещу личността”-ДНСП. Бил е приближен на Иво Карамански. Участник в случая „Белите брези”. Пряко съпричастен към разстрела на агент на Паспортна служба - ДНП през 1993 г., както

ЗАГОВОРЪТ

и към ликвидирането на трима издирвани ирански граждани, въпреки необходимостта от залавянето им живи, с оглед цялостно разкриване на престъпната им дейност и обслужвания от тях наркочанал;

– полк. Александър Василев, началник на 02 РПУ – София. Свързан с групировката на Димитър Митрев Богровеца, занимаваща се с магистрални грабежи. Запазил длъжността, въпреки наличните данни за поддържани от него нерегламентирани контакти и корупционни обвързки, с оглед оказаното съдействие по издаването на разрешителни за оръжие на охранителите от „Ипон”.

След назначаването му за гл. секретар на МВР офисът на „Ипон” често се посещава от бивши ръководни служители на органите за сигурност – Владимир Манолов, Васил Берберов, Николай Радулов и др. Регулярни контакти осъществява и с Милчо Бенгарски (бивш директор на полицията и секретар на МВР). За 4 години служба на Бай Симо Ментата настоящият кмет на София забогатява дотолкова, че се нарежда до неговите приятели - олигарсите, на които уж щял да им дири сметка след изборите, ако той и милиционерската му партия ГЕРБ спечелят. Състоянието му се оценява над 500 000 000 лева, но може и да е много по-голямо.

Оценка: над 500 000 000 лева

Ахмед Доган

Ахмед Демир Доган – Поганеца е роден на 29 март 1954 г. в село Пчеларово, Варненско.

Депутат е в 7-ото велико народно събрание /ВНС/ с името Меди Доганов.

1991 г. – председател на парламентарната група на ДПС. Председател на Централния съвет и на Централното оперативно бюро на ДПС. Напуска ВНС заедно с още 13 депутати от ДПС.

1991- 1994 г. – депутат в 36-то НС от ДПС.

1994 - 1997 г. – депутат в 37-то НС.

1997 г. – депутат и съпредседател на Обединението за национално спасение /ОНС/ в 38-то ОНС.

По закона за досиетата той беше разкрит като сътрудник на Държавна сигурност под агентурното име „Сава”.

Директор на в-к „Права и свободи” от създаването му.

29 ноември 1998 г. – първият председател на Либерално-демократичния съюз на ротационен принцип за една година.

Атанас Панайотов

Владее руски и английски език. Два пъти женен, с неизвестен брой деца.

През 2001 г. става депутат в 39-ото народно събрание, а оглавяваното от него ДПС става коалиционен партньор на Национално движение Симеон II в управлението.

2005 – под неизменното му ръководство ДПС постига най-големия си до този момент успех в парламентарни избори с 12 % от гласовете и 34 мандата в 40 народно събрание, а Ахмед Доган става народен представител от Кърджали.

Можете да се запознаете и с един интересен портрет на А. Доган, писан през 1995.

В седмицата преди парламентарните избори през юни 2005 Ахмед Доган участва в „Шоуто на Слави” и в това станало прословуто интервю той заяви:

„Вижте, в цял свят, като започнете от Америка до Япония, всяка партия си има, така да се каже, обръч от фирми... Ако мислите, че моите възможности са по-малки от на един banker, значи нямате реална представа за възможностите на един политик. През последните 15 години сигурно половината бизнесмени, които са над средното равнище са... или с мое съдействие, или с най-много моя усмивка.” След въпрос на водещите как политическата сила се отплаща на фирмите той пояснява: “Има обекти кой ще изпълнява, подизпълнители, кой ще консултира и т.н... Така се прави политика, иначе няма.”

С мандата на оглавяваното от него движение за права и свободи след изборите през 2005 г. се излъчва правителството на Сергей Станишев, което управлява в тройна коалиция на БСП, НДСВ и ДПС. Участието във властта на неговата партия на всички равнища непрекъснато се разширява.

Извадки от книгата на Юрген Рот

...Иво Каменов от ТИМ има личен опит с един от особено скандалните политици – Ахмед Доган, председател на Движението за права и свободи (ДПС), по-известно като партията на турците. „Не говоря с него. От дълго време не съм говорил с него, виждал съм го два пъти. По зловещи за нас причини веднъж имамхе

ЗАГОВОРЪТ

икономически спор. Защото онези, които се показваха навън от името на своята партия, играха много некоректно.

Заех се с проблема и в споменатия случай проверих дали тяхната партия има икономически интереси. И установих, че е събрал една банда, която вече не може да контролира. Всъщност не знам какво печели от това. По мое мнение въпросът е от психологическо естество.

Всички му се умилкват и му правят големи комплименти, казват му колко е велик. Ако му плащат за това, което прави, няма нужда изобщо да се занимава с политика. Историята с турската партия е много проста. Допуснати бяха много компромиси в името на етническият мир. Ако беше възникнал конфликт, България щеше да изчезне от картата на света. Това го разбираха всички политици”.

През изминалите 18 години ДПС, с малки изключения, винаги е играло решаваща роля в политическия живот на страната, макар и от позицията на трети и най-малък коалиционен партньор. От редовете на ДПС идват министрите с най-оспорвана репутация (околна среда, земеделие, бедствия и аварии). Това, разбира се, не е толкова чудно, ако си припомним изказването на Ахмед Доган, че купуването на гласове е „част от европейската практика”.

Всъщност купуването на гласове в регионите, в които господства Ахмед Доган, не е нищо ново. Още през 2005 г. медиите съобщиха, че депутатът Фахри заявил във Варна: „Ние купуваме гласовете на 2500 роми в Дългопол, 1800 в Долен чифлик, повече от 500 в Каменар и Игнатиево и 100 000 в съседна Турция”.

Един от малкото европейски политици, които реагираха на тези нечувани изявления беше баварският министър по европейските въпроси Маркус Зьодер: „Така нареченото купуване на гласове и на постове, за да се стигне до парите от ЕС, е истински скандал, удар за Европа”. Ето защо той настоя за блокиране на финансовите средства за България и обоснова това искане с актуалното законодателство в ЕС, според което санкции се налагат при наличието дори и само на подозрение за злоупотреби. Но искането му не бе чуто. А Ахмед Доган продължи да се хвали, че е купил „гласовете на миньорите на Ковачки за по пет евро”

През 2005 г. държавен фонд „Земеделие” попадна в ръцете му и беше достатъчно да направи своя партньор Димитър Тадаръков изпълнителен директор.

Ахмед Доган веднъж сам се окачества като „недосегаем” и досегашните събития доказват, че е прав. Пред студенти и

Атанас Панайотов

в присъствието на журналисти той каза: „Трябва да се пазите. Мислете за утре, не за днес. Аз съм добър пример.

Идвам от едно малко село, а сега съм богат човек. Аз съм политик. Аз съм бизнесмен”. А на въпроса, как вижда бъдещето си, той отговори: „София не ми е достатъчна. Нуждая се от Брюксел, искам да правя политика за 500 милиона души”.

Доста амбициозно! Ахмед Доган не страда от мания за величие без основание. В действителност той може да разполага с петте милиарда евро от структурните фондове и кохезионния фонд на ЕС чрез доверениците си в управляваните от ДПС министерства на земеделието, околната среда и бедствията и авариите. И ако съдим по досегашния му опит, със сигурност няма да има проблем да използва тези фондове преди всичко в своя собствена и на своята партия полза.

Все пак днес 14 заместник-министри са от ДПС. Негови приятели заемат постове в държавни агенции и холдинги, в Държавния резерв, в изпълнителната агенция „Пътища”, в Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, в Националната електрическа компания и в „Булгартабак”. При едно посещение на кмет от Черноморския регион Доган доста откровено и прямо обясни какво е разбирането му за демократична политика: “Ако кметът не е бизнесмен и не знае как да превърне удобните случаи в търговска стока, нека да дойде при мен и аз ще му покажа как се прави това. Защото екологията е твърде важна, за да я оставим на еколозите. Екологията е много ефикасен инструмент за правене на пари”.

И българските природозащитници бързо разбраха какво означава да се остави екологията на икономистите. Те наричат Ахмед Доган „кръстника” на българската дървена мафия, който е отговорен за многобройни горски пожари в страната, а също и за многото пожарникари, загинали в борбата със стихията. Той, или по-скоро неговите приятели и покровители, притежават по данни на природозащитниците над 300 хотела, които са построени полулегално или в близост до защитени местности. В интернет може да се прочетат изказвания на еколози: „Неговият министър на околната среда и водите Джевдет Чакъров не предприема нищо срещу мафията, която съсипва защитени местности.

Тя дори променя статута им, за да може да ги прехвърли на инвеститори, проявяващи интерес”. И не става въпрос само за защитени територии в планините, а и за такива по Черноморието.

ЗАГОВОРЪТ

Камен Костадинов, депутат в парламента по волята на Доган, беше един от главните противници на Закона за Черноморското крайбрежие.

Един от най-добрите познавачи на задкулисните игри на Ахмед Доган е бившият посланик и политически анализатор Клаус Шрамайер. Ето как преценява председателя на ДПС той: „С неговата политическа ловкост, с неговата гъвкавост, за да не кажем с неговия опортюнизъм, Доган успя не само да направи „обществено приемливо“ турското малцинство, на което етническите българи гледат със смесени чувства, но и от промяната насам да играе решаваща роля при определяне съдбините на България.

Някои го смятат за единствения истински политик в България. Във всеки случай досега той има голям успех, винаги от него зависи накъде ще се наклонят везните и получава съответните облаги от това. Враговете му наричат партията му „Движение за пари и свободи“.

Българските ми читатели може би в този момент биха възкликнали „Дотук нищо ново“. Защото извличането на икономически облаги от политическа дейност явно вече се възприема като съвсем нормално явление.

Как определени партии събират пари, ми разказа един висш офицер от полицията: „Истината е тази: има две партии – БСП и ДПС, – които разполагат със собствен т. нар. обръч от фирми (въсъщност това е израз на самия Доган). Тези фирми работят предимно в сивия сектор и са под закрилата на двете партии. В момента цялата контрабанда се контролира от БСП.

Имам предвид горива, спиртни напитки, цигари. Те държат сивата икономика. ДПС от своя страна контролира Министерството на земеделието и чрез него дърводобива, износа на дървен материал в чужбина. В повечето случаи той е нелегален и плащането не става по банков път, а в брой по автобусни шофьори, които прекарват парите през границата. Разследвали сме вече такива случаи. С помощта на консултантски фирми се създават проекти, като 25 % от стойността на всеки проект е предвидена за подкуп за да бъде той одобрен“.

Но кой всъщност е Доган и от какво живее? В едно телевизионно предаване през 2005 г. го попитаха: „Обещахте да ни разкажете как се финансира вашата партия. Никой не говори за това“. Доган

Атанас Панайотов

наприказва чудновати неща: „Вижте. В целия свят, от Америка до Япония, всяка партия си има обръч от фирми. Ако мислите, че моите способности по някакъв начин отстъпват на тези на един banker, тогава нямате реална представа за способностите на един политик.

През последните 15 години почти половината от всички бизнесмени над средното ниво са такива благодарение на моето съдействие или поне на моята благосклонна усмивка”. Тук той направи пауза, преди да поясни изказването си: „Ако искате ще ви го кажа по друг начин. Винаги е имало фирми, които подкрепят една или друга партия. Просто е. Дори много просто: има строителни проекти – кой ще получи поръчката; има подизпълнители – кой ще ги консултира и така нататък”.

А на въпроса на смаяния водещ, защо прави тези признания, Доган отговори: „Защото имам смелостта за това”. И тези изявления никак не му навредиха. Напротив. Те донесоха на неговата партия добри резултати на изборите и три министерски кресла.

Официално днес Доган е само депутат и не заема министерски пост. Рядко обаче може да бъде забелязан в пленарната зала. „Сред обществото се носят слухове за приказния лукс в двореца на Доган, който се намира в Бояна, един от най-скъпите квартали на София. През април 2007 г. той обяви, че планира големи инвестиции в Девин не за да провежда водолечение, а защото спа туризмът има голямо бъдеще.

А в данъчните му декларации от години не може да се намери нищо друго освен един апартамент. И официалните данни в търговския регистър също не говорят за евентуално участие на Доган в каквито и да било фирми”, твърди вестник „Виртшафтсблат”.

Ахмед Демир Доган е роден на 29 март 1954 г. в село Пчеларово, близо до Добрич. През 1981 г. завършва философия в Софийския университет, след което се занимава с научна работа в различни институти. Заради участието си в съпротивата срещу преследването на турците („възродителния процес”) след 1986 г. неколкократно е осъждан. Съпротивата на турците срещу започналата през 1984 г. кампания за асимилирането им и последвалото по-късно масово изселване на българомохамеданите в Турция, са едни от причините за свалянето на Тодор Живков на 10 ноември 1989 г.

ЗАГОВОРЪТ

Тази кампания сериозно навреди на външнополитическата репутация на страната и икономически отслаби България. В края на 1989 г. Доган е амнистиран и на 4 януари 1990 г. основава във Варна ДПС – като приемна организация на създаденото още през 1985 г. в нелегалност Турско националноосвободително движение. Населението и партиите гледат с голямо недоверие на новата формация, защото съществуват опасения, че тя ще постави искания за автономия и – предвид географската близост на българомохамеданските селища с Турция – ще застраши целостта на държавата.

При това след влизането в сила на Конституцията от 12 юли 1991 г. ДПС е партия, която по силата на член 11 (4) е напълно противоконституционна. Тогава с решение от 21 април 1992 г.

Конституционният съд на политическо основание отрече етническото естество на партията, а с това и нейната противоконституционност. От основаването на ДПС насам Доган без прекъсване е председател, депутат и шеф на парламентарната група на партията, както и директор на партийния вестник „Права и свободи“. Той има неограничена власт в своята партия, в която е наложил абсолютна дисциплина.

Вътрешнопартийна демокрация като че ли за Доган е чужда дума. Той не обосновава решенията си, дори и когато сваля министри – както през март 2005 г., когато във връзка с кризата в „Булгартабак“ детронира „своите“ двама министри: Мехмед Дикме и Недждет Моллов. Той управлява най-вече – и подобно на Симеон Сакскобургготски – с мълчание.

Според бившия посланик Шрамайер репутацията на Доган съвсем не е неопетнена: „Така например широко разпространено е предположението, че по време на престоя си в затвора в края на 80-те години той е приел да сътрудничи на Държавна сигурност или е бил принуден да го стори. Междувременно Доган умело използва възможностите да се дистанцира от червеното си минало.

Той е опортюнист, който хладнокръвно се възползва от предоставящите му се шансове, без оглед на чувства или идеологии“. След като Доган подкрепи правителството на Филип Димитров (ноември 1991 г. – декември 1992 г.), той го остави да падне, защото по мнението му водело неизгодна за неговите избиратели аграрна политика. След това задържа на власт подкрепяното от БСП правителство на Беров от 1992 до 1994 г., а после – до неговия злополучен край през 1997 г. – правителство

Атанас Панайотов

на БСП. Само при управлението на СДС начело с Иван Костов той нямаше думата.

В правителството на Саксбургготски (2001-2005) Доган отново е царедворецът, който пази от срив разпадащата се парламентарна група на царя и при това добре си опече работата. Предвид бедността на целия народ и особено на неговите собствени избиратели Доган прояви учудваща липса на социален усет: голям шум и негодувание предизвика изключително скъпата му и бляскава сватба в Пловдив в средата на 90-те години.

Всъщност въпреки обръчите от фирми на Доган финансирането на ДПС е доста неясно и се свързва със съмнителни ислямски организации. САЩ обвиняват Движението за права и свободи, че се държи на власт със заплахи и корупция. А политологът Огнян Минчев пише, че „ДПС възприема своята власт по монополистичен, непрозрачен начин и с това създава впечатлението за най-корумпираната партия в страната”.

И най-вероятно е прав, но това едва ли някога ще се докаже. В този смисъл може би е важно веднъж завинаги да бъдат изяснени определени понятия, които често се употребяват в дискусиите за и около България, но досега не са били разбирани по най-правилния начин.

Макар че официално няма почти никакви доходи, лидерът на ДПС Ахмед Доган е направил крупни инвестиции в туризма. Това стана ясно от изказването му на кръгла маса по проблемите на туризма вчера.

„Баташкото плато от Лондон до Урал е едно от най-дебелите в озоново отношение. Знаете ли каква реклама може да се направи там за здравен туризъм и т.н.?! Неслучайно съм инвестирал в Девин, не само за топлата вода да си топя краката там, да се правя на интересен”, похвали се Сокола. Името на Доган открай време се свързва със спа-центъра „Орфей” в Девин. Той бе открит от него през лятото на 2005 г. по време на предизборната кампания за парламентарните избори. Официално инвеститор в обекта е бившият вицепрезидент на „Мултигруп” Николай Вълканов и неговата фирма „Бългериън еко проджект”.

Спа-комплексът се състои от няколко масивни сгради с обща разгърнатата застроена площ 23 000 кв. м. Центърът разполага с 475 легла, открит басейн с площ 1400 кв. метра, два закрити басейна, солариум, сауни, вани, египетска и турска баня, три ресторанта и др. В него са вложени 15 млн. лв. При откриването Ахмед Доган

ЗАГОВОРЪТ

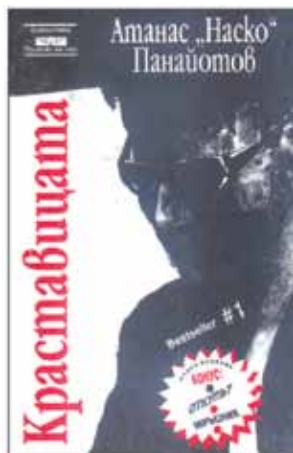
се похвали, че лично е начертал схемата на арка, висока 17 метра, която се намира до басейна. Това бе и номерът на бюлетината на ДПС. „Арката съчетава символа на спа-центровете и някои орфически елементи”, разясни тогава Доган.

В същото време лидерът на ДПС продължава да отчита пред Сметната палата скромни придобивки. За последно преди няколко години той декларира апартамент от 260 кв. м и гараж в София. Доган твърди, че изобщо не взема заплата като депутат, тъй като редовно отсъства от пленарни заседания.

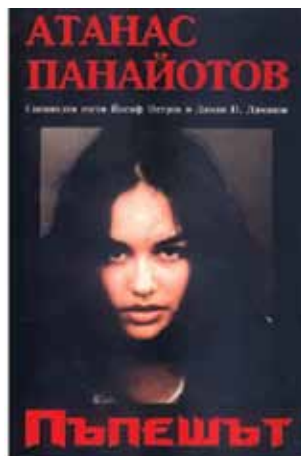
За начините, по които се оцелява без заплата, лидерът на ДПС най-откровено разказа в „Шоуто на Слави”. „Много фино ви будалкат с разни дарения, лични фирми... Всъщност в цял свят – като започнете от Америка и до Япония – всяка партия си има, така да се каже, обръч от фирми. Ако мислите, че моите възможности са по-малки от тези на един banker, значи нямате реална представа за възможностите на един политик. През последните 15 години сигурно половината бизнесмени, които са над средното равнище, са или с мое съдействие, или най-малко с моя усмивка”, обясни той. И добави, че има фирми, които подкрепят една или друга политическа сила, а след това политиците се отблагодаряват на бизнесмените.

След написването на тази книга героите в нея бяха още четири години във властта заедно с комунистите. Богатствата им са се удвоили, утроили, дори удесеторили. Изчисленията оставам на вас.

КНИГИ ОТ АТАНАС ПАНАЙОТОВ

Краставицата

Пъпешът

Окови

Българският
Великден 2

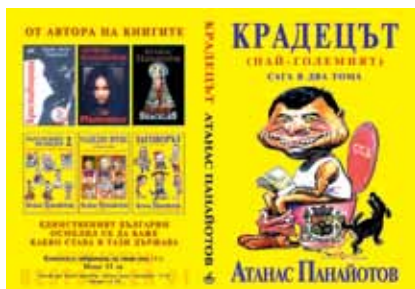
КНИГИ ОТ АТАНАС ПАНАЙОТОВ

Разделно Време

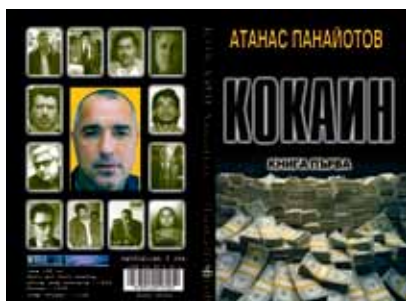
Заговорът

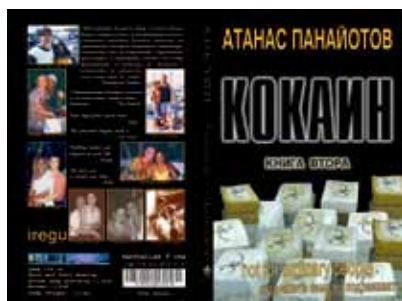
Крадецът

В името на наода

Кокаин 1

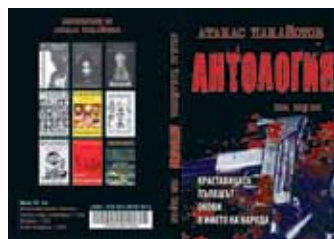

Кокаин 2

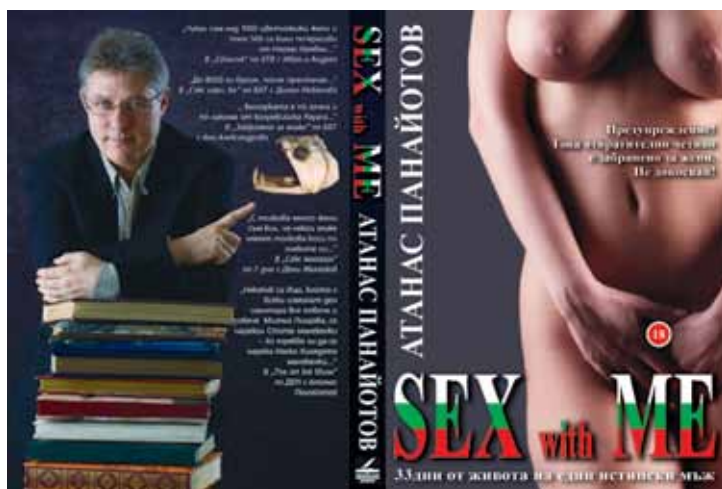
КНИГИ ОТ АТАНАС ПАНАЙОТОВ

Кокаин 3

Антология

SEX with ME